

សេចក្តីអធិប្បាយ

នៃសំបុត្រកូរិនថូស I. II

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ៖ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំអំពីទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងសម័យនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលាខាងទ្រឹស្តីរបស់ខ្ញុំ មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College និង Hapdong Theological Seminary នៅកូរ៉េខាងត្បូង និងសិក្ខាសាលា Westminster California (D. Min 1906) នៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ បន្ទាប់មក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាដែរ ខ្ញុំចង់ឱ្យគាត់ដូចគាត់ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំជាបន្តបន្ទាប់ ពីព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់ចិត្តស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។

អាស្រ័យហេតុនេះ បើយោងតាមការស្ទង់ស្វែងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់ឃើញពិភពលោកនៃការយល់ដឹងអំពីការលះបង់របស់គាត់ចំពោះព្រះគម្ពីរ ដើម្បីដាំទ្រឹស្តី ជំនឿរបស់គាត់ និងភ្លើងរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា។ ជាលទ្ធផល ខ្ញុំផ្ដោតលើកិច្ចបម្រើផ្សាយ។ ជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែ Biblical Theology and Reformed Dogmatic ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបាន

បកប្រែ 68 ធម្មទេសនានៅក្នុងវិវរណៈអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបកប្រែរបស់ខ្ញុំ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏អស្ចារ្យដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាបទគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថាយល់ពីទំហំដ៏ខ្ពស់ខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីចាត់ទុកសេចក្តីពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃនៃសេចក្តីពិតក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។

ខ្ញុំរីករាយក្នុងការចែករំលែកធម្មទេសនាចំនួន ៤៥ នៃ Epistles of I. II Corinthians នៅក្នុងអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់ដែលបានបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេស។

ក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់ តាមរយៈការបកប្រែអត្តាធិប្បាយរបស់គាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា។ ហើយខ្ញុំក៏មានគម្រោងមួយចំនួនដើម្បីចែករំលែកការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីបទគម្ពីរដល់គ្រិស្តសាសនិកខ្មែរទាំងអស់ដោយបើកសិក្ខាសាលា Jung Am ។

និយាយដោយត្រង់ទៅខ្ញុំចង់ប្រាប់ចំណុចខ្សោយទៅកាន់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំ។ នៅពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទេសនាកូរ៉េទៅជាភាសាអង់គ្លេស ខ្ញុំបានព្យាយាមធ្វើ

ឱ្យវាជាភាសាអង់គ្លេសដ៏ល្អ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានព្យាយាមប្រើអ្នកបកប្រែ Google នៅ
ក្នុងផ្នែកខ្លះ។ ប៉ុន្តែភាគច្រើននៃកំណែត្រូវបានបកប្រែសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំ ទោះបីជាពួក
គេមិនមែនជាភាសាអង់គ្លេសដ៏ល្អសម្រាប់ហេតុផលមួយចំនួនក៏ដោយ។ ជា
ទូទៅគម្រោងនេះមានគោលបំណងលើការបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ព្រះវិហារ
កម្ពុជា។ នៅក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ខ្ញុំអធិស្ឋានដើម្បីទៅដល់គោលដៅនេះ
តាមរយៈការបម្រើតូចមួយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីនាំមកនូវភ្លើងរស់ឡើងវិញ និងកំណែ
ទម្រង់ជំនឿលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃ
ភាពជាព្រះរបស់ Jung Aim តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

ថ្ងៃទី 10 ខែមករា ឆ្នាំ 2024

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយ

កូរិនថូស I

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (១កូរិនថូស ១:២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ស្ថានភាពទាំងបួនដែលព្រះប្រើបច្ចុប្បន្ន (១កូរិនថូស ១: ២៦-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អាកប្បកិរិយារបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែលព្រះជ្រើសរើស (1 Cor 1: 26-31)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចំណេះដល់ផ្លូវឆ្លង (១កូរិនថូស ២:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ (១កូរិនថូស ២:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ប្រការពីរយ៉ាងដែលការស្ថាបនាខាងវិញ្ញាណត្រូវចាំក្នុងចិត្ត (១កូរិនថូស ៣:១០-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 7 អំពីកម្មករ (គ្រូគង្វាល) របស់ព្រះគ្រីស្ទ (១កូរិនថូស ៤:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ចលនានៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ និងអំណាចរបស់វា (១កូរិនថូស ៤:២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 មេម្សៅ (១កូរិនថូស ៥:៦-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរលើកតម្កើងព្រះដោយរូបកាយរបស់អ្នក (១កូរិនថូស ៦: ១៥-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីដួងចិត្ត (១កូរិនថូស ៧: ២៩-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿ (១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ចំណេះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ (១កូរិនថូស ៨:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 រូបពីរនៃជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ (១កូរិនថូស ៩:២៤-២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 កញ្ចក់របស់យើង (១កូរិនថូស ១០:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 អាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្នះលើការល្អ (១កូរិនថូស ១០: ១២-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អត្ថន័យនៃការរួបរួម (១កូរិនថូស ១១:២៣-៣៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លាំងជាង (១កូរិនថូស ១២:២៨-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ (១កូរិនថូស ១៣:១-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 អាថ៌កំបាំងដើម្បីក្លាយជាពួកបរិសុទ្ធ (១កូរិនថូស ១៤:២០-២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ចូរយើងក្លាយជាពួកជំនុំដែលព្រះគង់នៅ (១កូរិនថូស ១៤:២៦-៣៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 តើយើងត្រូវស្តាប់ដោយរបៀបណា? (១កូរិនថូស ១៥:៥៥-៥៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ជីវិតនៃអ្នកឈ្នះ (១កូរិនថូស ១៥:៥៧-៥៨)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 24 អ្នកណាមិនស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវគឺជា (១កូរិនថូស ១៦:២១-២៤)។

កូរិនថូស II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អត្ថន័យនៃទុក្ខ (២កូរិនថូស ១:១-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ប៉ុលដែលស្ថិតក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក (២កូរិនថូស ១:៨-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ពិស្សឺចរបស់សាតាំង (២កូរិនថូស ២:១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ពេលយើងឃើញព្រះអម្ចាស់ យើងប្រែខ្លួនទៅជារូបអង្គរបស់
ព្រះអម្ចាស់ (២កូរិនថូស ៣: ១២-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូរនិយាយដោយសេចក្តីជំនឿ (២កូរិនថូស ៤:៧-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 6 យើងមិនធ្វើឲ្យយើងខកចិត្តឡើយ (២កូរិនថូស ២:១៨-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ដំណាក់ដ៏អស់កល្បដែលជាស្ថានសួគ៌ (២កូរិនថូស ៥:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ការទុកចិត្តឲ្យចេញពីរូបកាយនេះ (២កូរិនថូស ៥:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរយើងកុំទទួលព្រះគុណដោយឥតប្រយោជន៍។ (២កូរិនថូស
៦:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ឥឡូវនេះដល់ពេលដែលត្រូវទទួលព្រះគុណ (២កូរិនថូស ៦:
១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ចូរឲ្យមានជីវិតបរិបូរចំពោះព្រះ (២កូរិនថូស ៦:១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អំពីការប្រែចិត្ត (២កូរិនថូស ៧:១០-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 អំពីដង្វាយក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (២កូរិនថូស ៨:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 អំពីការថ្វាយដង្វាយដល់ព្រះ (២កូរិនថូស ៨:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះ (២កូរិនថូស ៩:១១-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ការវាស់វែងមិនពិតចំពោះខ្លួនឯង (២កូរិនថូស ៩:១២-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អ្នកដែលទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សត្រឹមត្រូវ (២កូរិនថូស ១០:១៣-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អំពីភាពស្មោះត្រង់ និងការសម្អាត (២កូរិនថូស ១១:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 នៃស្ថានសួគ៌ (2 Cor 12: 1-4)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ពិនិត្យមើលខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលអ្នកឈរលើសេចក្តីជំនឿ (២កូរិនថូស ១៣:៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 យើងមិនប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងសេចក្តីពិតទេ (២កូរិនថូស ១៣:៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (១កូរិនថូស ១:២១)

1. ព្រះដឹងថាពិភពលោកមិនស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញារបស់គាត់។

បន្ទាប់ពីបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់បានបាត់បង់ព្រះ។ ប៉ុន្តែវាមិនផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់យើងទេ វាខុសដូចជាការដែលមនុស្សត្រូវលង់ទឹកសមុទ្រព្យាយាមដាក់ស្ពាននៅលើទឹកដើម្បីរំដោះចេញពីនោះ។

មានតែអំពើបាបប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមិនស្គាល់ព្រះ។ ដោយសារមនុស្សទាំងអស់ជាមនុស្សមានបាប ពួកគេមិនបានស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន។ អ្នកណាដកតែអំពើបាបរបស់ខ្លួនចេញ អ្នកនោះនឹងស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកដែលអានសៀវភៅទាំងអស់ក្នុងលោកក៏មិនស្គាល់ព្រះដែរ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាអ្នកនោះមិនដែលស្គាល់សំបុត្រនោះទាំងស្រុងក៏ដោយ កាលដែលគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាប គាត់អាចស្គាល់ព្រះបាន។

ទស្សនវិទូដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ ផ្កាតូបាននិយាយថា "វាពិបាកណាស់ក្នុងការស្គាល់អ្នកបង្កើត ហើយប្រាប់គាត់ទៅកាន់មនុស្សទូទៅ"។

2. ព្រះសង្គ្រោះយើងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។

តើអ្វីជាភាពល្ងង់ខ្លៅនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ? វាដូចជាព្រះបន្ទូលនៃ កូរិនថូសទី១ 1:18 និង 23 ដែលព្រះគ្រីស្ទបានផ្តាច់នៅលើឈើឆ្កាង។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ និយាយថាល្ងង់? ព្រោះមិនអាចជឿលើចំណេះដឹងនៃពិភពលោក។

1) "ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេផ្តាច់" ត្រូវបានយល់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ១ កូរិនថូស ២:១០-១១ មានប្រសាសន៍ថា បំណងទាំងនេះ ព្រះបានបើកសម្តែងដល់យើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណស្វែងរកអ្វីៗទាំងអស់ សូម្បីតែជម្រៅនៃ ព្រះ។ ចុះតើអ្នកណាអាចដឹងគំនិតរបស់បុគ្គលនោះ ក្រៅពីវិញ្ញាណរបស់អ្នកនោះ ដែលនៅក្នុងខ្លួននោះ? ដូច្នេះក៏គ្មានអ្នកណាយល់ពីគំនិតរបស់ព្រះដែរ លើកលែងតែ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ។ “។ អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណត្រូវបានគេដឹងថាមានតែមនុស្ស ដែលទទួលវាប៉ុណ្ណោះ។

2) មាគ៌ានៃព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានគេផ្តាច់™ មិនមែនជាការពង្រីកប្រាជ្ញាដ៏ធំនៃ មនុស្សធម្មជាតិនោះទេ ប៉ុន្តែជាការវិនិច្ឆ័យចំពោះវា។ ដូច្នេះ មនុស្សធម្មជាតិឃើញ ផ្លូវឆ្លងដោយល្ងង់។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលដើរតាមមាគ៌ានៃឈើឆ្កាង អ្នកនោះអាច ដើរតាមបាន ដូចជាអ្នកនោះបដិសេធខ្លួនឯង។ ព្រោះគាត់ជាសត្រូវរបស់ខ្លួនឯង។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បង្គាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្ស ថា៖ “ប្រសិនបើអ្នកណាមកតាមខ្ញុំ សូមឱ្យអ្នកនោះបដិសេធខ្លួនឯង ហើយលើក

ឈើផ្កាងមកតាមខ្ញុំ។” (ម៉ាថ. ១៦:២៤) ដូច្នេះហើយបានហៅមកទីនេះថាជាកាន់
ឈើផ្កាងរបស់លោក™មានន័យថាខ្លួនឯងត្រូវសម្លាប់ខាងវិញ្ញាណ។ នេះមិនមាន
ន័យថាជាកម្រិតដែលគាត់គួររងទុក្ខនោះទេ។

គំនិតនៃពិភពលោកនេះដឹងថាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃមនុស្សជាតិគឺជាមនុស្សម្នាក់ដែល
មានអំណាចអំណាចនិងសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។ បន្ទាប់មក ប្រជាជននៃពិភពលោក
មានការសង្ស័យចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានផ្កាងនៅលើឈើ
ផ្កាង ហើយត្រូវបានសុគត តើទ្រង់បានក្លាយជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដោយរបៀបណា?
ឈើផ្កាងគឺជាឧបករណ៍ដ៏ទេវទានបំផុតនៅលើឧបករណ៍នៃការប្រតិបត្តិ។ វាជារន្ទា
ដើម្បីសម្លាប់បុរសដោយដែកគោល។ ឧទាហរណ៍ វាដូចជាប្រជ្រុយសព្វថ្ងៃ ដូច្នេះ
តើយើងអាចអួតវាដោយរបៀបណា? ទោះបីយើងគិតតែពីវាក៏ដោយ វាជា
រឿងដ៏អាក្រក់។

ដូចយើងនិយាយថាជាផ្លូវឆ្លង មនុស្សក្នុងលោកគិតថាល្ងង់។ ការពិតដែលថាព្រះ
រាជបុត្រានៃព្រះត្រូវបានគេយកទុក្ខទេវទាយ៉ាងខ្លាំងនៅលើឈើផ្កាងមិនមែនជាការ
ស្លាប់ធម្មជាតិគឺត្រូវបណ្តាសាដើម្បីជំនួសយើង។ Gal 3:13 មានប្រសាសន៍ថា៖
“ដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ពររបស់អំប្រាហាំបានមកដល់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីឱ្យយើង
បានទទួលព្រះវិញ្ញាណដែលបានសន្យាដោយសារសេចក្តីជំនឿ។”។

3) ផ្លូវនៃឈើផ្កាឯកគឺអាចទាក់ទងទៅនឹងជំនឿហើយវាពិបាកក្នុងការយល់អស់ពី
 ចិត្ត។ ជំនឿត្រូវបានបញ្ចូលដោយការលះបង់ការយល់ដឹងរបស់មនុស្ស។ រ៉ូម 1:17
 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រោះសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានបើកសម្តែងចេញពី
 សេចក្តីជំនឿដោយសេចក្តីជំនឿ ដូចមានចែងទុកមកថា បំណុលសុចរិតនឹងរស់
 ដោយសេចក្តីជំនឿ™។ “។

ដូច្នេះ ផ្លូវនៃឈើផ្កាឯកគឺជាបំរើល្បងខ្មៅ™ ដោយឃើញមនុស្សលោកនេះ។ នេះ
 គឺជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 2 ស្ថានការណ៍ទាំងបួនដែលព្រះប្រើបច្ចុប្បន្ន (១កូរិនថូស ១: ២៦-៣១)

ដំណឹងល្អរបស់ព្រះមិនបដិសេធទាំងកម្រិតអ្នកមាន និងកម្រិតអំណាចនោះទេ។ នៅពេលបុរសកម្រិតអំណាចរស់នៅដោយឯកសិទ្ធិបែបនេះ ពួកគេមិនស្វាគមន៍ចំពោះដំណឹងល្អនោះទេ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតសំដែងធម៌ ៤ យ៉ាងនោះដូចម្តេច។ ពួកគេគឺជា “មនុស្សល្ងង់” “អ្នកទន់ខ្សោយ” “គេមើលងាយ” (ត្រូវមើលងាយ) “ខាងជើង”។ វត្ថុទាំងបួននេះហៅថាជាទ័ពរបស់ព្រះ។ (អារម្មណ៍) ។ វត្ថុទាំង៤នេះត្រូវប្រើដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយត្រូវយកឈ្នះ។

១- ប្រការទាំង ៤ នេះ និងគុណធម៌នៃការបន្ទាបខ្លួន។ “មនុស្សល្ងង់” មានន័យថាខ្វះចំណេះដឹង។ "ភាពល្ងង់ខ្លៅគឺស្រស់ស្អាតជាងគំនិតដែលគិតទុកជាមុនដើម្បីមើលងាយព្រះជាម្ចាស់" ដំណឹងល្អមិនយល់ស្របនឹងការប្រឆាំងនឹងចំណេះដឹង។ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងដើម្បីរួមជាមួយនឹងភាពក្រអឺតក្រទមត្រូវបានផ្តោតទៅលើដោយបទគម្ពីរ។ (១កូរិនថូស ៨:១) លំភាពទន់ខ្សោយ™ខ្លួនឯងមិនមែនជាជ័យជំនះទេ។ ប៉ុន្តែ "ភាពទន់ខ្សោយ" គឺស្រស់ស្អាតជាងភាពក្រអឺតក្រទមសម្រាប់អ្នកខ្លាំង។ ភាពក្រអឺតក្រទមជាអ្វីដែលព្រះស្អប់។ ព្រះមិនចង់លើកតម្កើងដោយមនុស្ស

ក្រអឺតក្រទមទេ។ ដោយសារមនុស្សទន់ខ្សោយមានចិត្តរាបទាប គាត់បានក្លាយជា វត្ថុដែលព្រះប្រើ។

“អ្នកដែលត្រូវគេមើលងាយ™ និងបំប្លែង™ គឺជាស្ថានភាពល្អដែលគុណធម៌នៃ ភាពរាបទាបគឺជាស្ថានភាពល្អដែលភាពរាបទាបអាចនៅដដែល។ ដ្បិតព្រះបាន ដាស់តឿនបុរសឱ្យស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ។”

1. វត្ថុទាំងបួននេះ គឺជាគ្រឹះដែលបង្ហាញពីអំណាចរបស់ព្រះបានយ៉ាងល្អ។

ពណ៌សំខាន់នៃពន្លឺត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងភាពងងឹត។ នៅពេលដែលយើងបញ្ឆេះ ចង្កៀងនៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ តើពន្លឺបានលេចចេញទេ? ដូចជាអំណាចនៃព្រះ ត្រូវបានបើកសម្តែងឱ្យឃើញច្បាស់ដល់មនុស្សក្នុងលោកនេះ វត្ថុផ្ទុយគ្នាមិនគួរ ក្លាយជាមនុស្សដែលមានអំណាចនោះទេ។ វត្ថុផ្ទុយនឹងក្លាយទៅជាល្ងង់ វេទនា គ្មានអ្វីត្រូវគេមើលងាយ។

2. ស្ថានភាពទាំងបួនខាងលើ គឺជាស្ថានភាពដែលព្រះទ្រង់គិតពិចារណាអំពីស្ថាន ភាពនៃពិភពលោកនេះ។ មនុស្សក្នុងលោកនេះ ១) ចាត់ទុកផ្លូវឈើផ្កាងថាជាល្ងង់។ ២) ហើយព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិជាមនុស្សទន់ខ្សោយចំពោះពិភពលោក។ គាត់មិន និយាយរហ័សទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ខ្លះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ៣) តើព្រះត្រូវ

គេមើលងាយប៉ុន្មានពីមនុស្សក្នុងលោកនេះ? ៤) កាលដែលគេមិនបម្រើព្រះជាព្រះ
ហើយចាត់ទុកព្រះដូចជាគ្មានអ្វីសោះ។

ដូច្នេះ ម្នាក់ៗត្រូវទទួលស្ថានភាពទាំងបួននេះដូចចិត្តផ្អែមល្អៃមចូលរួមក្នុងស្ថានភាព
ដែលព្រះជាម្ចាស់បានជួបក្នុងលោក។ ចំពោះព្រះក៏ទទួលបានស្ថានភាពបួនយ៉ាង
នេះដែរ ព្រះធ្វើឱ្យបំណងប្រាជ្ញTM បំណងខ្លាំងTM ខ្មាស។ ស្ថានភាពទាំងបួននេះជាអាថ៌
កំបាំងដើម្បីជំនះនិងភាពថ្លៃថ្នូរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 អាកប្បកិរិយារបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែលព្រះជ្រើសរើស (1 Cor 1: 26-31)

តើព្រះចង់មានអាកប្បកិរិយាបែបណាដែលគ្រីស្ទានរបស់យើងគួរធ្វើ?

តើអ្វីជាអាកប្បកិរិយានៃការទទួលជ័យជម្នះដែលព្រះទតឃើញ? វាត្រូវបានបង្ហាញដោយអត្ថបទរបស់យើង ខទី 27, 28 យ៉ាងច្បាស់។ នោះគឺ “ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ្វីដែលល្ងង់ក្នុងលោកនេះ ដើម្បីធ្វើជាអ្នកមានប្រាជ្ញា។ ព្រះបានជ្រើសរើសអ្វីដែលទន់ខ្សោយក្នុងលោកីយ៍នេះ ដើម្បីអាម៉ាស់ដល់អ្នកខ្លាំង។ ព្រះទ្រង់បានរើសយកអ្វីដែលទាប ហើយមើលងាយក្នុងលោកីយ៍ សូម្បីតែរបស់ដែលមិនមែនក៏ដោយ ដើម្បីនាំមកនូវអ្វីដែលមានឡើយ™

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ គ្រីស្ទាន 1) គួរតែល្ងង់។ នៅទីនេះគេហៅថា “ភាពល្ងង់ខ្លៅ” គឺល្ងង់ដូចមនុស្សក្នុងលោកឃើញ ដែលមានន័យថា ជឿលើព្រះអម្ចាស់ ដូចពួកគ្រីស្ទានគឺល្ងង់។ បុរសនៃពិភពលោកបាននិយាយថាគាត់មិនអាចជឿលើព្រះដែលមើលមិនឃើញនោះទេ។ ប៉ុន្តែយើងជឿលើព្រះ។ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដូចជាអ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេដឹងថាសេចក្តីជំនឿមិនអាចយល់បានដោយហេតុផលនៃពិភពលោកនេះ មានចរិតសមហេតុផលពិសេស។ អ្នកដែល

មិនទទួលការចាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ ឃើញថាជំនឿបែបនេះគឺល្ងង់។ អ្នកដែលមានជំនឿបែបនេះមិនគិតថាហេតុផលនៃជំនឿរបស់ខ្លួនគឺពឹងលើព្រះតែមួយគត់គឺនៅលើប្រាជ្ញារបស់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់មិនផ្តល់តម្លៃដល់ប្រាជ្ញារបស់គាត់ទេ តែអះអាងថាជំនឿដូចជាភាពល្ងង់ខ្លៅ។ ជំនឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលះបង់ប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស។ ២) ហើយគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែរស់នៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយ។

ភាពទន់ខ្សោយមិនមែនមានន័យថា ភាពទន់ខ្សោយខាងសីលធម៌ទេ ប៉ុន្តែបើគ្មានអំណាច អាកប្បកិរិយាមិនត្រូវធ្វើសកម្មភាពផ្ទុយគ្នាខ្លាំង។ ទោះបីជាគាត់មិនបរាជ័យនៅចំពោះមុខអារក្ស និងអំពើបាបក៏ដោយ លើកលែងតែវាចង្អុលបង្ហាញអាកប្បកិរិយាដែលត្រូវបរាជ័យមុនពេលសកម្មភាពអវិភាពរាប់ម៉ឺន។ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ប៉ុន្តែគាត់មានប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា ឯ ព្រះគុណរបស់ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នក ដ្បិតអំណាចរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ™ ។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនឹងអួតខ្លួនកាន់តែរីករាយពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំដើម្បីឱ្យប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានសណ្តិតលើខ្ញុំ។ 10 ដូច្នេះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ការលំបាក ការបៀតបៀន និងគ្រោះមហន្តរាយ។ ព្រោះកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំង។ “។ គ្រូលូសើរបាននិយាយនៅផ្នែកនេះថា "ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងច្បាប់ផ្ទុយនៃគំនិតរបស់មនុស្ស"

។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យនេះមានន័យថា កាលដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះ អ្នកដែលលើកខ្លួនឡើងគួរទាប ហើយមួយទៀតធ្វើខ្លាំងគួរទន់ខ្សោយ។

សាច់ឥន្ទ្រី និងសត្វគោមិនត្រូវបានប្រើសម្រាប់ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែ ចៀម និងព្រាបត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាយញ្ញបូជាសម្រាប់តង្វាយ។ ជាញឹកញយបុរស ដែលកើតមកមានគុណភាពនៃវិវបុរសមិនយកឈ្នះខ្លួនឯងហើយបង្ហាញខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ ពួកគេសក្តិសមនឹងព្រះ។

ដូចដែលយើងឃើញជីវិតរបស់អ៊ីសាក យើងអាចដឹងថាគាត់មានជីវិតនៃភាពទន់ ខ្សោយ។ ជាទូទៅ នោះគឺនៅពេលដែលគាត់ជីកអណ្តូង ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបាន កុលសម្ព័ន្ធប៉ាឡេស្ទីនដកហូតបីដង គាត់បានផ្តល់ផលដល់ពួកគេ។ (លោកុប្បត្តិ ២៦:១២-២១) ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត ព្រះបានប្រទានពរ ហើយនាំគាត់ទៅកន្លែងមាន សុវត្ថិភាព។ (លោកុប្បត្តិ ២៦:៣២) ៣) គ្រិស្តសាសនិកគួរនៅកន្លែងដែលគេមើល ងាយ។ នេះមានន័យថា អ្នកជឿទទួលការមើលងាយដោយមនុស្សលោកីយ៍។ ព្រះទ្រង់បំផ្លាញបុគ្គលឱ្យមានអ្វីមួយដោយបុគ្គលរក្សានូវអាកប្បកិរិយាបែបនេះ។ មុននឹងគ្រិស្តបរិស័ទមើលងាយអ្នកដទៃ នោះដំបូងគេត្រូវគេមើលងាយខ្លួនឯង។ Bradford បាននិយាយថា “ខ្ញុំគឺជាមនុស្សលាក់ពុតដ៏ឈឺចាប់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃ បាន ដែលផែនដីមិនអាចទទួលយកបាន”។ ដូចសម័យអធិរាជ្យម៉ុង Hadrian

ស្រ្តីម្នាក់ Symphorissa ត្រូវបានធ្វើទុក្ខរកម្មដែលនាងត្រូវបានព្យួរដោយសក់ របស់នាងហើយក្រោយមកនាងត្រូវបានចងដោយថ្មហើយត្រូវបានបោះចូលទៅ ក្នុងទឹកដោយចិត្តសប្បុរសដោយអាស្រ័យ។ លើលោកនេះមើលងាយមនុស្សស្លាប់ យ៉ាងនេះ! ទោះបីនាងត្រូវបានគេមើលងាយដូចថានាងត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុង ព្រះរាជ្យនៃព្រះ។

1. តើអាកប្បកិរិយាបែបនេះមានគោលបំណងអ្វី?

1) គាត់គួរតែទប់ស្កាត់ការអួតខ្លួន។ (២៩) ការអួតខ្លួន នាំឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់។ ការ អួតខ្លួន គឺជាជំហានបំផ្លាញខ្លួនឯង។ បុរសនោះមើលមិនបានត្រឹមត្រូវ។ យេរេមា 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ “ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺ យ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន?” ប្រសិនបើបុរសសរសើរខ្លួនឯងដោយ ចិត្តបែបនេះ នេះមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីជារឿងល្ងង់នោះទេ។ បុរសនោះ បដិសេធខ្លួនឯង ហើយដើរតាមព្រះអម្ចាស់ តើធ្វើដូចម្តេចនឹងបដិសេធខ្លួនឯង? Mt 16:24 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្គាប់មកលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ទៅពួក សិស្សថា៖ បង្គាប់បដិសេធខ្លួនឯង ហើយ លើកឈើឆ្កាងមកតាមខ្ញុំTM។ ត្រង់នេះពាក្យថា “បដិសេធខ្លួនឯង” (ἀπαρνῆσθόσθω) មានន័យថា បោះចោលខ្លួន ដែលមានន័យថា បោះចោល

សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា អំពើបាបរបស់គាត់ ពោលថា “សេចក្តីសុចរិត” របស់គាត់។ ទុក្ខរបុគ្គល រូបីត ស្មើគ្នា បានផ្ញើសំបុត្ររបស់គាត់ទៅប្រពន្ធរបស់គាត់ថា ឈឺ ក្លាយជាសត្រូវរបស់អារក្ស ហើយជាពិសេសក្លាយជាសត្រូវសម្រាប់ខ្លួនអ្នក។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ បើអ្នកណាអត់ខ្លួន ព្រោះជាសកម្មភាពមើលថែខ្លាំងដើម្បីបំផ្លាញខ្លួន នោះជារឿងល្ងង់។ ២) មានន័យថា គាត់អត់ខ្លួននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ (30, 31) មូលហេតុដែលគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើងគួរអត់ខ្លួននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ គឺត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងខទី 30។ ដោយសារតែវាគឺសម្រាប់ពរជ័យទាំងអស់ដើម្បីសង្គ្រោះយើងចេញពីព្រះអម្ចាស់។ ពរជ័យទាំងអស់នោះគឺជាប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ និងការប្រោសលោះ thry ត្រូវបានកាន់កាប់នៅក្នុងយើងដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទដូចជារឿងបែបនេះបានចេញមកពីព្រះហើយការរូបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ចេញមកពីព្រះ។ ដូច្នេះ យើងបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ទេ គឺដោយព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក យើងគួរតែអត់តែដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ការអត់តែមិនមែនជាការក្រអឺតក្រទមទេ អ្នកដ៏ទៃគួរតែចាត់ទុកជាលាមក ទោះបីជាវាមានតម្លៃណាស់ក៏ដោយ ហើយបន្ទាប់មកទៅដល់កន្លែងអង្គុយទទួលព្រះគ្រីស្ទដ៏មានតម្លៃ។ (ភីលីព ៣:៧, ៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចំណេះដល់ផ្លូវឆ្លង (១កូរិនថូស ២:១-៥)

1. ចំណេះដឹងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានន័យថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកណាដែលនៅក្នុងបុរសនោះ មានចិត្តប្រាថ្នាចង់បានមេស៊ី (នោះគឺ ព្រះគ្រីស្ទ = អ្នកដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ)។ សាសនាទាំងអស់គឺជាការបង្ហាញនៃការចង់បានបែបនេះ។ បន្ទាប់ពីការសន្យារបស់ព្រះដែលទ្រង់បញ្ជូនមេស៊ីមកគឺជាដំបូង ហើយបន្ទាប់មកសាសនាដែលមេស៊ីបានមកគឺមានតែគ្រីស្ទសាសនា។ គ្រីស្ទបរិស័ទជូនដំណឹងដល់ព្រះដើម្បីនិយាយ និងប្រកាសការពិតថា ព្រះម៉ែស៊ីបានយាងមក។ ការដែលអ្នកណាសាវ័ត្វយេស៊ូវជាមេស៊ី គឺជាដំណឹងដ៏អស្ចារ្យដែលធ្វើឱ្យពិភពលោកទាំងមូលញ័រ។ ដូចដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយចំនួន 456 ដង មេស៊ីបានមក ដែលជាព្រះយេស៊ូវ។ នៅទីនេះ ប៉ុលមិនបាននិយាយអំពីគោលលទ្ធិអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ គាត់បានសម្រេចចិត្តស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រោះការព្រួយបារម្ភរបស់យើងមិនមែនជាគោលលទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ គឺជាព្រះអង្គទ្រង់ផ្តល់។ ដ្បិតទ្រង់បានប្រគល់ខ្លួនឱ្យយើង ទ្រង់បានក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។ ដូច្នេះ តើយើងមិនស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ឬ?

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលត្រូវបានប្រទានមកជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងគឺជាអាថ៌កំបាំងនៃ
 បំពង់នៅជាមួយនឹងយើង™ តើយើងមិនអើពើនឹងអាថ៌កំបាំងនេះទេ? អាថ៌
 កំបាំងនេះគឺជាអត្តភាពនៃអត្តភាពហេតុ។ របៀបដែលព្រះជាម្ចាស់បានយាងមក
 លើពិភពលោកដោយយកចរិតរបស់មនុស្ស! នេះគឺជាពន្លឺពិតដើម្បីធ្វើឱ្យយើង
 ស្គាល់ព្រះ និងវិធីពិតដើម្បីធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពរវាងព្រះ និងមនុស្ស និងផ្លូវពិតដើម្បី
 ដឹកនាំបុរសឱ្យទៅកាន់សិរីរុងរឿងដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

គាត់មិនស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែគាត់នៅរស់។ យើងចង់ដឹងសូម្បីតែចំណេះដឹងដែលស្លាប់
 របស់វិទ្យាសាស្ត្រ។ ជាងនេះទៅទៀត វាជាធម្មជាតិដែលយើងចង់ដឹងពីជីវិត។
 លើសពីនេះទៀត ទ្រង់បានធ្វើបាបយើង ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់មានព្រះជន្មរស់
 ទ្រង់មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅជាមួយយើង។ ដូច្នេះ ប៉ុលបាននិយាយថា៖
 បំផុតខ្ញុំខំបានស្គាល់គាត់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់ ហើយអាច
 នឹងរួមចំណែកការរងទុក្ខរបស់គាត់ ក្លាយដូចជាគាត់ក្នុងការសោយទិវង្គត ដើម្បីឱ្យ
 ខ្ញុំបានរស់ឡើងវិញតាមមធ្យោបាយណាក៏ដោយ។ “។ (ភីលីព ៣:១០, ១១)

នៅទីបំផុត យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមដើម្បីសម្រេចបានរូបព្រះគ្រីស្ទ (កូរិនថូស ទី
 ២ ៣:១៨) ទីបំផុតយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមនឹងក្លាយដូចទ្រង់ (ទោះបីជាចំណុច
 ខុសគ្នាដែលថាទ្រង់ជាព្រះ ប៉ុន្តែយើងជាមនុស្សជានិរន្តរ៍) (យ៉ូហាន ៣; 2,3)

2. គាត់បានសម្រេចចិត្តថាគាត់ស្គាល់តែការផ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

តើនរណាអាចដឹងថាចរិតដ៏វិសេសនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេផ្កាង លើឈើឆ្កាង? អ្នកដែលទទួលរងទុក្ខពីអំពើបាបអាចដឹងបាន។ អ្នកណាដឹងថា ខ្យល់មានតម្លៃ? អ្នកចប់ដង្ហើមក្នុងស្ថានភាពគ្មានខ្យល់ដឹងខ្លួន។ តើនរណាខ្លះទទួល រងទុក្ខពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន? អ្នកដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈមានអារម្មណ៍ថាមាន កម្រិតខ្លះៗ។ មនសិការរបស់ខ្ញុំស្តីបន្ទោសខ្ញុំយ៉ាងច្បាស់ៗ។ បន្ទាប់ពីអំងាមបាន ប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ការពិតដែលលាក់ខ្លួនក្នុងចំណោមដើមឈើក្នុងសួនច្បារបាន ចេញមកពីការស្តីបន្ទោសពីមនសិការរបស់គាត់។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៨) ដោយសារ បុរសនោះខុសពីសត្វ ទោះជាគាត់បានជួបការលះបង់យ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ គាត់មាន ចិត្តទទួលខុសត្រូវចំពោះកំហុសរបស់គាត់។ វាជាមនសិការ។ វាគឺជាមនសិការ ដែលព្រះបានប្រទាន។

បុរសម្នាក់បានសម្លាប់ម្នាក់ទៀតហើយបោះវាចូលទៅក្នុងបឹង Michigan ក្នុង ប្រទេសអាមេរិក។ ប៉ុន្តែបីថ្ងៃក្រោយមក សពក៏អណ្តែតលើទឹក រួចមកដល់ផ្ទះ បុរសនោះដើម្បីសម្លាប់គាត់។ ពេលឃើញហើយក៏ទៅការិយាល័យហើយសារភា ព។ នេះគឺជាចលនានៃមនសិការ។ នៅក្នុងរដ្ឋ Washington ក៏មានព្រឹត្តិការណ៍ ឃាតកម្ម បន្ទាប់ពីឧក្រិដ្ឋជនត្រូវបានចាប់ខ្លួន គាត់បាននិយាយថា “ត្រូវហើយ។ ខ្ញុំ

រងទុក្ខក្នុងមនសិការរបស់ខ្ញុំអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ។ ហើយបានទទួលអារម្មណ៍ពីទុក្ខ
 វេទនានៃនរក™។ បុរសទទួលរងនូវអំពើបាបមួយកម្រិត។ ប៉ុន្តែសម្រាប់សតិស
 ម្បជញ្ញៈរបស់មនុស្សគឺងងឹត គាត់គ្មានអ្វីច្រើនដើម្បីយល់ពីអំពើបាប ហើយមាន
 អារម្មណ៍តិចតួចអំពីទុក្ខនៃអំពើបាបរបស់គាត់។ ពេលយើងយល់ពីអំពើបាបរបស់
 យើង យើងគួរក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 3:20
 មានប្រសាសន៍ថា ណាដែលនៅពេលណាដែលចិត្តយើងថ្កោលទោសយើង នោះព្រះ
 ទ្រង់ធំជាងចិត្តយើង ហើយទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ទាំងអស់។ ណាដែលយើងក្រោក
 ឈរនៅចំពោះព្រះ យើងមិនអាចជួយបានឡើយ ក្រៅពីយំសោកដូចប៉ូល នោះគឺថា
 ណាមនុស្សអាក្រក់ដែលខ្ញុំនេះ! តើនរណានឹងរំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់
 នេះ? “។ (រ៉ូម ៧:២៤)

នៅចំណុចនេះ យើងមានអារម្មណ៍ថាភាពចាំបាច់របស់អ្នកធ្វើពិធីដង្វាយធួននៅទី
 បំផុត ។ នោះគឺយើងទាមទារអ្នកដែលជំនួសប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើង
 ហើយអ្នកដែលសង្គ្រោះយើង។

ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានផ្តាច់នៅលើឈើឆ្កាងគឺជាសេចក្តី
 ស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលឆ្លើយតបនឹងការទាមទារបែបនេះរបស់យើង។

សាសនាគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគោលការណ៍នៃដង្ហាយធួន។ គម្ពីរសញ្ញា
ចាស់បានព្យាករណ៍ពីការពិតនេះ ហើយគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានដឹងពីការពិតនេះ ពោលគឺ
ដើម្បីប្រកាសព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 5 ចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ (១កូរិនថូស ២:១-៥)

ប្រភេទនៃចំណេះដឹងមានផ្នែកជាច្រើន។ មានចំណេះវិជ្ជាដែលសត្វដឹងហើយជា វិជ្ជាដែលមនុស្សដឹង។ ចំណេះដឹងដែលមនុស្សទូទៅដឹងគឺចំណេះវិជ្ជា។ ប៉ុន្តែមាន ចំណេះដឹងខ្ពស់ជាងពួកគេ។ វាជាចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ។ សម្រាប់ចំណេះដឹង ខាងវិញ្ញាណមិនត្រូវបានចាត់ទុកដោយបញ្ជារបស់មនុស្សទេ ដែលហៅថាជា ចំណេះដឹងអរូបី។ វាគឺដើម្បីធ្វើឱ្យយើងដឹងថាអ្វីដែលព្រះបានប្រទានមកដោយព្រះ គុណដល់យើង។

ចំណេះដឹងនេះត្រូវបានផ្តល់ដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែជំនឿនេះមិនត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យដោយជម្រើសរបស់គាត់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែជាការស្តាប់បង្គាប់ចំពោះសិទ្ធិ អំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលយើងគោរពតាមសិទ្ធិអំណាចនៃ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរួចហើយ យើងអាចរីករាយនឹងវាដោយទាក់ទងទៅព្រះគុណ ដែលបានប្រទាននៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ។

1. បុរសយល់ច្បាស់អំពីអំពើបាបដោយចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ ស្គាល់ព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។

កាលប៉ុលទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងអេសេសូរ ពួកគ្រូមន្តអាគមបាន ប្រមូលសៀវភៅមន្តអាគម ហើយយកមកដុត ហើយត្រឡប់ទៅឯព្រះយេហូវ៉ាវិ

ញ។ (សកម្មភាព ១៩:១៩) អ្វីដែលគេយល់ច្បាស់អំពីអំពើបាបកើតចេញពីកិច្ចការ
នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូចជាពាក្យរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាស។ ដូចដែល II Cor
7:11 បាននិយាយថា ការប្រែចិត្តចំពោះអំពើបាបគឺមួយនេះ។ ឯព្រោះមើលថា
សេចក្តីសោកស្តាយព្រះនេះបានកើតឡើងយ៉ាងណាចំពោះអ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែមាន
ចិត្តចង់ជម្រះខ្លួនឯង សេចក្តីក្រោធ អ្វីដែលខ្លាច សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា អ្វីដែលខ្វះខាត
ទោសអ្វី! នៅគ្រប់ចំណុចដែលអ្នកបានបង្ហាញថាខ្លួនឯងគ្មានកំហុសក្នុងរឿងនេះ™
។ ដូចនេះដែរ ការប្រែចិត្តកើតឡើងដោយការប្រតិបត្តិផ្លូវចិត្តនៃវត្ថុ ៧ យ៉ាង។

នៅពេលដែលគ្រូ Moody បានមកដល់ Lodon ហើយបានយកការផ្សាយដំណឹង
ល្អ 500 អ្នកដែលមិនជឿថាមានព្រះបានសុំឱ្យស្តាប់ការអធិប្បាយរបស់គាត់ហើយ
បន្ទាប់មកនៅពេលដែលគាត់បានទៅពួកគេហើយអធិប្បាយមនុស្ស 500 នាក់បាន
ប្រែចិត្ត។ នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ។

2. បុរសនោះជឿពាក្យទាំងអស់នៃបទគម្ពីរ ហើយពេញចិត្ត។

អ្វីៗទាំងអស់ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរ គឺជារបស់នៅក្នុងលោកនេះ ប៉ុន្តែ
អ្វីៗនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណ។ មានវត្ថុអរូបីជាច្រើន។ តើជំនឿទៅលើរឿង
បែបនេះកើតឡើងនៅឯណា? ជាការពិតណាស់វាត្រូវបានជឿដោយព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ។ ក្នុងនាមជាមនុស្សជឿលើអ្វីមួយ គួរជឿលើពាក្យខាងលើរបស់មនុស្ស

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់អាចរស់នៅបាន។ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមិនស្គាល់
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានច្រើនក្នុងលោកនេះ។ ដូច្នេះ តើមានពរប៉ុណ្ណាដែលបាន
ជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ?

3. អ្វីដែលគាត់យល់ដោយបទពិសោធន៍នៃការអធិប្បាយ និងអ្វីដែលគាត់យល់
ដោយការអធិស្ឋានគឺជាប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ។

ជួនកាលគ្រូគង្វាលពិតបានទទួលការចាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ នៅពេល
អធិប្បាយ គាត់យល់ពីចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏អស្ចារ្យ ជួនកាល។ គាត់មានបទ
ពិសោធន៍អ្វីដែលព្រះកាន់គាត់? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកទទួល
បានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណជាច្រើនតាមរយៈជីវិតនៃការអធិស្ឋាន។ ដូចអ្នកអធិស្ឋាន
អធិស្ឋានដោយចិត្តស្មោះមិនលាក់ពុត នោះអ្នកអធិស្ឋានក៏យល់ពីព្រះខាងវិញ្ញាណ។
ដូចដែលការយល់ដឹងនេះកើតឡើងដោយបទគម្ពីរវាជាការពិត។

ដូចដែលយើងអានទំនុកតម្កើង 50: ព្រះបដិសេធសាសនាដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន
ដោយទម្រង់និងពិធីសាសនាប៉ុន្តែគាត់ចង់ដកការប្រកបខាងវិញ្ញាណចេញពីអ្នក
ជឿ។ គាត់ចង់ឱ្យយើងថ្វាយខ្លួនគាត់ទៅគាត់ ហើយរួមរស់ជាមួយគាត់។ ទំនុក
តម្កើង 50:9 ខាងលើបាននិយាយថា “ខ្ញុំនឹងមិនទទួលយកគោតីផ្ទះរបស់អ្នកទេ។

ឬពេលដែលផ្គត់ផ្គង់អ្នក។ “។ មានន័យថាគាត់មិនចង់បានសាសនាគ្រិស្តទេ។ ហើយ
ខ ១៥ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ូ ហើយអំពាវនាវរកខ្ញុំនៅថ្ងៃមានបញ្ហា។ យើងនឹង
រំដោះអ្នក ហើយអ្នកនឹងលើកតម្កើងខ្ញុំ™។ បទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណដ៏ស្មោះ
ស្ម័គ្រនឹងចេញពីតួរលេខនៃអ្នកដំណើរដែលបានអធិស្ឋានយ៉ាងពិតប្រាកដនៅឯស្ថាន
ការណ៍ដ៏អាក្រក់នៅក្នុងមហាសមុទ្រអាត្លង់ទិក ឬសមុទ្រអូស្ត្រាលីសម្រាប់បញ្ហា
ជីវិត និងការស្លាប់បន្ថែមទៀត។ បទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណនៃការអធិស្ឋានពិតគឺ
មានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល។ អ្នកជឿបានទទួលសំឡេងខាងវិញ្ញាណនៅឯ
កន្លែងអធិស្ឋានរបស់គាត់ ហើយពេញចិត្តនឹងពួកគេ។ សំឡេងខាងវិញ្ញាណដែលខ្ញុំ
បាននិយាយគឺជាការបំភ្លឺខាងវិញ្ញាណដើម្បីស្របតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ហើយ
មានអារម្មណ៍ក្នុងចិត្តគាត់។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 6 រឿងពីរប៉ាងដែលការស្ថាបនាខាងវិញ្ញាណគួរចងចាំនៅក្នុងចិត្ត
របស់គាត់ (1 Cor 3: 10-15)**

1. គាត់គួរតែគិតក្នុងចិត្តរបស់គាត់ថា គ្រឹះគឺតែមួយគត់។

ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំផ្លិតគ្មានអ្នកណាអាចចាក់គ្រឹះបានក្រៅពីការចាក់គ្រឹះនោះ
ទេ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ™។ “គ្រឹះ” គឺជាកន្លែងអង្គុយដែលអគារនឹងត្រូវសាងសង់
ឡើង។ ដែលគ្រឹះនេះគឺជាមូលដ្ឋាននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូចដែលវាត្រូវបានពង្រឹង
អគារត្រូវបានពង្រឹងប៉ុន្តែដោយសារតែវាមិនត្រូវបានពង្រឹងអគារមិនត្រូវបានពង្រឹង
ឯង។

តើផ្ទះដែលគ្មានគ្រឹះនៅឯណា? ជីវិតរបស់យើងត្រូវការគ្រឹះយ៉ាងពិតប្រាកដ។

2. គាត់គួរតែប្រុងប្រយ័ត្នដើម្បីស្ថាបនាលើព្រះគ្រីស្ទ។

យើងគួរតែកសាងជីវិតរបស់យើងនៅលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយ។ ដោយសារតែព្រះគ្រី
ស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាគ្រឹះនៃជីវិតរបស់យើង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះកាលដែលយើង
សាងជីវិតលើគាត់ យើងគួរប្រុងប្រយ័ត្ន និងគួរប្រើរឿងដែលសក្តិសម។ ប្រសិន
បើយើងសង់វាដោយស្មៅ និងស្មៅ នោះនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ វានឹងត្រូវដុត។ ប៉ុន្តែ កាល
ដែលយើងសាងឡើងដោយមាស ប្រាក់ និងគ្រឿងអលង្ការ នោះមិនត្រូវឆេះដូចភ្លើ

ងដែលឆេះឡើយ។ យើងគួរប្រតិបត្តិដោយចង់ចាំនូវការវិនិច្ឆ័យក្នុងអនាគតកាល យើងដើរចេញទៅរកការធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល។ សត្វស្លាបដូចជាសត្វ ស្លាបធ្វើសំបុកនៅទីទាបក្នុងឆ្នាំដែលខ្យល់បក់មក។ បើយើងជាមនុស្ស តើយើង មិនគិតដល់ថ្ងៃជំនុំជំរះយ៉ាងដូចម្តេច? ហើយលាមកគោក៏មិនរៀបចំអាហារនៅ ថ្ងៃអនាគតដោយរមៀលលាមកគោដែរឬទេ? អ្នកណាដែលអះអាងថាមិនមាន ថ្ងៃជំនុំជំរះ មិនឃើញការដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើទេ ហើយក៏ការដែលព្រះអង្គនឹងធ្វើ នៅថ្ងៃអនាគតដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់មានសជាតិនៃការងារនៃការវិនិច្ឆ័យនាពេល អនាគតដើម្បីដាក់ទោសក្នុងបច្ចុប្បន្ន។ ឥឡូវនេះមិនមែនជាពេលវេលាដើម្បីវិនិច្ឆ័យ ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនោះទេ វាមិនមែនជាស្ថានភាពដែលទទួលបានការជំនុំជំរះ របស់មនុស្សមានបាបទាំងអស់នោះទេ។ ប៉ុន្តែជួនកាលមានព្រឹត្តិការណ៍ដែល មនុស្សមានបាបដ៏អាក្រក់បំផុតត្រូវបានទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌។ នៅបដិវត្តន៍ បារាំង ឥ្យិតមនុស្សអាក្រក់ខ្លាំងពេក ពួកគេបានថ្វាយបង្គំ ឈរឡើងស្រីពេស្យានៅ លើអាសនៈនៃអគារព្រះវិហារ Nottle Dam ក្នុងន័យចំអកដល់ព្រះ។ បន្ទាប់មក មេដឹកនាំត្រូវបានសម្លាប់ដោយទទួលផ្តុំរន្ទះ។ (Best Sermons 1944, edited by GP Buttler p 186) តើវាជាព្រឹត្តិការណ៍គ្រោះថ្នាក់ឬ? ថ្ងៃជំនុំជំរះគួរតែមក ដល់ជាដាច់ខាត។ នៅថ្ងៃនោះផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជឿទាំងអស់នឹងត្រូវបាន បើកសម្តែង។

របស់ណាដែលមានមាស ប្រាក់ និងគ្រឿងអលង្ការ ជាពាក្យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដើមឈើ ស្មៅ និងស្មៅត្រូវបានដកចេញដោយការដុត គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃ លទ្ធិមិនពិត។

ជីវិតដែលអាចបើកសម្តែងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺដើម្បីដោះស្រាយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងជីវិត។ ទោះបីយើងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក៏ដោយ បើយើងមិនរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលនោះទេ វាមិនអាចនិយាយថាវាត្រូវបាន សាងឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ។ វាជាជីវិតដែលបង្កើតឡើងដោយ ដើមឈើ ស្មៅ និងស្មៅ។ វាជារឿងល្ងង់ណាស់ដែលគាត់សាងសង់ឡើងដោយ មាស ប្រាក់ និងគ្រឿងអលង្ការ ប៉ុន្តែផ្ទះនេះត្រូវបានសាងសង់ដោយដើមឈើ ស្មៅ និងស្មៅ។ យើងមិនគួរគិតថាការរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាការលំបាក តែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំប្លែងយកនីមួយៗរបស់ខ្ញុំដាក់លើអ្នក ហើយរៀនពីខ្ញុំ™។ ហេតុអ្វី? ១) “នីម” របស់ព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះនៅពេលដែល ទ្រង់កាន់តាមបញ្ជា មនសិការរបស់ទ្រង់នឹងស្ងប់ស្ងាត់ វាងាយស្រួល និងស្រាល។ 2) បញ្ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរវាងាយ ស្រួលហើយបន្ទុកគឺស្រាល។ 3) នៅពេលដែលគាត់កាន់តាមបញ្ជាពីរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ រង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានធ្វើតាម ការរក្សាវាងាយស្រួល ហើយមានអារម្មណ៍ ស្រាល។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 7 អំពីកម្មករ (គ្រូគង្វាល) របស់ព្រះគ្រីស្ទ (១កូរិនថូស ៤:១-៥)

ពាក្យថា កម្មករ មានន័យថា “អ្នកបម្រើ” គាត់មិនមែនជាអ្នកទទួលសិរីល្អទេ ប៉ុន្តែ តែងតែជាអ្នកធ្វើការតាមការណែនាំរបស់អ្នកដឹកនាំ។

1. ភាពស្មោះត្រង់

នេះមានន័យថាធ្វើការដោយគោរពតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់។ ដូច្នេះ លក្ខណៈ ពិសេសគឺមិនមែនដើម្បីផ្លាស់ប្តូរដំណឹងល្អ ហើយបន្តនៅលើវាឡើយ។ ដូច្នេះ ក្រុមប្រឹក្សានៃក្រុមជំនុំដ៏ស្មោះត្រង់ពីសម័យបុរាណបានអនុវត្តតួនាទីដើម្បីបដិសេធការ បង្រៀនថ្មី ប៉ុន្តែនៅតែបន្តការបង្រៀនចាស់។ ក្រុមប្រឹក្សានៃក្រុមជំនុំចំនួនបួននៅ ក្នុងក្រុមជំនុំដំបូង នោះគឺក្រុមប្រឹក្សានៃនីកា ក្រុមប្រឹក្សានៃខនស្ទីនទីណូបែល ក្រុម ប្រឹក្សានៃអេភេសូរ ក្រុមប្រឹក្សានៃឆាលសេដូនបានធ្វើដូច្នេះ។ ដូច្នេះ ភាពស្មោះ ត្រង់គោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយមានតែអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ប៉ុណ្ណោះ។

2. គាត់មិនគួរវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃទេ (មិនមែនវិនិច្ឆ័យខ្លួនឯងថាសុចរិតទេ)។

បុរសមានការរើសអើងខ្លាំងចំពោះខ្លួន។ បុរសនោះមានទម្លាប់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប
របស់ខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ហេតុនេះជាការយល់ឃើញត្រឹមត្រូវដែលបុរសគួរស្គាល់
សេចក្តីសុចរិតក្នុងខ្លួន។ Hudson Taylor ត្រូវបានគេស្គាល់ថា "តើអ្នកបានយក
ភាពក្រអឺតក្រទមនៃសមិទ្ធផលរបស់អ្នកទេ? បន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា៖ ប៉ុន្តែ
ដែលដឹងថាខ្ញុំបានធ្វើអ្វីនោះទេ™។

យើងគួរជឿលើការអបអរសាទររបស់អ្នកដទៃចំពោះខ្លួនយើង។ ព្រោះអ្នកដែល
ទះដៃខ្ញុំមិនស្គាល់ខ្លួនឯងច្បាស់។ គេឃើញកំហុសរបស់ខ្ញុំ ហើយទះដៃអបអរខ្ញុំ។
ការវិនិច្ឆ័យពិតប្រាកដចំពោះខ្លួនយើងអាចត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅពេលដែលព្រះអ
ម្ចាស់យាងមកយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែរស់នៅដោយការគិតរបស់
ពួកគេ។ គ្រូគង្វាលដ៏ល្បីល្បាញ Flach បានឃើញរូបភាពនៃការវិនិច្ឆ័យនៅក្នុង
សុបិនរបស់គាត់ ហើយបានយល់យ៉ាងខ្លាំង ហើយបន្ទាប់មកបានចូលទៅក្នុងជីវិត
នៃការលះបង់ឡើងវិញ។ ពេលយើងជួបថ្ងៃជំនុំជំរះដោយផ្ទាល់នូវអ្វីៗទាំងអស់
ដែលយើងបានលាក់ទុកក៏នឹងត្រូវបើកសម្តែង ហើយពេលនោះកំហុសរបស់យើង
នឹងត្រូវបានបើកសម្តែង។ យើងគួរតែសម្លឹងមើលតែការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់
ហើយបន្តឆ្ពោះទៅកាន់ត្រឹមត្រូវ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៨ ចលនានៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ និងអំណាចរបស់វា (១កូរិនថូស ៤:២០)

ពាក្យ “រាជាណាចក្ររបស់ព្រះ” សំដៅទៅលើអំណាចក្នុងការគ្រប់គ្រងដោយព្រះ។ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះបង្កើតការសង្គ្រោះរបស់យើង។ ទីបំផុតបញ្ហាគ្រប់គ្រងគឺជាបញ្ហារបស់មនុស្សជាតិ។ លទ្ធិខុងដឺ ចាត់ទុក “បន្ទាប់ពីធ្វើឱ្យចិត្ត និងកាយមានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពនៅផ្ទះ មនុស្សម្នាក់អាចគ្រប់គ្រងជាតិទាំងមូលឱ្យមានសន្តិភាព” ដែលជាបញ្ហារបស់មនុស្សជាតិ។ វាក៏ជាកំនិតដើម្បីចេញពីភាពតានតឹងនៃបញ្ហាកាន់អំណាច។ ពុទ្ធសាសនាក៏មានគោលដៅលើអ្វីដែលខ្លួនមិនមានដែរ វាក៏ជាការគិតចេញពីភាពតានតឹងនិងបញ្ហាមិនត្រូវគ្រប់គ្រងលើ “ខ្លួនឯង”។ សាសនាបែបនេះបានព្យាយាមនិយាយបញ្ហារបស់បុរសថាជាចលនានៃមាត់ល្ងង់។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានផ្តល់ដំណោះស្រាយដល់យើងទេ។ គ្រិស្តសាសនាបាននិយាយការពិតថា ព្រះគ្រប់គ្រងលើបញ្ហារបស់យើង និងបញ្ហានៃអ្វីៗទាំងអស់។ ដូចជាពិភពនៃការគ្រប់គ្រងគឺជាឋានសួគ៌នៃពិភពលោកបច្ចុប្បន្ននិងខាងមុខ។ ព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនមែនជាអ្នកដែលមិនគ្រប់គ្រងលើពួកគេឡើយ។ គាត់គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ ការគ្រប់គ្រងដោយជំនួយមានតាំងពីដើមដំបូងមក ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានចូលមកក្នុងពិភពលោក ហើយការគ្រប់គ្រងលើពួកគេគឺចាប់តាំងពីពេលដែលព្រះយេស៊ូបានយាងមកក្នុងពិភពលោក

ក។ ដូច្នេះនេះគឺជាការគ្រប់គ្រងចុងក្រោយដើម្បីបំផ្លាញអំពើបាប អារក្ស និងសេចក្តីស្លាប់។ (កូល ២:១៥)

1. ចលនានេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយតែពាក្យរបស់មនុស្សទេ។ ១) ព្រោះពាក្យមនុស្សគ្រាន់តែជាទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមានករណីជាច្រើននៃគំនិតឥតប្រយោជន៍ ដោយមិនមានទំនាក់ទំនងនឹងការពិត។ ២) ព្រោះពាក្យមនុស្សមានច្រើនមិនពិត។ ៣) ដោយសារតែពាក្យមនុស្សត្រឹមត្រូវតាមការពិត ព្រោះវាមិនអាចរកឃើញពីសិរីល្អនៃព្រះពិតប្រាកដក៏ដោយ ក៏វាមិនមានទំនាក់ទំនងនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះដែរ។ មានបុរសអនុវត្តដើម្បីបង្ហាញការអនុវត្តដំបូងជាងពាក្យនៅក្នុងមនុស្សលោកនេះ។ ប៉ុន្តែមនុស្សបែបនេះដែរ ប្រសិនបើពួកគេមិនប្រតិបត្តិនៅកណ្តាលព្រះទេ នោះពួកគេក៏គ្មានទំនាក់ទំនងនឹងឆន្ទៈព្រះដែរ។ ភាពស្ងៀមស្ងាត់ក៏មិនរក្សានៅកណ្តាលព្រះដែរ ក៏មិនបានបង្កើតឆន្ទៈរបស់ព្រះដែរ។

នៅទីនេះ ពាក្យដែលហៅថា ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមាននៅក្នុងការនិយាយ™ មិនមែនមានន័យថា ព័ន្ធស្ថិតនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ™។ យើងអាចនិយាយបានថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអំណាចដ៏សំខាន់ តើយើងអាចវាយតម្លៃវាដោយរបៀបណា? អ្នកជឿគួរតែប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគ្មានដែនកំណត់ ហើយគួរតែទទួលពួកគេ។ បញ្ញវន្តមិនប្រព្រឹត្តចំពោះការសិក្សា

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបង្រៀនពួកគេទេ សំខាន់ពួកគេប្រើវាខុសដើម្បីការពារ
អាកប្បកិរិយាមិនពិតរបស់ពួកគេដោយពាក្យនេះ។ ទោះជាពួកគេអះអាងថាពួក
គេគួរតែទទួលបានបំប្លែងនុភាព™ ប៉ុន្តែពួកគេមិនផ្ដោតទៅលើចំណេះដឹងអំពីព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ។ ប៉ុន្តែគេមិនដឹងថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាប្លែងនុភាពនោះ
ទេ។ (ហេ. ៤:១២) ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ បង្អង់ជានរណា?™។
ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ បង្អង់ប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាំងពីដើមរៀងមក™។
(យ៉ូហាន ៨:២៥) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូបានបង្កើតរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។
សម្រាប់តែពាក្យមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលមិនពិត វាមិនទាក់ទងនឹងរាជាណាចក្ររបស់
ព្រះទេ។ បុគ្គលដែលសមគួរក្នុងពាក្យរបស់គេក៏ជារបស់លោកនេះដែរ ហើយក៏
គ្មានអំណាចគ្រប់គ្រងលើលោកនេះដែរ។ បន្ទាប់មក រាជាណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវ
បានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះ ហើយត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងពិតប្រាកដ
អំណាចនៃព្រះធ្វើឲ្យអ្វីដែលអំណាចរបស់មនុស្សមិនអាចធ្វើក្លាយទៅជាបាន។
ក្នុងការលើកឡើងជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយជាយូរមកហើយមានការសាងសង់
ដើម្បីដាក់ស្ពាននៅកំពង់ផែក្រុងញូវយ៉ក។ បន្ទាប់មកពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពី
សង់បង្គោលក្នុងទឹក។ នៅពេលដែលពួកគេសង់បង្គោលនៅកន្លែងមួយ ពួកគេមិន
អាចធ្វើបាននៅទីនោះ មុនពេលដែលពួកគេបានយកកប៉ាល់ដែលខូចដែលកប់យ៉ាង
ជ្រៅនោះ។ ទោះបីជាកម្មករព្យាយាមធ្វើក៏មិនអាចធ្វើបានព្រោះវាកប់ជ្រៅហើយ

ជាបញ្ហាធ្ងន់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកពួកគេបានយល់ពីវិធីសាស្ត្រ។ បន្ទាប់ពីទឹកស្អាត
ពួកគេបានចងកប៉ាល់ទៅនឹងកប៉ាល់ដឹកជញ្ជូនពីរ ហើយរង់ចាំទឹកមករកពួកគេ។
បន្ទាប់ពីរង់ចាំវាពិតជាម្ខាងទាញកប៉ាល់ដឹកជញ្ជូនខ្លាំងណាស់។ ដោយអំណាច
នៅទីបំផុត ពួកគេបានយកកប៉ាល់ដែលកប់នោះចេញ ហើយបោះចោលទៅ។ ដូច
ជារឿងដែលមិនត្រូវធ្វើដោយអំណាចមនុស្សត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយអំណាចផ្សេង
ទៀត ចលនានៃគររបស់ព្រះដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដែលត្រូវបានបំផ្លាញនៅ
ក្នុងនរកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះ។ គ្រូ Moody បានធ្វើការរស់
ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យនៅរោងមហាស្រពមួយក្នុងទីក្រុង New York ហើយគាត់បាន
ប្រតិបត្តិវា គាត់បានអាន Lk 4:27 ហើយនៅពេលដែលគាត់អានវា គាត់មិនអាច
ផ្លាស់ទីអណ្តាតរបស់គាត់បានទេ។ បន្ទាប់មកគាត់បានទាញចេញមួយសន្ទុះ ហើយ
អានម្តងទៀត ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចធ្វើវាបាន។ អណ្តាតរបស់គាត់រឹងបីដង។ ដូច្នេះ
គាត់ក៏សុំលែងអណ្តាតចេញ បន្ទាប់ពីគាត់អធិស្ឋានរួច អំណាចដ៏អស្ចារ្យបានមក
ដល់គាត់ ហើយគាត់ក៏អធិប្បាយដើម្បីចាប់ចិត្តក្រុមជំនុំនៅយប់នោះ។ បើគ្មានការ
ទទួលបានអំណាចនៃការអធិស្ឋាន នោះប្រសិទ្ធភាពនៃចលនានៃដំណឹងល្អមិនកើត
ឡើងឡើយ ។ ទាន់ពេលវេលា មនុស្សម្នាក់បានសួរទៅកាន់លោកស្ត្រីជិនពីអាថ៌
កំបាំងដែលគាត់បានទទួលអំណាច គាត់បានចង្អុលទៅជណ្តើរទាបនៃបន្ទប់ក្រោមដី

ហើយនិយាយថា “នៅពេលណាដែលគាត់អធិស្ឋានដល់ព្រះ នោះមានសមាជិក
អធិស្ឋានចំនួន 300 ។ “

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 មេម្សៅ (១កូរិនថូស ៥:៦-៨)

1. គ្រោះថ្នាក់នៃដំបែតិចតួច។

នៅទីនេះ ដំបែតិចតួចហាក់ដូចជាមានន័យថាមានអំពើបាបតិចតួច។ ដោយសារ ដំបែមានលក្ខណៈពិសេសដើម្បីផ្សព្វផ្សាយដោយសម្ងាត់ អំពើបាបដូចជាដំបែបាន រាលដាលចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់យើងដោយសម្ងាត់។ អំពើបាបតិចតួចនឹងត្រូវ ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្ងាត់ថែមទៀត។ យើងមិនគួរមើលឃើញរឿងតូចតាចនោះ ទេ។ ១) អ្វីដែលបុរសយកការសម្រេចចិត្តដ៏អស្ចារ្យ គឺមិនមែនថាគួរតែអស្ចារ្យជា ដាច់ខាត។ ដូចជា Jinhabtaesan នៅពេលដែលរឿងតិចតួចត្រូវបានប្រមូលផ្តុំវា ក្លាយជាដ៏អស្ចារ្យនៅទីបំផុត។ នៅពេលមួយបុរសម្នាក់បានធ្វើដំណើរដោយដើរពី ទីក្រុង Los Angeles ទៅកាន់ទីក្រុង New York ។ តើអ្នកណាបានសួរគាត់ថា "នៅក្នុងដំណើររបស់អ្នកតើអ្វីជាការលំបាកបំផុត? តើអ្នកឆ្លងកាត់ភ្នំខ្ពស់ទេ? តើ អ្នកឆ្លងទន្លេទេ? បន្ទាប់មក គាត់បានឆ្លើយថា “ក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំ អ្វីដែល ពិបាកបំផុតគឺខ្សាច់ចូលក្នុងស្បែកជើងរបស់ខ្ញុំ”។ បុរសម្នាក់បានបរបាញ់ ហើយ ធ្វើឱ្យខ្លាធ្លាក់ចុះ។ គាត់បានទៅជិតវាដោយដឹងថាវាងាប់ហើយពិនិត្យមើល ប៉ុន្តែខ្លា មិនទាន់ងាប់ទេ បន្ទាប់មកវាខាំជើងវាហើយបាក់វាក៏ស្លាប់ទៅ ។ ប៉ុន្តែគាត់មាន រឿងមួយដែលគាត់មិនអាចទ្រាំទ្របាន ដែលវាជារឿងដែលក្រុមស្រមោចវាយគាត់

ហើយចុងក្រោយគាត់ក៏ត្រូវស្លាប់។ យើងមិនគួរយកអាកប្បកិរិយាល្អប្រសើរទៅ
 លើរឿងតូចតាចនោះទេ។ នៅពេលដែលគ្រូ Moody បានរស់ឡើងវិញ ទីក្រុង
 Chicago មានភ្លើងឆេះយ៉ាងខ្លាំង។ អគ្គិភ័យនេះកើតឡើងដោយគោមួយក្បាលប៉ះ
 នឹងចង្កៀង ហើយត្រូវគេទម្លាក់ចោល ។ អំពើបាបរបស់មនុស្សគឺមិនត្រឹមតែ
 សកម្មភាពមួយចំនួនដែលភ្នែករបស់គាត់អាចមើលឃើញនោះទេ។ ការខូចខាត
 នៃព្រលឹងរបស់គាត់ដោយគ្មានផ្នែកត្រឹមត្រូវគឺជាខ្លឹមសារនៃអំពើបាប។ វាបាន
 កើតឡើងរាល់ប្រតិបត្តិការនៃអំពើពុករលួយនៅក្នុងវា ហើយធ្វើឱ្យគាត់មិនបម្រើ
 ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ គាត់មិនដឹងថាមានរឿងអស្ចារ្យអ្វីកើតឡើងក្នុងស្ថានភាព
 របស់គាត់។ ប៉ុន្តែមានអំពើបាបតូចៗជាច្រើនដែលធ្វើបាបគាត់នៅក្នុងគាត់។

គ្រិស្តបរិស័ទដើម្បីរស់នៅតាមខ្នាតតម្រាបរបស់ព្រះមិនគួរនិយាយរឿងតូចថាតូច
 និងរឿងធំដូចជំនាន់នោះទេ។ អេសាយមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ បើមើលចុះ ប្រជា
 ជាតិនានាប្រៀបដូចជាដំណក់ទឹកពីផ្ទុះ ហើយចាត់ទុកថាជាផ្ទុះនៅលើជញ្ជាំង។
 មើលចុះ គាត់បានយកដីឆ្នេរសមុទ្រដូចជាផ្ទុះដីល្អ។ ប្រទេសលីបង់មិនគ្រប់គ្រាន់
 សម្រាប់ប្រេងទេ ហើយសត្វក៏មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តង្វាយដុតដែរ។ ប្រជាជាតិ
 ទាំងអស់ប្រៀបដូចជាគ្មានអ្វីនៅចំពោះមុខទ្រង់ឡើយ ពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកដោយ
 ទ្រង់ថាជាតិចជាងអ្វីទាំងអស់និងភាពទទេ™។ (អ៊ីស ៤០:១៥-១៧) តើព្រះមិន
 ឃើញអ្នកធំដូចអ្នកតូច ហើយអ្នកតូចដូចអ្នកធំទេ? ព្រះមិនមើលងាយសូម្បីតែ

អ្នកតូចៗ។ សាការី 4:10 មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិតអ្នកណាដែលមើលងាយថ្ងៃតូច
នោះ អ្នកនោះនឹងមានអំណរ ហើយនឹងឃើញខ្សែបំពង់នៅក្នុងដៃរបស់សេរូបាបិ
ល™។

2. ចូរយើងបោះដំបែ។

ដូចបាននិយាយខាងលើ វាមិនងាយស្រួលទេដែលអំពើបាបសម្ងាត់ដូចដំបែត្រូវ
បោះចោល។ បើវានៅក្នុងដៃមនុស្សតែម្តង ដូចគេបោះចោលក៏ល្អដែរ ប៉ុន្តែសម្រាប់
វាចាក់ឫសក្នុងចិត្តមនុស្ស ពិបាកបោះចោលដោយអំណាចមនុស្ស។ ដោយសារតែ
គាត់ធ្វើតាមវិធីដែលព្រះបានណែនាំ គាត់អាចបោះវាចោល។

វិធីសាស្ត្រនៃព្រះធ្វើឱ្យយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទដើម្បីជំនួសយើង។ វិធីសាស្ត្រដែលអ៊ី
ស្រាអែលបានរួចផុតពីទុក្ខវិក្សដើម្បីសម្លាប់កូនប្រុសច្បងនៅស្រុកអេស៊ីប គឺយក
ឈាមកូនចៀមមកលាបនៅមាត់ទ្វារផ្ទះ។ វាជារឿងដែលពួកគេបានប្រតិបត្តិដោយ
ផ្ទាល់នូវអ្វីដែលព្រះបានបង្គាប់ នោះគឺជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ។ ជំនឿគឺជា
សកម្មភាពសាមញ្ញណាស់។ ១) ការដែលជំនឿជាសកម្មភាពសាមញ្ញមានន័យថា
មិនពិបាកទេ។ ការដែលយើងជឿលើដង្វាយធូនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺមិន
ពិបាកនោះទេ ។ អំពើដែលត្រូវជឿក្នុងការលំបាក គឺលាយឡំនឹងការមិនជឿដើម្បី
បង្កើតបុណ្យកុសលរបស់ខ្លួន។ ត្រឹមត្រូវហើយ។ នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបាន

បង្កើតឡើងយ៉ាងងាយស្រួល នោះវាបានសម្រេច។ ប៉ុន្តែទោះបីជាបែបនេះក្តី ជំនឿមិនមែនជាសកម្មភាពរបស់ក្មេងស្មារ ឬជាសកម្មភាពសិប្បនិម្មិតដែលគ្មាន ជីវិតនោះទេ។ ២) សេចក្តីជំនឿជាការប្រព្រឹត្តិសាមញ្ញ មានន័យថាជា សកម្មភាពដែលមានការលះបង់ដើម្បីទំនោរជីវិតឱ្យសាមញ្ញបំផុត។ ដោយសារ តែអ្នកស្លាប់ត្រូវការការសម្រេចចិត្តចុងក្រោយដើម្បីរស់ឡើងវិញ។ តើអ្នកណានឹង ធ្វើការសម្រេចចិត្តដ៏មានអត្ថន័យ ដើម្បីរស់នៅពីកន្លែងស្លាប់ដោយមានពុតត្បូត ដោយមិនមានការលះបង់? 3) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ចរិតលក្ខណៈសាមញ្ញនៃជំនឿ ដែលបង្ហាញដោយសកម្មភាពដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានស៊ីសាច់ចៀមនៃ បុណ្យរំលង ហើយលាបឈាមនៅលើមាត់ទ្វារផ្ទះ មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ចរិត សាមញ្ញនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ និងល្ងង់នោះទេ។ ដោយសារតែសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីជំនឿ គឺជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ខណៈដែលសេចក្តីពិតផ្សេងទៀតត្រូវបានបន្ថែមទៅក្នុងវា វា ធ្វើឱ្យសេចក្តីពិតមិនច្បាស់។ ដោយសារតែគំនិតក្នុងលោកនេះមិនមែនជាការពិត ទេ ព្រោះគំនិតមួយនេះ និងគំនិតនោះត្រូវបានបន្ថែមទៅវា ពួកគេអាចនឹងព្យាយាម បង្ហាញអំណាច។ ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីជំនឿ គឺជាសេចក្តីពិតពេញលេញ ទាំងស្រុង ដែលវាមិនត្រូវការការបន្ថែម និងកាត់បន្ថយនោះទេ។ ដូច្នេះការជឿលើ វាក៏សាមញ្ញណាស់។ ចរិតលក្ខណៈសាមញ្ញនេះ មិនមែនជាភាពសាមញ្ញឯកោ

ចេញពីអ្វីៗទាំងអស់នោះទេ។ នេះជាភាពសាមញ្ញក្នុងការលក់របស់ទាំងអស់
ហើយទិញសេចក្តីពិតតែមួយ (សេចក្តីពិតនៃសេចក្តីជំនឿ)។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១០ ចូរលើកតម្កើងព្រះដោយរូបកាយរបស់អ្នក (១កូរិនថូស ៦: ១៥-២០)

1. ហេតុផលដើម្បីលើកតម្កើងព្រះដោយរូបកាយ។

1) វាគឺសម្រាប់រាងកាយរបស់យើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះ។ សំខាន់យើងមិនមានទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះដែលធ្វើឱ្យយើងមាននោះ យើងគួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងជាទីសក្ការៈដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅ។ គោលបំណងដែលព្រះប្រទានរូបកាយមកយើង គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសណ្ឋិតនៅក្នុងវា។ ព្រះបានបង្កើតរូបកាយរបស់យើងខុសពីសត្វ ចំណុចមួយទៀតគឺ 1) យើងក្រោកឈរឡើង ហើយដើរ។ 2) មុខរបស់យើងគ្មានសក់។ 3) យើងអាចនិយាយបាន។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឫ្រើសរើសរូបកាយដូចជាទីសក្ការៈ ហើយសណ្ឋិតនៅក្នុងវា ហើយជូនដំណឹងដល់ព្រះទៅកាន់ពិភពលោក។ នៅពេលដែលរូបកាយបែបនេះក្លាយជាទីជម្រកនៃព្រះវិញ្ញាណ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពលោក។ កាលអេលីយ៉ាទៅសួរសុខទុក្ខស្រ្តីម្នាក់ដែលរស់នៅផ្ទះមួយនៅសាធាត កូនប្រុសរបស់នាងបានស្លាប់ ហើយស្រ្តីនោះប្រាប់អេលីយ៉ាថា៖ ឯឱព្រះអើយ តើអ្នកមានអ្វីទាន់នឹងខ្ញុំ? អ្នកមករកខ្ញុំដើម្បីយកអំពើបាបរបស់ខ្ញុំទៅរំលឹកនិងធ្វើឱ្យកូនរបស់ខ្ញុំស្លាប់! “។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅក្នុងរូបកាយអេលីយ៉ា។ (១ព.

ត្រង់នេះតើពាក្យបំព្រិត™មានន័យដូចម្តេច? វាមានន័យថាឈាមដ៏វិសេសរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ។ កិច្ចការ 20:28 បាននិយាយថាវាគឺជា បំពេញហិតរបស់ព្រះ™ ។ ក្នុ
ងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ អ្នកដែលត្រូវធ្វើពិធីជំរះដោយលោហិតរបស់ព្រះ គឺមាន
តែមនុស្សប៉ុណ្ណោះ។ ទេវតាដែលខ្វះមិនបានសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ។ ព្រះមាន
អំណាចក្នុងការធ្វើឱ្យពិភពលោកដ៏រីករាយរាប់លាននាក់បង្កើតថ្មី។ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ស
ង្គ្រោះប្រជាជនពិត និងវាជាធាតុក្របរបស់គាត់ដោយការស្លាប់របស់កូនប្រុស
របស់គាត់ ជាជាងធ្វើឱ្យពិភពលោកថ្មីដូច្នេះ។ ពិភពលោកដែលនឹងត្រូវបានស
ង្គ្រោះ ដូច្នេះគឺជាពិភពលោកដ៏មានតម្លៃ និងរីករាយបំផុត ដូចដែលព្រះបានឃើ
ញ។ ដូច្នេះ មនុស្សត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះ
អម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាតម្លៃដ៏ថ្លៃបំផុត និងជារតន្ត្រីសិរីល្អ។ ដូច្នេះតើអ្នក
ដែលត្រូវចូលរួមមានសុភមង្គលដោយរបៀបណា? [1] តើអ្នកដែលបានសម្អាត
ដោយលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះអម្ចាស់មានសុភមង្គលប៉ុណ្ណា ហើយបានក្លាយ
ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាងការនៅក្នុងសភាពកខ្វក់? [2] តើការរីករាយនឹង
សេចក្តីសុខដោយការក្លាយជារបស់ព្រះមានសុភមង្គលច្រើនជាងការស្តាប់ការវិនិច្ឆ័
យទោស និងការផ្ដន្ទាទោសយ៉ាងណា? [3] ការពិតដែលថាយើងមិនមែនជារបស់
យើងហើយយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះហាក់ដូចជាទទួលបានការបាត់បង់នៅក្នុង
ទិដ្ឋភាពនៃខ្លួនយើង។ ប៉ុន្តែយើងគួរដឹងថាការខាតបង់ខ្លះដែលយើងបានទទួលគឺជា

ប្រយោជន៍របស់យើង។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ដាក់នៅក្នុងខ្លួនគាត់គាត់បាន
 ប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយតែងតែប្រតិបត្តិអ្វីដែលគ្រោះថ្នាក់ហើយដើរចូលទៅក្នុងផ្លូវ
 នៃសេចក្តីវិនាស។ ដូច្នេះការបាត់បង់ដែលគាត់ទុកជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់គឺជា
 ប្រយោជន៍ជាង។ [4] អ្នកជឿគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតើគាត់មានសុវត្ថិភាពប៉ុន្មាន?
 ដោយព្រះបានបង់ថ្លៃខ្ពស់ ហើយធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ នោះអនាគតរបស់គាត់
 អាចត្រូវបានសុវត្ថិភាព។ គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានសុភមង្គលក្នុងពេលតែមួយ
 ដែលគាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីមានអារម្មណ៍ថាបេះដូងនៃការទទួលខុសត្រូវ។
 អ្នកជឿត្រូវដឹងថារូបកាយរបស់គាត់មិនមែនជាខ្លួនគាត់ទេ តែជារបស់ព្រះជាម្ចាស់
 គួរតែប្រយ័ត្នក្នុងការប្រើប្រាស់រូបកាយរបស់គាត់ដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែគួរតែប្រើ
 ដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះ។

2. ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះគឺការលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ។

ការលះបង់មានន័យថាធ្វើរូបកាយរបស់យើង ដើម្បីឱ្យអ្នកដទៃដឹងថារូបកាយ
 របស់យើងជារបស់ព្រះ។ រាងកាយរបស់យើងត្រូវបានហៅសម្រាប់រូបកាយនិងជីវិត។ 1) ដើម្បីដឹងថាវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគឺជាជំហានដំបូងនៃការលះបង់។ វា
 ជាការងាយស្រួលដែលការថ្វាយដោយដឹងថាវាជារបស់ព្រះ ជាងការមិនអើពើនឹង
 ការថ្វាយវា។ ការងារដែលយើងផ្តល់ជូនអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ចំពោះព្រះគឺពិតជាធម្មជាតិនិងដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ 2) នៅពេលដែលយើងថ្វាយវា
ដល់ព្រះ ការថប់បារម្ភគួរតែរលាយបាត់។ ព្រោះការព្រួយបារម្ភរបស់យើងកើត
ចេញពីគំនិតនៃការកាន់កាប់របស់យើង។ ៣) ពេលយើងថ្វាយរូបកាយរបស់យើង
ដល់ព្រះ នោះវានឹងទៅជាល្អសម្រាប់វាចូលទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត (១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)

1. ដោយសារតែពេលវេលាត្រូវបានកាត់បន្ថយ យើងមិនគួរខ្ចាត់ខ្ចាយបេះដូងរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ។

ពេលវេលាមានតម្លៃ។ ពេលវេលាដែលត្រូវកន្លងផុតទៅម្តងមិនអាចស្តារឡើងវិញបានទេ។ ដូចទឹកដែលចាក់លើវាលខ្សាច់មិនអាចដាក់ចូលក្នុងកប៉ាល់បានទៀតទេ បន្ទាប់ពីបានកន្លងផុតទៅ វាមិនអាចត្រឡប់មកវិញបានទេ។ ការងាររាងកាយក៏តែងតែមានពេលវេលាដើម្បីធ្វើវា។ ជីវិតរបស់មនុស្សគឺខ្លី។ ជាពិសេសឱកាសទទួលបានព្រះគុណមិនមែនចេះតែមានទេ គឺពិបាកនឹងកាន់ដោយខ្លួនឯង។ ពេលវេលាដើម្បីទទួលបានព្រះគុណគឺជាពេលដែលគាត់ចលនាខាងវិញ្ញាណបានកើតឡើងវាពិបាកណាស់ដែលបុរសគ្រប់គ្រងវត្ថុខាងវិញ្ញាណ។ ពេលវេលាដើម្បីជួយធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់គឺមានតម្លៃ។

ទំនួលខុសត្រូវដែលបានផ្តល់ឱ្យបុរសនោះគឺធំ និងធ្ងន់ ប៉ុន្តែពេលវេលាអនុវត្តវាខ្លី។ ហេតុនេះហើយបានជា Maxim បាននិយាយថា “គ្មានផ្លូវដែលបន្ទាប់ពីការងារត្រូវបានបញ្ចប់ត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងនោះទេ”។ ជាពិសេសនៅក្នុងរឿងខាងវិញ្ញាណវាបានកើតឡើងកាន់តែច្រើន។ ការងារនេះមិនមែនជាការរៀបចំសម្រាប់ពិភព

លោកនេះដើម្បីរស់នៅនៅពេលនេះទេ ប៉ុន្តែការរៀបចំដើម្បីរស់នៅសម្រាប់ពិភព
លោកខាងមុខដ៏អស់កល្ប តើវាមានការងារប៉ុន្មាន ហើយតើវាអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា?
ការងារនេះគឺដើម្បីបង្កើតការរៀបចំសម្រាប់យើងនូវទម្ងន់នៃសិរីល្អដ៏អស់កល្បជា
និច្ច™។ ទុក្ខព្រួយដែលយើងបានទទួលគួរត្រូវបានចាត់ទុកជាពន្លឺមួយ។ (កូរិនថូស
ទី២ ៤:១៧) តើការរៀបចំនិងការហ្វឹកហាត់ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ
គឺជាការអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា? ប៉ុន្តែឱកាសរបស់យើងមិនស្ថិតស្ថេររហូតទេ។ ដូច្នេះ តើ
យើងនឹងយកឆន្ទៈរបស់យើងទៅនឹងវត្ថុនៃលោកិយមួយណា ហើយតើយើងនឹងធ្វើ
តាមអ្វីនៃលោកិយ? ជាងនេះទៅទៀត វាងាយស្រួលណាស់ ដែលសេចក្តី
ស្រលាញ់ចំពោះលោកនេះ រំខានដល់ការចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ទោះធ្វើអ្វីក៏ដោយ។
នៅពេលដែលយើងកាន់វត្ថុនៃពិភពលោកយ៉ាងខ្លាំងនោះ យើងបរាជ័យក្នុងការ
ឈានជើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយធ្វើឱ្យយើងពន្យារពេល។ យើងមិនគួរពឹងលើវត្ថុ
ក្នុងលោកក្នុងខ្លួនយើងឡើយ។ យើងគួរចាត់ទុកវាជាការកត់សម្គាល់។ នៅថ្ងៃប
អាហ្សិក បុរសដើម្បីចាប់ស្វាបានអនុវត្តដូចនេះ។ នោះគឺគេដាក់ផ្លែឈើដែលស្វា
ចូលចិត្តដាក់ក្នុងប្រអប់ ដើម្បីបើករន្ធដែលដែលស្វាអាចដាក់ចូលទៅក្នុង ហើយដាក់
លើដើមឈើ។ យប់ឡើង ស្វាបានចូលក្នុងប្រអប់ ហើយយកដៃចូលទៅក្នុងរន្ធ
ហើយកាន់ផ្លែឈើក្នុងដៃ ពេលនោះវាមិនអាចយកដៃវាចេញបាន ទោះបីជាវា

ព្យាយាមធ្វើច្រើនក៏ដោយ លុះត្រឹមឡើង បុរសនោះក៏មកដល់ចាប់វាបាន។ ដូចជាមនុស្សមិនលះបង់របស់ក្នុងលោកនេះទេ ក៏មិនអាចសង្គ្រោះបានដែរ។

2. ហេតុផលមួយទៀតដែលយើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរដាក់ចិត្តលើពិភពលោកនេះទេ។

ព្រោះវត្ថុក្នុងលោកនេះមានតែសេចក្តីមាក់ងាយនឹងរលត់ទៅ។ "ទម្រង់" គឺជា skema (σχημα) នៅក្នុងពាក្យក្រិក។ នេះមានន័យថារូបខាងក្រៅ។ នេះគឺជាការផ្លាស់ប្តូរនិងមិនតែងតែចេញ។ យើងគួរស្វែងរករបស់ដែលមើលឃើញ ហើយមិនចាត់ទុកវាជារឿងសំខាន់។ យើងគួរតែចាត់ទុកពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញជាសំខាន់។ រឿងបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ យើងគួរតែរស់នៅតាមបទគម្ពីរ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនធ្វើវា? តើយើងធ្លាតជាងគម្ពីរឬ? ហើយតើយើងខ្លាំងជាងគម្ពីរឬ? ២ កូរិនថូស ៤:១៨ មានប្រសាសន៍ថា ០ យើងមិនមើលទៅលើអ្វីដែលឃើញនោះទេ គឺទៅលើរបស់ដែលមើលមិនឃើញ។ ដ្បិតអ្វីៗដែលគេឃើញនោះមានលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលមើលមិនឃើញនោះស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច™។

គោលការណ៍ណែនាំដែលអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រសម័យនេះយកមានរឿងមិនពិតជាច្រើន។ ពួកគេផ្លាស់ប្តូរពន្លឺទៅជាន់ និងមុនទៅក្រោយ។ ពួកគេមានចិត្តលោភលន់

ក្នុងរឿងនេះច្រើន ស្រឡាញ់សិទ្ធិអំណាចសាសនា និងសិរីរុងរឿងរបស់លោកខ្លាំងណាស់។ នៅពេលដែលពួកគេដឹកនាំក្រុមជំនុំ នាងមានការភ័ន្តច្រឡំ។ ពួកគេនិយាយគ្រិស្តអូស្សូដក់ដោយមាត់ ហើយបង្រៀនវា។

យើងមិនគួរប៉ះពាល់ដល់វត្ថុដែលអាចមើលឃើញនៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែយកចំណុចកណ្តាលនៃពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿ (១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)

"ចូរយើងគិតពីពាក្យនេះ "ពេលវេលាត្រូវបានកាត់បន្ថយ" ។ សូមគិតអំពីឃ្លានេះនៅក្នុងបុព្វកថា។ ពាក្យថា "ពេលវេលាដែលបានកំណត់បានខ្ចីណាស់" គឺនៅក្នុងអត្ថបទក្រិក ho kailos shin estalmenos estin (ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν) ដែលបង្ហាញពីភាពខ្ចីនៃជីវិតរបស់មនុស្ស។ (កាលវិន) កាលដែលជីវិតមនុស្សខ្ចី មនុស្សមិនគួរទទួលយកការសប្បាយក្នុងលោកនេះទេ ហើយអត្ថបទមានខ្លឹមសារថា គួរតែផ្ដោតលើនគរបស់ព្រះដោយអស់ពីចិត្តដូចតទៅ។ ប៉ុន្តែយោងទៅតាមការបកស្រាយផ្សេងទៀតឃ្លានេះត្រូវបានបកស្រាយដោយ "ពេលវេលាត្រូវបានកាត់បន្ថយ" ឧទាហរណ៍វាជាការបកស្រាយរបស់ Grosheide ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ពេលវេលាខ្ចីដូចជាពេលវេលាធ្ងន់ហើយផ្ដោតអារម្មណ៍។ សូមមើល មថ ២៤:២២ ។ នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ថ្ងៃកណ្តាល ចាប់ពីការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ រហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ថ្ងៃនេះរត់ឆ្ពោះទៅរកថ្ងៃ eschatology យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ សម្រាប់ការពិត ជីវិតរបស់យើងគួរតែទទួលឥទ្ធិពលពីចរិតលក្ខណៈនៃសម័យនេះ។ “(Een samengedrongen tijd is een verkort maar daarvoor zwaar, intens te blijven-tijd, vgl. Math. 24:22. Wij vatten d, t liefst zoo op, dat de Geest en periode, waarin wij

leven, die tussen de uitstorting den Heiligen Geest en Christus wederkomst, een tussen period is, die vraagt om het einde, maar zich ook spoedt naar het einde, Op 22:20 Daardoor is de tijd gekenmerkt, ook de periode van eigen leven, pan ២៥៩).

បន្ទាប់មក ដូចដែលយើងឃើញវាដោយការបកស្រាយ ពេលវេលានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកជាពេលវេលានៃភាពតានតឹង ដែលគួរតែមើលឃើញថាជា ពេលវេលាដ៏ខ្លីបំផុត។ យើងគួរតែយកគំនិតនៃពេលវេលាតែមួយគត់នៅក្នុងថ្ងៃនៃ គម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ប៉ុលបានប្រាប់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នោះគឺថា “យើងរាល់គ្នាដើរឲ្យបានត្រឹមត្រូវដូចពេលថ្ងៃ មិននៅក្នុងកាម និងការស្រវឹង មិន ប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ មិននៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែក និង ច្រណែនឡើយ”។ (រ៉ូម ១៣:១១) មូលហេតុដែលយើងរស់នៅដោយគំនិតនៃ ពេលភ្ញាក់គឺដោយសារយើងរស់នៅរវាងបុត្ររបស់ព្រះបានសុគតជំនួសយើង ហើយការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការវិនិច្ឆ័យសកល។ ខ្ញុំ មានអាកប្បកិរិយាដើម្បីប្រកាសឈាមដ៏មានតម្លៃដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ ព្រោះកូន របស់ព្រះបានសុគតជំនួសខ្ញុំ និងមនុស្សជាច្រើន។ ខ្ញុំទទួលការងារសម្រាប់ជាតិ សាសន៍ទាំងអស់ ដូចជាភ្នំលើខ្លួនខ្ញុំ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ខ្ញុំមានឥរិយាបថដើម្បី ក្រោកឈរឡើងលើក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះរបស់ព្រះអម្ចាស់នាពេលអនាគត ខ្ញុំគួរតែ

រស់នៅប្រចាំថ្ងៃក្នុងមនសិការ ដើម្បីក្រោកឈរឡើងក្នុងក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ។ ពេល
នោះខ្ញុំជាមនុស្សដែលខ្ញុំមានភាពតានតឹងខ្លាំង ហើយគួរតែរស់នៅមួយពាន់ឆ្នាំដូច
មួយថ្ងៃ។

1. បុរសមានប្រពន្ធមិនគួរគិតបុរសមិនមានប្រពន្ធ។

គ្រួសារនៅកណ្តាលប្រពន្ធគឺជាកន្លែងដ៏ល្អសម្រាប់មនុស្សជាតិរបស់យើង។ យើង
ទទួលបានទាំងការល្អនិងលោម និងថាមពលពីទីនោះ។ ប៉ុន្តែគ្រួសារក៏ជាកន្លែង
គ្រោះថ្នាក់ផងដែរ។ ជនប្រព្រឹត្តិកម្មសេចក្តីប្រកាន់ខ្លួន ហើយសំដែងនូវអំពើទុច្ចរិ
ត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ វាងាយស្រួលដែលអ្នកជឿបែងចែកចិត្តស្រឡាញ់ព្រះនៅ
ទីនោះ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានកត់សម្គាល់ថា អ្នកជឿដើម្បីមានគ្រួសារមិនគួរ
បែកពីចិត្តស្រឡាញ់ព្រះជាជាងការកត់សម្គាល់ផ្សេងទៀតឡើយ។ លូកា 14:26
មានប្រសាសន៍ថា៖ បើអ្នកណាមកឯខ្ញុំ ហើយមិនស្អប់ខ្ពើមពុកម្តាយ ប្រពន្ធ កូន
បងប្អូនប្រុសស្រី មែនហើយ សូម្បីតែជីវិតខ្លួនឯង អ្នកនោះមិនអាចធ្វើជាសិស្ស
របស់ខ្ញុំបានឡើយ។ “។ មូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ក្រុមគ្រួសារនៅ
ទីនេះ ជាពិសេសគឺសម្រាប់គ្រួសារ គឺជាកន្លែងដកហូតសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក
ជឿ។ ក្នុងន័យគ្រួសារមានគ្រោះថ្នាក់។

ព្រះចង់បានសេចក្តីស្រឡាញ់នៃគ្រួសារយើង។ ដោយសារវា រ៉ូម 10:10 បាន
 មានប្រសាសន៍ថា បំបូរដោយចិត្តដែលជឿ ហើយបានសុចរិត ហើយដោយមាត់
 មនុស្សម្នាក់សារភាព ហើយបានសង្គ្រោះ។ “។ នៅទីនេះ ពាក្យ "បេះដូង" គឺជា
 kardia (καρδία) ជាភាសាក្រិក ដែលជាផ្នែកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ លោក ស្តី
 ជិន បាននិយាយថា ១) បំបូរដែលដកបេះដូង គឺត្រូវដកហូតមនុស្ស™។ 2)
 សម្រាប់បេះដូងរបស់យើងគឺជាអ្វីដែលព្រះបានបង្កើត ហើយវាគួរតែត្រូវបានថ្វាយ
 ដល់ព្រះ។ . ™ (សេចក្តីអធិប្បាយជម្រើស ទំព័រ ៥៦) សូភាសិត 23:25 មាន
 ប្រសាសន៍ថា៖ បំបូរឱ្យខ្ចីពុកម្តាយបានរីករាយចុះ! ចូរឱ្យនាងដែលធ្វើឱ្យអ្នកបាន
 រីករាយចុះ។ “, Mt 22:37 មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ បំបូរត្រូវស្រឡាញ់ព្រះ
 អម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីគំនិត។ “ការពិត
 ដែលព្រះចង់បានបេះដូងរបស់យើង គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ ការស្វែង
 រកសេចក្តីស្រឡាញ់ពីបុរសទាបដូចយើងជាសញ្ញានៃការស្រឡាញ់យើង។ បើអ្នក
 ណាចង់ទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សា នោះជាសញ្ញានៃការ
 ស្រឡាញ់អ្នកកំដរ។ ស្នេហាបែបនេះគឺជាស្នេហាដ៏អស្ចារ្យដែលមិនអាចនិយាយ
 បាន។ ព្រះចង់បានបេះដូងនៃអ្នកជឿរបស់យើង ។ វាងាយស្រួលណាស់ដែលសេ
 ចក្តីស្រឡាញ់នឹងត្រូវបានបំបែកសម្រាប់គ្រួសាររបស់យើង។ ព្រោះរឿងលោកិយ
 នេះនៅកណ្តាលគ្រួសារគឺថ្នាំសណ្តំ។ កាលដែលបុរសមានទំនោរចូលទៅក្នុងការ

ស្រឡាញ់គ្រួសារ គាត់ភ្លេចរឿងសំខាន់នៃនគរព្រះ។ នៅ Sineaju ក្នុងសម័យនៃ
ការគៀបសង្កត់របស់ប្រទេសជប៉ុន គ្រូបង្រៀនម្នាក់នៅសាលាបឋមសិក្សាបាន
ដាក់សិស្សម្នាក់ពីកំហុសរបស់គាត់ចូលទៅក្នុងឃ្លាំងមួយដើម្បីដាក់ទោសគាត់ក្នុង
ដូវរងាដ៏ត្រជាក់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានបិទសិស្សនោះ ហើយបានចេញមកក្រៅ
ហើយបានជួបមិត្តភក្តិម្នាក់ ហើយបានទៅផឹកស្រា។ គាត់បានទៅទីនោះ ហើយ
គាត់ស្រវឹងស្រា ចូលផ្ទះគាត់ដេក ស្រាប់តែថ្ងៃបន្ទាប់គាត់ចូលសាលា ពេលនោះ
គាត់រំលឹកការពិតថា គាត់ដាក់សិស្សចូលក្នុងឃ្លាំង ស្រាប់តែគាត់រត់ទៅសាលា។
បើកទ្វារចូលឃ្លាំង ស្រាប់តែក្មេងនោះជាប់គាំងស្លាប់ ។ ពិតជាងាយដែលមនុស្ស
ប្រមឹកត្រូវបរាជ័យដូច្នេះ។ បុរសមានប្រពន្ធធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ក្រុមគ្រួសារខ្លាំង
ណាស់ ព្រោះគាត់មានទំនោរចូលទៅក្នុងរឿងនោះ គាត់លះចោលរឿងសំខាន់នៃ
ព្រះរាជាណាចក្រដោយមិនបានធ្វើ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមានប្រពន្ធត្រូវចាត់ទុកដូចជា
មិនមានប្រពន្ធ។ អ្នកដែលត្រូវមានប្រពន្ធនិយាយថា៖ បើបុរសដែលរៀបការ
ហើយខ្វល់ខ្វាយនឹងរឿងលោកិយ ធ្វើម៉េចឱ្យប្រពន្ធគាត់ពេញចិត្ត™ (៧:៣៣)
បុរសមិនអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានទេ។ បេះដូងគឺតែមួយ ហើយស្នេហាគឺមួយ
។ ក្នុងចំណោមកងទ័ពរបស់លោកគេខាន អ្នកផឹកទឹកដែលលុតដង្កង់ចុះចូលមក
វិញដោយសារគាត់លុតដង្កង់ចុះ។ ចំពោះប្រពន្ធអ្នកដែលចាកចេញពីព្រះជាអ្នក
ដោះដូរមាសចូលខ្សាច់។

2. បុរសដែលយំគួរគិតដូចបុរសមិនឱ្យយំ ។

២ កូរិនថូស ៧:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា ការព្រួយបារម្ភនៃពិភពលោកបង្កើតសេចក្តីស្លាប់។ ដូចជាយើងមានទុក្ខព្រោះតែទុក្ខសោកនោះ ព្រលឹងយើងត្រូវបានអន្តរាយ។ ការសោកសៅបែបនេះពិតជាមិននាំទៅរកព្រះទេ តែទុក្ខសោកនឹងបន្តទៅទៀត ដែលជាទុក្ខសោកមិនចេះចប់ ដូចការសម្លាប់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានទុក្ខក្នុងលោកនេះ ត្រឡប់ចិត្តទៅព្រះវិញក្នុងពេលឆាប់ៗ គាត់បានក្រោកឡើងនៅកណ្តាលនៃព្រះ រួចចូលទៅក្នុងពិភពនៃជីវិត។

3. បុរសដែលត្រូវចិត្តគួរគិតដូចបុរសមិនត្រូវចិត្ត។

ការសប្បាយក្នុងលោកនេះពិតជាគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ វាជាការឥតប្រយោជន៍ ហើយជាការផ្តល់ឱ្យ hrn tous ។ នៅក្នុង Ecc 2:2 សាឡូម៉ូនបានមានប្រសាសន៍ថា “ខ្ញុំនិយាយពីការសើចថា “វាឆ្កួតហើយ” ហើយដោយរីករាយថា “តើវាមានប្រយោជន៍អ្វី? ហើយរឿងដែលធ្វើឱ្យពិភពលោកពេញចិត្តអាចនឹងមានគ្រោះថ្នាក់។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយងាយនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ ស្រឡាញ់ជាងព្រះ។ (ធ្វើម៉្លេចទី២ ៣:៤) ការស្រឡាញ់ការសប្បាយស្រឡាញ់ច្រើនជាងស្រឡាញ់ព្រះជាអំពើបាបដ៏ធំដែលមើលងាយព្រះ។

4. អ្នកលក់មិនគួរមានអ្វីទេ អ្នកប្រើរបស់លោកនេះមិនគួរប្រើទាំងអស់។

ត្រង់នេះពាក្យថា “ទិញ និងលក់” មានន័យថា ទិញតាមពិត។ អ្នកទិញរឿងគួរគិត ថាខ្លួនគ្មានអ្វីតាំងពីដើមមក។ ព្រោះថ្លៃបាត់បញ្ជារបស់គាត់មកមិនយូរប៉ុន្មានទេ។ នៅពេលដែលស្តេចដ៏អស្ចារ្យ Alexander បានផ្តល់ឆន្ទៈ គាត់បាននិយាយថា គាត់ យកដៃទាំងពីររបស់គាត់នៅខាងក្រោមឈូស។ វានៅតែជាការពិតដែលបុរស នោះទៅដោយដៃទទេ។ បើបុរសនោះចាកចេញដោយដៃទទេបែបនេះ នោះមាន ប្រយោជន៍មុននឹងស្លាប់ ដែលរស់នៅដោយដៃទទេ។ ព្រោះបើចុងក្រោយគាត់កាន់ ស្ថានភាពដៃទទេ វាល្អជាងដែលនៅដើមដំបូងគាត់កែទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះ មនុស្សឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមរដ្ឋ។

ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងរូងភ្នំ ហើយបានអធិស្ឋានអស់រយៈពេល ៤ ឆ្នាំ។ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាលពីអតីតកាលរបស់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះខ្ញុំមិនបានចេញទៅក្រៅក្នុងលោកនេះ មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងជីវិត ដែលនៅសេសសល់របស់ខ្ញុំនោះទេ។

គាត់ជាអ្នកឯកទេស ដែលអាចរកប្រាក់បានច្រើនយ៉ាងពេញលេញ។ ប៉ុន្តែគាត់ បានបោះបង់ចោលវាដូចជាលាមក។ គាត់ល្មមរស់នៅដូចបុរសមិនស្រឡាញ់រឿង ហ្នឹង។

ទំនុកតម្កើង 39:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្រាកដជាមនុស្សដើរទៅដូចជា
ស្រមោល! ប្រាកដណាស់សម្រាប់អ្វីដែលពួកគេនៅក្នុងភាពចលាចល; បុរសម្នាក់
ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ មិនដឹងអ្នកណាប្រមូលបាន! សុភាសិត ១១:៤ បានមាន
ប្រសាសន៍ថា “ទ្រព្យសម្បត្តិមិនចំណេញនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធទេ ប៉ុន្តែសេចក្តី
សុចរិតនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ចំណេះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ (១កូរិនថូស ៨:១-៣)

1. ចំណេះដឹង

ព្រឹត្តិការណ៍ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីចំណេះនេះបានកើតឡើងដោយអំនាមជាបុព្វ
បុរសនៃមនុស្សជាតិ។ ព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់អំនាមថា ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវ
បរិភោគពីដើមនៃការស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា
អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់™។ “។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) បុរសមិនគួរដោះស្រាយអំពើល្អនិង
អាក្រក់ដោយខ្លួនឯងឡើយ គឺត្រូវពឹងផ្អែកលើការតាំងចិត្តរបស់ព្រះ។ បើមនុស្ស
ដោះស្រាយល្អ និងអាក្រក់ដោយខ្លួនឯង ខ្លួនជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ និងជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ
នោះជារឿងមិនសមហេតុផលទាល់តែសោះ។ យ៉ូហាន 4:12 មានប្រសាសន៍ថា៖
បើមានតែអ្នកច្បាប់ និងចៅក្រមតែមួយគត់ដែលអាចសង្គ្រោះ និងបំផ្លាញបាន។
ប៉ុន្តែ តើអ្នកជាអ្នកណាដែលវិនិច្ឆ័យអ្នកជិតខាងរបស់អ្នក?™។

ទោះបីជាវាដូចជាអារក្សបានល្បួងនាងអេវ៉ាហើយនិយាយថា៖ បំផ្លាញព្រះទ្រង់
ជ្រាបថាកាលណាអ្នកបរិភោគវា ភ្នែករបស់អ្នកនឹងបានបើក ហើយអ្នកនឹងបានដូច
ជាព្រះ ដោយដឹងពីការល្អនិងអាក្រក់™។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៥) នេះមានន័យថា វា
បានធ្វើឲ្យអេវ៉ាក្រោកឡើងលើកៅអីរបស់ព្រះ។ នេះមានន័យថាដើម្បីល្បួងយក
សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះក្នុងការចេះដឹង។ ចំណេះដឹងធ្វើឲ្យបុព្វបុរសនៃមនុស្សមាន

ចិត្តក្រអឺតក្រទម អេវ៉ាបានជ្រើសរើសចំណេះដឹងជាជាងការកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់
 ព្រះ។ ដោយសារតែគាត់ព្យាយាមយកចំណេះដឹងខ្ពស់មកស្គាល់ជាព្រះ ទើបជាការ
 ក្រអឺតក្រទម។ វាជាអំពើបាបដែលមិនគ្រប់គ្រងចំណេះដឹង។ (ពេត្រុសទី២ ១:
 ៦) បុរសនោះជាកូនចៅប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនតាមចំណេះដឹង តែ
 ប្រព្រឹត្តបាបដឹងដូចព្រះ។ ពោលគឺព្រះអង្គព្យាយាមដល់នូវចំណេះដឹងខ្ពស់ដោយ
 ប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គ។ ពួកគេបានព្យាយាមក្លាយដូចជាព្រះដោយខ្លួនគេក្នុងបញ្ហា
 ចំណេះដឹង។ នេះគឺជាភាពក្រអឺតក្រទម។

1) បុរសមិនជឿមុននឹងដឹងតាមបទពិសោធន៍ដោយខ្លួនឯង។ ពួកគេព្យាយាមមិន
 ជឿលើអ្វីដែលចំណេះដឹងបច្ចុប្បន្ននៅក្នុងខ្លួនគេមិនទទួលយក។ ដូចដែលគេអួតពី
 បញ្ហាចំណេះដឹងគឺក្រអឺតក្រទម។ ថ្វីត្បិតតែចំណេះដឹងខ្លួនឯងមិនអាក្រក់ក៏ដោយ
 តែបុរសនោះបែរជាក្រអឺតក្រទមដោយសារមានមួយនេះ។ ភាពក្រអឺតក្រទមធ្វើ
 ឱ្យបុរសត្រូវវិនាស។ សូភាសិត 16:18 ចែងថា៖ វិភាពឆ្អឹងឆ្អែទៅមុខសេចក្តី
 វិនាស ហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទមមុននឹងការដួលរលំ™។ អូប 1:3 មាន
 ប្រសាសន៍ថា៖ វិសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អែនៃចិត្តរបស់អ្នកបានបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាដែលរស់
 នៅក្នុងជ្រោះនៃថ្ម ក្នុងលំនៅដ៏ខ្ពស់របស់អ្នក ដែលនិយាយក្នុងចិត្តថា៖

"តើអ្នកណានឹងនាំខ្ញុំចុះមកដី?" បុរសក្រអឺតក្រទមមិនស្គាល់ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ខ្លួន។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ថាអ្នកម្ខាងទៀតក្រអឺតក្រទម។

2) មនុស្សក្រអឺតក្រទម ស្គាល់អ្វីដែលខ្លួនមិនមែនជាខ្លួន និងដឹងពីអ្វីដែលខ្លួនខ្ពង់ខ្ពស់។ ដូច្នេះតាមពិត ចំណេះដឹងភាគច្រើនរបស់យើងក៏ជាផ្នែកនៃភាពល្ងង់ខ្លៅដែរ យើងអាចនិយាយបាន។

2. ស្នេហា

ពាក្យ សេចក្តីស្រឡាញ់™ ក្នុងអត្ថបទគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ (ខ្ម) វាបង្កើតអំណាចដោយសារវាមានអំណាច។ តើបុរសអាចស្រឡាញ់ព្រះបានទេ? តើស្នេហានឹងធ្លាក់ចុះ ឬឡើងដោយរលូន? ត្រឹមត្រូវហើយ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចុះមកលើយើង។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានប្រទានដល់កូនប្រុសបង្កើត រ៉ូម 11:35 មានបន្ទូលថា៖ ឬអ្នកណាបានឱ្យអំណោយដល់គាត់ដើម្បីនឹងបានសងវិញ? ការដែលបុរសស្រឡាញ់ព្រះ មិនបានផ្តល់អ្វីដែលព្រះមិនបានផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់មនុស្សដល់ព្រះ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលឆ្គុះបញ្ចាំង។ ពន្លឺនៃព្រះច័ន្ទមិនមែនជាពន្លឺនៃខ្លួនវាទេ។ វាមិនមែនជាភាពអស្ចារ្យនោះទេ។ វាមិនមែនជាភ្លើងទេ។ ពន្លឺដែលវាផ្ទេរមកយើង គឺជារតន្ត្រីដែលឆ្គុះបញ្ចាំងដោយការទទួលពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ។

នៅពេលដែលបុរសនោះបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ ហើយឆ្លុះបញ្ចាំងពីវា វា ត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យស្រឡាញ់ព្រះ។ នៅពេលដែលគាត់ទទួលបានសេចក្តី ស្រឡាញ់ពីព្រះច្រើន គាត់អាចឆ្លុះបញ្ចាំងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានយ៉ាងច្រើន។ ការទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះច្រើនមានន័យថាត្រូវយល់វាឱ្យបានច្រើន។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា ប៉ាហើយសេចក្តីសង្ឃឹមមិនធ្វើឱ្យយើងខ្មាស ឡើយ ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់ចូលទៅក្នុងចិត្តយើង តាមរយៈ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រទានដល់យើង។ ប៉ា (រ៉ូម ៥:៥) គាត់យល់ពី សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ហើយទទួលបានវា គាត់អាចភ្ជក់រសជាតិនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់ ហើយទទួលបានច្រើន។ ដោយសារគាត់មិនស្គាល់រសជាតិនៃក្តី ស្រឡាញ់ វាមិនអាចនិយាយថាគាត់ទទួលបានវាដោយសក្តិសមឡើយ។ ដើម្បីឱ្យ យើងជាអ្នកជឿអាចទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដោយសក្តិសម នៅពេល ដែលយើងដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ នោះសេចក្តីស្រឡាញ់ នឹងត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងបន្ថែមទៀត។ យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីយល់ពីសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ អេភេសូរ 3:18-19 បានមាន ប្រសាសន៍ថា ប៉ា អាចមានកម្លាំងដើម្បីយល់ជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់អំពី ទំហំ ទទឹង ប្រវែង កម្ពស់ និងជម្រៅ ហើយស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលលើសជាងចំណេះ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានពេញដោយភាពពេញលេញនៃ

ព្រះ។ “។ អ្នកដែលមិនយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ មិនអាចនិយាយថាខ្លួន
បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ។ ដោយសារយើងមិនទទួលបានសេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់ព្រះធ្វើការសង្គ្រោះដោយដៃរបស់យើង ប៉ុន្តែដោយការយល់ខាង
វិញ្ញាណ? ដូច្នេះ យ៉ូហាន ១៧:៣ មានប្រសាសន៍ថា “ហើយនេះជាជីវិតដ៏នៅ
អស់កល្បជានិច្ច ដែលគេស្គាល់ទ្រង់ ជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែល
ឯងបានចាត់ឱ្យមក។ “។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចគឺការស្គាល់ព្រះ ការស្គាល់ព្រះគឺ
ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក យើងយល់ពីសេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដោយ
ការយល់ដឹង យើងអាចឆ្លុះបញ្ចាំងពីសេចក្តីស្រឡាញ់បានច្រើន។ នៅពេលដែល
យើងទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ជាច្រើនពីព្រះ សេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំង
ហើយបន្ទាប់មកវាទៅដល់ព្រះ និងចំពោះបុរស។ ហេតុនេះហើយបានជាជនជាតិ
យូដាទទួលសួរលោកយេស៊ូថា៖ ប៉ុន្តែយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីនឹងធ្វើកិច្ចការ
របស់ព្រះ?TM។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ ប៉ុណ្ណាក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុ
នេះហើយជាកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាជឿលើព្រះអង្គដែលព្រះ
អង្គចាត់អោយមក។ “។ ដើម្បីជឿលើ នោះគឺដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ព្រះ។

ហេតុអ្វីបានជាត្រូវជឿលើអ្នកដែលព្រះបានបញ្ជូនកិច្ចការរបស់ព្រះ? វាមកពីមូលហេតុដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ

1) អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់មក គឺជាសេចក្តីពិតដោយខ្លួនឯង អ្វីដែលសេចក្តីពិតចង់បាន គឺមនុស្សទទួលយកដោយជឿលើវា។ សេចក្តីពិតត្រូវបានអាក់អន់ចិត្តបំផុតដោយការមិនជឿ។ ការមិនជឿ។

2) ការដែលព្រះបានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់មកគឺជាចំណុចកំពូលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ អ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្តបំផុត។

“សាងគុណធម៌” មានន័យថា ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ មានន័យថា ស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។ កាលដែលបុរសយល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ គាត់ខំប្រឹងប្រែង និងលះបង់ដើម្បីអ្នកដទៃ។ គ្រូ Moody បាននិយាយថា "ស្នេហាមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត" ។

“ទ្រង់ត្រូវបានស្គាល់ដោយព្រះ” មានន័យថាអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ មានចំណេះពិតប្រាកដ។ ព្រះត្រៃបិដក ទ្រង់ត្រាស់ថា មានតែការចេះដឹងក្នុងប្រភេទប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីត្រិះរិះពិចារណា នូវចំណេះរបស់ព្រះ។ ចំណេះដឹងគឺជាចំណេះដែលទទួលផលដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 រូបពីរនៃជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ (១កូរិនថូស ៩:២៤-២៧)

1. យើងដូចជាអ្នករត់។ ដោយសារតែជីវិតរបស់យើងត្រូវបានកំណត់ដោយពេលវេលា និងនៅពេលអនាគតនៅលើក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ។ យើងក៏គួរតែរត់ដើម្បីទទួលបានរង្វាន់។ (ខ ២៤) ដើម្បីបានវា យើងគួរតែរត់ដូចខាងក្រោម។

1) យើងគួរគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងក្នុងគ្រប់រឿង។ (ខ ២៥)

"ការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង" មានន័យថាជីវិតនៃការបដិសេធខ្លួនឯង។ ក្នុងចំណោមការជម្រះការឈ្នះដែលពិបាកបំផុតគឺការយកឈ្នះគាត់។ សុភាសិត ១៦:៣២។ អ្នកដែលរស់នៅដោយបដិសេធខ្លួនឯង គឺអ្នកដែលស្រឡាញ់ជីវិតបរិសុទ្ធជាងការសប្បាយរបស់ខ្លួន។ នៅពេលដែល St. Basil ឈឺក្បាល គាត់បានអធិស្ឋានសុំឱ្យព្រះព្យាបាលវា។ ពិតជាការអធិស្ឋានរបស់គាត់ត្រូវបានឆ្លើយ ហើយការឈឺក្បាលក៏បាត់ទៅ។ ប៉ុន្តែអំពើបាបជាច្រើនបានកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់បន់ស្រន់ឱ្យជំងឺឈឺក្បាលវិលមករកគាត់ម្តងទៀត។ អ្វីដែលយើងដឹងនៅក្នុងបទគម្ពីរ វាជាប្រយោជន៍ដែលការរងទុក្ខឈ្នះលើអំពើបាប។ មិនត្រឹមត្រូវទេដែលបុរសនោះធ្វើបាបខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែវាជារឿងល្អដែលការរងទុក្ខក្នុងលោកនេះធ្វើឱ្យយើងចាកចេញពីអំពើបាប។ ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានរង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ”។

2) ចូរយើងរត់ឆ្ពោះទៅរកទិសដៅ។

គ្រិស្តសាសនិករបស់យើងគួរតែដោះស្រាយទិសដៅ ហើយគួរតែរត់ទៅរកវា។ កប៉ាល់មិនដោះស្រាយទិសដៅត្រូវរសាត់ទៅខាងរដ្ឋ តែត្រឡប់ទៅខាងក្រោយវិញ ឬវានឹងរសាត់ទៅខាងនេះ និងខាងនោះ។ ពួកគេហាក់ដូចជាធ្វើចលនាដោយ អាកប្បកិរិយាថា បើស្ថានសួគ៌មាន វាក៏ដូច្នោះដែរ ឬបើស្ថានសួគ៌មិនមាន នោះមិន អីទេ។ អ្នកដែលភ្ជាប់ចំណង់ចំណូលចិត្តទៅនឹងពិភពលោកបច្ចុប្បន្នមិនអាចស្តាប់ ពាក្យស្ថានសួគ៌នៅក្នុងត្រចៀករបស់ពួកគេបានទេ។ វាពិបាកក្នុងការអធិប្បាយនៅ ព្រះវិហារកូរ៉េនៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ ចិត្តមនុស្សដែលមកប្រមូលផ្តុំគ្នានៅព្រះ វិហារ មានបំណងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការរស់នៅក្នុងពិភពបច្ចុប្បន្ននេះឲ្យបានល្អ។ ក្រុមជំនុំបែបនេះអាចត្រូវបានគេស្តាប់ការអធិប្បាយពីស្ថានសួគ៌ជារឿងគ្មានន័យ។ ដូចយើងឃើញហើយ យើងដឹងថាជីវិតមនុស្សជួបបញ្ហា គាត់មានពរច្រើនជាង។ នេះជាពាក្យសមគួរដែលលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ លោកងើបមុខមើល ពួកសិស្ស ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖

“អ្នករាល់គ្នាដែលក្រមានពរហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ (លក ៦:២០) អាកប្បកិរិយាដែលថា៖ “យើងបានអនុវត្តទៅស្ថានសួគ៌ ហើយ បន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងត្រូវស្លាប់បន្ទាប់ពីខ្ញុំទៅទីនោះ ឬក៏ខ្ញុំនឹងទៅនោះ។ ពេលវេលា ប៉ុន្តែ

បើវាមិនអីទេ”។ ជារបស់ដែលគួរឱ្យស្រឡាញ់ចំពោះលោកនេះ។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនោះប្រាថ្នាចង់បានស្រុកកំណើតនៅតំបន់ខាងក្រៅសម្រេចចិត្ត ហើយរៀបចំត្រឡប់មកស្រុកកំណើតវិញ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ ឯគ្មានអ្នកណាដែលដាក់ដៃលើនង្គ័ល ហើយមើលទៅក្រោយនោះសមនឹងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះទេ™។ បានធ្វើវាជារបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែរឿងមួយដែលខ្ញុំធ្វើ៖ ដោយបំភ្លេចនូវអ្វីដែលនៅខាងក្រោយ ហើយប្រឹងឆ្ពោះទៅរកអ្វីដែលនៅខាងមុខ ខ្ញុំបានបន្តឆ្ពោះទៅរកគោលដៅសម្រាប់រង្វាន់នៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ “។ (ភីលីព ៣:១៣, ១៤)

ជីវិតដើម្បីមានគោលបំណងផ្ដោតលើគោលបំណងដោយអំណាចទាំងអស់ក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ បើយើងមានគោលដៅទៅស្ថានសួគ៌ យើងអាចមើលទៅខាងក្រោយរបស់យើង និងជុំវិញខ្លួនយើង។ ពីព្រោះអ្នកនៅពីក្រោយម្នាក់និងអ្នកនៅជុំវិញមួយផ្តល់ឱ្យការជំពប់ដួលទៅកាន់គោលបំណងនេះ. ដ្បិតប៉ុលភ្លេចអ្នកដែលនៅពីក្រោយខ្នង ដែលជាអាកប្បកិរិយាដែលមានចិត្តស្រឡាញ់ចំពោះលោកីយ៍។

យើងគួរប្រាថ្នាចង់បានឋានសួគ៌ ហើយលះបង់គាត់ទៅទីនោះមានអ្នកនេសាទម្នាក់ចាប់បានត្រី ហើយកប៉ាល់ត្រូវវេទនា ហើយគាត់ក៏លង់ក្នុងទឹក បុរសក៏បញ្ជូនគាត់ទៅ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ជាសះស្បើយដោយដង្ហើមសិប្បនិម្មិត រួចគាត់ត្រូវថា ឯខ្ញុំ

ចូលទៅស្ថានសួគ៌ហើយហេតុអ្វីបានជាអ្នកដាស់ខ្ញុំ?™ គ្រីស្ទបរិស័ទចូលចិត្តធ្វើសង្គ្រាម។

3) គាត់មិនគួរធ្វើដូច្នេះទេ។ នៅទីនេះប៉ូលបាននិយាយថាជីវិតគ្រីស្ទានប្រៀបធៀបទៅនឹងការប្រយុទ្ធ។ ពិភពលោកនេះគឺជាវាលនៃសង្គ្រាមរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងអារក្ស ប៉ុន្តែជាតំបន់ការពារ។ ពិភពលោកនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អារក្សសម្រាប់ពេលវេលាបណ្តោះអាសន្ន។ ដូច្នេះ វាចង្អុលប្រាប់អារក្ស ហើយហៅថា បំណែចក្នុងលោកនេះ™។

ដូច្នេះ អ្នកដែលស្រឡាញ់ពិភពលោកនេះ គឺជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ អ្នកជឿប្រៀបដូចជាទាហានរបស់ព្រះ។ ប៉ូលបាននិយាយថា៖ បំណងចូលរួមក្នុងការរងទុក្ខក្នុងនាមជាទាហានដ៏ល្អម្នាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ គ្មានទាហានណាម្នាក់ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការតាមរកជនស៊ីវិលឡើយ ព្រោះគោលបំណងរបស់គាត់គឺចង់ផ្តាច់ចិត្តអ្នកដែលបានចូលបម្រើគាត់។ “។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:៣-៤) ការដឹងថាសត្រូវជាអ្នកណាហើយសត្រូវនៅទីណា គឺគ្រាន់តែជាគន្លឹះនៃសង្គ្រាមប៉ុណ្ណោះ។ ចុះតើសត្រូវណាដែលយើងគួរប្រយុទ្ធ? ពេលយើងប្រយុទ្ធដោយមិនដឹងថានរណាជាសត្រូវ យើងអាចនឹងវាយលើអាកាស។ ជាការពិតណាស់ សត្រូវគឺជាអារក្ស និងអំពើបាប។ មនុស្សស្លាប់មិនច្បាំងនឹងមារ និងអំពើបាបជាមួយគ្នាទេ តែប្រយុទ្ធជាមួយនឹង

មនុស្សវិញ ធ្វើជាឥតប្រយោជន៍។ អាវុធសម្រាប់ប្រយុទ្ធនឹងអារក្ស និងអំពើបាប គឺសេចក្តីជំនឿ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងការអធិស្ឋាន។

បន្ទាប់មកសត្រូវរបស់យើង កន្លែងអារក្ស និងអំពើបាបគឺជារូបកាយរបស់យើង។ (ខ២៧) រូបកាយមិនមែនជាអំពើបាបនិងសត្រូវឡើយ។ ប៉ុន្តែរាងកាយប្រតិបត្តិតួចនាទីរបស់សត្រូវតាមអត្ថន័យ។ នោះគឺ 1) រាងកាយស្រួលដែលរាងកាយស្រឡាញ់ ការសប្បាយជាងស្រឡាញ់ព្រះ។ ២) ងាយស្រួលដែលយើងសន្សំរូបកាយតាម កម្រិត ដើម្បីធ្វើឱ្យរូបកាយក្លាយជារូបព្រះ។ ៣) រូបកាយជាឧបករណ៍នៃអំពើបាប គឺងាយស្រួល។ ដូច្នេះហើយយើងគួរគ្រប់គ្រងរាងកាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺដំបូង។ ដ្បិតរូបកាយមិនមែនជាម្ចាស់ទេ យើងគួរធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត តែមិនគួរធ្វើជាស្តេចឡើយ។ ទីពីរ។ កាលដែលរាងកាយជួបទុក្ខ និងទុក្ខ យើងគួរទទួលយកវាដោយធម្មជាតិ។ យើងគួរចិញ្ចឹមវាឱ្យធំឡើង ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវលេបវាឡើយ។

4) គាត់ផ្តល់គួរតែខ្ចាចការបោះបង់ចោលរបស់គាត់។ បទគម្ពីរចែងថា យើងគួរតែទទួលយកការសង្គ្រោះដំណើរទេសចរណ៍ធានា។ ប៉ុន្តែការធានានេះត្រូវបានទទួលនៅក្នុង "អ្នកដែលខ្ចាចការបោះបង់ចោលរបស់គាត់" ។ ភីលីព 2:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងនេះហើយបានជាអ្នករាល់គ្នាបានគោរពតាមជានិច្ច ដូចជា

អ្នករាល់គ្នាបានប្រតិបត្តិតាមជានិច្ច ដូច្នេះឥឡូវនេះ មិនត្រឹមតែនៅចំពោះមុខខ្ញុំ ប៉ុណ្ណោះទេ តែនៅពេលដែលខ្ញុំអវត្តមានជាច្រើនទៀត ចូរធ្វើការសង្គ្រោះដោយការ ភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ™។ ការធានាចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ដល់ មនុស្សដូចតែព្រះប្រទាន។ ព្រះមិនប្រទានអំណោយបែបនេះដល់អ្នកណាដែលមិន ខ្លាច ហើយមិនអើពើ

ទំនុកតម្កើង 103:11 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លិតស្ថានសួគ៌នៅពីលើផែនដី យ៉ាងណា សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្លាំងរបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ខ្លាំងណាស់™។

ទំនុកតម្កើង 103:13 ចែងថា៖ បំបូជាឪពុកមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូន នោះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់អាណិតមេត្តាដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចកូន™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 កញ្ចក់របស់យើង (ការរៀបចំជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿឡើងវិញ)
(១កូរិនថូស ១០:១-១២)

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ខទី 6 និង ខ 11 បង្ហាញពាក្យ “កញ្ចក់” ពីរដង ។ កញ្ចក់គឺដើម្បីមើលមុខរបស់យើង ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះរបស់ប្រជាជននៃព្រះ ពោលគឺព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺដូចជាកញ្ចក់នៃព្រលឹងរបស់យើង។ ការពិតដែលថាបទគម្ពីរគឺជាកញ្ចក់នៃព្រលឹង Jm 1: 23 បាននិយាយថា "ដ្បិតប្រសិនបើអ្នកណាជាអ្នកស្តាប់ព្រះបន្ទូលហើយមិនមែនជាអ្នកប្រព្រឹត្តទេអ្នកនោះប្រៀបដូចជាបុរសដែលមើលទៅមុខធម្មជាតិរបស់គាត់នៅក្នុងកញ្ចក់" ។

ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញ។ មុនពេលបុរសនោះមើលបទគម្ពីរ គាត់មិនស្គាល់ព្រលឹងរបស់គាត់ទេ។ នេះគឺដូចជាមុនពេលបុរសមើលកញ្ចក់។ គាត់មិនមើលមុខគាត់ទេ។ ដោយសារតែបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ សត្វទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញនៅចំពោះមុខពាក្យរបស់គាត់ (ពាក្យនៃអ្នកបង្កើត) ដោយផ្ទាល់។ ហេព្រើរ ៤:១២, ១៣ បានមានប្រសាសន៍ថា បង្កើតព្រះបន្ទូលនៃព្រះមានជីវិតរស់នៅ ហើយសកម្ម ច្បាស់ជាងងាយមុខពីរណាមួយទម្លុះដល់ការបែកគ្នានៃព្រលឹង និងវិញ្ញាណ នៃសត្វកំ និងខ្លួនឆ្អឹង ហើយយល់ពីគំនិត និងចេតនារបស់ បេះដូង។ ហើយគ្មានសត្វណាណាក់កំបាំងពីភ្នែករបស់វា

ឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងអស់នៅអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងចំពោះភ្នែករបស់វា ដែលយើងត្រូវប្រាប់។ “។ ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដូចជាកញ្ចក់

1. ព្រះផ្តោតលើភាពស្មោះត្រង់ច្រើនជាងចំនួននៃចំនួន។

ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង ថ្វីបើជនជាតិអឺរ៉ុបដែលភាគច្រើនបាន ទទួលព្រះគុណខាងវិញ្ញាណរួមគ្នាក៏ដោយ ត្បិតពួកគេមិនចូលទៅជិតព្រះអង្គទេ ទី បំផុតព្រះមានប្រវត្តិបោះបង់ចោលមនុស្សភាគច្រើន។ (កូរិនថូសទី១ ១០:១-៥) គោលការណ៍បែបនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅពេលទឹកជំនន់របស់ណូអេ ទ្រង់បាន ធ្វើឱ្យគ្រួសារណូអេទាំងប្រាំបីនាក់ពេញចិត្តឱ្យរស់នៅពិតជាច្រើនជាងមនុស្សភាគ ច្រើនទៅទៀត។ នៅពេលជំនុំជម្រះចុងក្រោយ ព្រះអម្ចាស់ដូចជាពាក្យប្រៀប ធៀបនៃទេពកោសល្យ ជាព្រះបន្ទូលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកអ្នកស្មោះត្រង់ ថា បើហ្វាយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា ធ្វើបានល្អ អ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ អើយ! អ្នកបានស្មោះត្រង់ជាងបន្តិច; ខ្ញុំនឹងកំណត់អ្នកឱ្យលើស។ ចូរចូលទៅក្នុង សេចក្តីអំណររបស់ម្ចាស់របស់អ្នកចុះ!»។” (មថ. ពាក្យ ប៉ុន្តែអ្នកបានស្មោះត្រង់ជាង បន្តិច™ បង្ហាញពីអត្ថន័យនេះ។ ដូចភាគច្រើនជាការពិត វាល្អ ប៉ុន្តែភាគច្រើនមិន ពិត អាក្រក់។ ព្រះវិហារសហសម័យហាក់ដូចជាធ្វើតាមចំណុចកណ្តាលនៃភាគ ច្រើនច្រើនជាងការគិតថាខ្លួននាងផ្ទាល់គឺពិត។ នៅចំពោះព្រះ ចំណុចកណ្តាលនៃ

ភាគច្រើនគឺគ្មានន័យទេ។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការបរាជ័យក្នុងចលនានៃប៉ម Babel ក្នុងសម័យបុរាណ។ ព្រះមិនខ្លាចមនុស្សភាគច្រើន ហើយមិនពេញចិត្ត មនុស្សភាគច្រើនជាដាច់ខាត។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងគិតអំពីចលនានៃប៉ម Babel ។ ពួកគេនិយាយថា៖ “បន្ទាប់មកពួកគេនិយាយថា៖ “មកយើងយើងសង់ក្រុងមួយនិងប៉មមួយដែលមានកំពូលនៅស្ថានសួគ៌ ហើយឱ្យយើងដាក់ឈ្មោះឱ្យខ្លួនឯង ក្រែងយើងបែកខ្ញែកគ្នាពេញផែនដី”។” (លោកុប្បត្តិ ១១:៤) ប៉ុន្តែ ព្រះបានកំចាត់ពួកគេ។ (លោកុប្បត្តិ ១១:៥-៩) ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែប្រាប់អ្នកម្តងទៀតថា ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាពីរនាក់យល់ព្រមលើផែនដីអំពីអ្វីដែលគេសុំ នោះបិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌នឹងធ្វើសម្រាប់គេ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលប្រមូលបានពីរ ឬបីនាក់ក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំនៅក្នុងចំណោមពួកគេ™។ (ម៉ាថាយ ១៨:១៩, ២០)

2. កញ្ចក់ដែលធ្វើឱ្យយើងពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់។ (កូរិនថូសទី១ ១០:៦) ព្រះគម្ពីរបង្រៀនអំពីដង្វាយធួននៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា ភាពបរិសុទ្ធនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ចំណុចខុសឆ្គងនៃសាសនាចក្រសម័យនេះ បាននិយាយថា គោលលទ្ធិនេះដោយឯងឯង ប៉ុន្តែការធ្វេសប្រហែសចំពោះការរាប់ជាបរិសុទ្ធផ្នែកបច្ចេកវិទ្យា។ ក្នុងការបង្រៀនសិស្សថ្នាក់សិក្សាសាលាក៏ពួកគេហាក់ដូចជាមិនបន្តបទពិសោធន៍ជាក់ស្តែងនៃ punumology ដែរ។ សព្វថ្ងៃនេះមិនមែនជាការប្រយុទ្ធគ្នានៃពិភពខាងសាសនាដើម្បីសិទ្ធិ

ប្រយោជន៍ សិទ្ធិអំណាចសាសនា អំណាចសាសនាជាដើមជាងសម្រាប់ព្រះ
អម្ចាស់កើតឡើងឬ? ប៉ុន្មានថ្ងៃ យោងទៅតាមពាក្យរបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា
នៅក្នុងតំបន់ Kyungbook ព្រះវិហារភាគីទាំងពីរមានការប្រយុទ្ធគ្នាដណ្តើមកាន់
កាប់អគារថ្វាយបង្គំ គណបក្សធំត្រូវបានកាន់កាប់នៅក្នុងអគារព្រះវិហារ ហើយ
គណបក្សជនជាតិភាគតិចបានគោរពបូជានៅលើវាលនៃ អាគារនៅក្រោមឥតនៅ
ពេលភ្លៀង។

តើអ្នកណាដែលមានសិទ្ធិអំណាចប្រើអំណាច? តើគាត់មិនអនុវត្តសម្រាប់ខ្លួន
គាត់ឬ? អត្ថបទ ខ ៦ បាននិយាយថា ៤ ដើម្បីកុំឱ្យយើងចង់បានអំពើអាក្រក់ដូច
គេបានធ្វើនោះឡើយ ។ “។ នេះហើយជាពាក្យហាមឃាត់ការដឹកនាំចិត្តរបស់គាត់
ឱ្យប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់។ កាលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ធ្វើដើម្បីអារម្មណ៍
រីករាយ ធ្វើបាប។ ពួកគេមិនអើពើនឹងការពិតដែលថាអំពើបាបដែលពួកគេផ្តល់
ចំណង់ចំណូលចិត្តបណ្តោះអាសន្នបានស៊ីពួកគេនៅទីបំផុត។ មានពេលមួយមាន
សៀកនាំខ្លា។ មានបញ្ហាដែលបុរសម្នាក់ដាក់ក្បាលចូលក្នុងមាត់ខ្លា ហើយបង្ហាញ
វា។ បុរសនោះព្យាយាមធ្វើតាមចំណូលចិត្ត។ ប៉ុន្តែម្តងគាត់ដាក់ក្បាលចូលមាត់ខ្លា
នៅចំពោះមុខហ្វូងមនុស្ស ប៉ុន្តែក្នុងពេលនេះ ខ្លាបានខាំក្បាលវាដាច់ក្បាល។ ដូចជា
មនុស្សប្រព្រឹត្តិអំពើបាបដើម្បីទទួលអារម្មណ៍រីករាយ។ ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត អំពើបាប

ធ្វើឱ្យគាត់ត្រូវបំផ្លាញ។ ប៉ុលបានព្រមានអំពើបាបបីក្នុងផ្នែកនេះ។ (កូរិនថូសទី១ ១០:៧-១០) នោះគឺ

អំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំបព្រះ (ខ៧) នេះមិនមែនដើម្បីបម្រើព្រះដោយភាពមើលមិនឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែបម្រើទ្រង់ដោយការតុបតែងដោយវត្ថុដែលមើលឃើញ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះបិតាទ្រង់មានព្រះជន្មអមតៈ ទ្រង់គង់នៅក្នុងពន្លឺដែលមិនអាចចូលទៅជិតបាន ដែលគ្មាននរណាម្នាក់មិនធ្លាប់ឃើញ ឬអាចមើលឃើញ។ ដល់គាត់ជាកិត្តិយស និងការគ្រប់គ្រងដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ អាម៉ែន “។ (ធីម. ៦: ១៦) តើខ្ញុំជាអ្នកណាដែលចង់ឃើញព្រះ? យើងគួរតែគិតថា ចរិតលក្ខណៈដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះ មានភាពថ្លៃថ្នូរ ហើយគួរជឿបន្ថែមទៀត។ ទោះបីព្រះជាមនុស្សមើលមិនឃើញក៏ដោយ ការគិតថាយើងមិនអាចជឿលើទ្រង់បានចេញពីខ្លឹមសារនៃការថ្វាយបង្គំបព្រះ។

1) កុំផិតក្បត់ (ខ ៨)

ការផិតក្បត់គឺជាអំពើបាបដើម្បីធ្វើឱ្យរូបកាយដែលជាទីសក្ការៈនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានកខ្វក់។ (១កូ. ៦:១៣, ១៩) ដូច្នេះ នេះក៏ជាអំពើបាបដែលបះបោរចំពោះព្រះយេស៊ូវដែរ។

2) កុំធ្វើបាបដើម្បីល្បងលព្រះអម្ចាស់។ (ខ៩) តើអ្វីទៅជាការល្បងលព្រះអម្ចាស់?
 ជនគណនា ២១:៤, ៥ បាននិយាយថា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានត្អូញត្អែរពីព្រះ
 ចំពោះបញ្ហានៃការធ្វើដំណើរនៅភ្នំហោ។ វាជាអំពើបាបក្នុងការសង្ស័យអំណាចនៃ
 ព្រះ។ ពេលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមកដល់ក្រុងអេបេដឹម ខណៈដែលពួកគេបាន
 ត្អូញត្អែរថាលោកម៉ូសេមិនបានផឹកទឹក លោកម៉ូសេបាននិយាយថា៖ បំហេតុនេះ
 ហើយបានជាប្រជាជនឈ្លោះប្រកែកជាមួយនឹងលោកម៉ូសេ ហើយនិយាយថា៖ បំ
 សុំទឹកឱ្យយើងផឹក™។ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ បំហេតុអ្វីបានជាអ្នក
 ឈ្លោះជាមួយខ្ញុំ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកល្បងលព្រះយេហូវ៉ា? (និក្ខមន៍ ១៧:២) ព្រះ
 អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំខ្ញុំបានលើកលែងទោស តាមពាក្យរបស់លោក។ ប៉ុន្តែ
 តាមពិត ខ្ញុំនៅរស់ ហើយដូចជាផែនដីទាំងមូលនឹងពោរពេញទៅដោយសិរីល្អនៃ
 ព្រះយេហូវ៉ា គ្មានអ្នកណាដែលបានឃើញសិរីល្អ និងទីសំគាល់របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបាន
 ធ្វើនៅស្រុកអេស៊ីប និងនៅទីរហោស្ថានឡើយ ហើយនៅតែបានដាក់ខ្ញុំទៅ សាក
 ល្បងដបដងមកហើយ តែមិនបានស្តាប់តាមសំឡេងខ្ញុំ™ (ជនគណនា ១៤:២០-
 ២២)

ទំនុកតម្កើង 78:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំគេបានល្បងលព្រះក្នុងចិត្តដោយទាម
 ទារអាហារដែលពួកគេចង់បាន។™ (សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៨:៤១, ៥៦)

ទំនុកតម្កើង 95:9 បាននិយាយថា ការស៊ើបអង្កេតព្រះគឺជាការល្បងល។ ដូចដែល
យើងឃើញពាក្យទាំងអស់នេះដើម្បីសង្ស័យព្រះ នោះគឺជាការសាកល្បងទ្រង់។

អំពើបាបទាំងបីនេះត្រូវបានបង្ហាញ ប៉ុន្តែមានអំពើបាបលាក់កំបាំងជាច្រើន។
សត្រូវសម្ងាត់គឺសាហាវជាង។ ចំនួនបុរសដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយមេរោគដែល
មើលមិនឃើញ ជាងចំនួនបុរសដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយសត្វគោគឺច្រើនរាប់មិន
អស់។ តើបុរសមានរូបព្រះសម្ងាត់ អំពើផិតក្បត់ និងការសង្ស័យសម្ងាត់ចំពោះព្រះ
ហើយត្អូញត្អែរក្នុងចិត្តមនុស្សប៉ុន្មាន?

ចិត្តរបស់បុគ្គលដែលចូលចិត្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងទីស្ងាត់កំបាំងគួរត្រូវស្លាប់ដោយ
សាសនា។ មានបុរសស្បែកខ្មៅម្នាក់នៅក្នុងតំបន់នៃរដ្ឋ Arkansas ។ គាត់ចិញ្ចឹម
កូនពស់មួយ។ គាត់ចិញ្ចឹមវាបង្រៀនជំនាញ ហើយពេលគាត់មើលផ្ទុំវាក៏ចេញមក
។ បន្ទាប់ពីវាធំឡើង គាត់បានបកវានៅលើដៃរបស់គាត់ ហើយធ្វើឱ្យវាឡើង។ គាត់
ដឹងថាវាមិនមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ទេទោះបីជាគាត់បានធ្វើដូច្នេះក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ
ពេលដែលគាត់ធ្វើវាបានឡើងលើខ្លួនគាត់ ហើយបន្ទាប់មកវាខាំដៃគាត់។ បន្ទាប់មក
គាត់បានស្លាប់ភ្លាមៗ។ ការរីករាយនឹងអំពើបាប ហើយចិញ្ចឹមវាក្នុងចិត្តរបស់
យើង គឺប្រៀបដូចជាការចិញ្ចឹមកូនពស់ជាច្រើន។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ ព្រះគម្ពីរគឺជាកញ្ចក់សម្រាប់យើង។ វាលោតត្រង់ការពិតពីរ
យ៉ាងដល់យើង ពោលគឺ ១) ព្រះមិនប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសដោយគោលការណ៍នៃការ
គ្រប់គ្រងតាមចំនួនច្រើន និងតិចនោះទេ។ ២) យើងមិនគួររីករាយនឹងអំពើបាបជា
និច្ច។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 អាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្មោះលើការល្បង (១កូរិនថូស ១០:១២-១៣)

1. គាត់គួរតែគិតថាខ្លួនឯងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយខ្លួនឯង។

1) អ្នកណាក៏ដោយ បុរសមិនគួរគិតថាខ្លួនក្រោកឈរ មនុស្សជាច្រើនមិនត្រូវបានក្រោកឈរចេញពីភក់នៃអំពើបាប ហើយគិតថាពួកគេក្រោកឈរឡើង។ 2) បុគ្គលដែលដឹងថាខ្លួនក្រោកឈរឡើងជារបស់ឥតប្រយោជន៍តាមពិតហើយក៏ត្រូវធ្លាក់ចុះ។ គាត់ជាអ្នកគិតខុស។ ប្រសិនបើគាត់ក្រោកឈរឡើង គាត់បានក្រោកឈរឡើងសម្រាប់ព្រះកាន់គាត់។ ដោយមិនព្រងើយកន្តើយ ប្រសិនបើគាត់គិតថាខ្លួនឯងក្រោកឈរឡើង ព្រោះនេះគឺផ្ទុយពីការពិត ដែលវាគឺជាការជឿលើការមិនពិត។ ដោយសារគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទមដែលគាត់ក្រោកឈរឡើងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ព្រះបានបណ្តេញគាត់ចេញ។ នោះគឺ ព្រះមិនប្រទានពរដល់មនុស្សបែបនេះទេ។

2. នៅពេលដែលគាត់បានជួបនឹងការល្បងដែលគាត់បានយកឈ្មោះដោយជឿថាគាត់ផ្តល់ផ្លូវរត់គេចខ្លួន។

វិធីដែលបុរសជឿសាងការល្បងក៏ត្រូវបានរៀបចំក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នដែរ។ វាត្រូវតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យថាស្តង់ដារខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់នឹងត្រូវបានលើកឡើង។ នៅតាមផ្លូវដែលអ្នកបើកយន្តហោះបើកបរលើអាកាស គាត់ត្រូវបានជួបក្នុងស្ថានភាព

គ្រោះថ្នាក់បំផុតសម្រាប់សត្វកណ្តុរចូលមកក្នុងបន្ទប់វះកាត់។ អ្នកបើកយន្តហោះដំណាស់វែងបានធ្វើឱ្យចំណុចទាញភ្លោះទៅរកចំណុចខាងលើ ហើយបន្ទាប់មកបានធ្វើឱ្យវាឡើងដល់កន្លែងខ្ពស់ជាង។ បន្ទាប់មកសម្រាប់សត្វកណ្តុរបានស្លាប់ គាត់អាចគេចផុតពីស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់។ ការដែលសត្វកណ្តុរស្លាប់នៅទីខ្ពស់គឺដោយសារសម្ពាធឱ្យល់មិនត្រឹមត្រូវក្នុងការរស់នៅរបស់សត្វកណ្តុរ។ ដូចជាការល្បួងដ៏លំបាកទាំងអស់ដើម្បីមករកយើងនឹងត្រូវបាត់ទៅដោយស្តង់ដារខាងវិញ្ញាណដ៏ខ្ពស់ដោយធម្មជាតិ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អត្ថន័យនៃការរួបរួម (១កូរិនថូស ១១:២៣-៣៤)

ចំពោះការរួបរួមដែលសាវ័កផ្ទេរមក យើងគួរប្រតិបត្តិការងារមួយនេះ។ មួយ
ដែលព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងប្រទានមកយើងតាមរយៈសាវ័ក។

1. ជាពិធីរំលឹកដល់ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះអង្គ។

បើធ្វើការនេះ™ មានន័យថា ស៊ីនំប៉័ងនៃការរួបរួម វាជានិមិត្តសញ្ញាដែលយើងគួរ
ជឿលើការសោយទិវង្គតដែលទ្រង់បានធ្វើជាធួនសម្រាប់យើង ដោយសារការ
សោយទិវង្គតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ១) ជឿដូចអ្នកញ៉ាំ បង្រៀនថាយើងគួរជឿដោយ
មិនមានឧត្តមគតិអរូបី ប៉ុន្តែតាមពិតចូលចិត្តសកម្មភាពនៃការញ៉ាំអាហារ។ ទោះបី
គាត់និយាយថាជឿលើភ័ក្តិដោយ បើគាត់មិនរស់ទេ ពិតជាមិនមែនជានិមិត្តទេ។ តើ
អ្នកដឹងទេថាព្រះយេស៊ូវបានសុគតជំនួសខ្ញុំ? ម្ចាស់អាវុសោ បុគ្គលដែលមាន
បាបកម្មនោះ គប្បីទទួលនូវកុសលនៃការលះបង់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ វាគឺជា
វិធីដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោស។ ការពិតដើម្បីធ្វើដូច្នេះហាក់ដូចជាជឿ
លើព្រះយេស៊ូវយ៉ាងសាមញ្ញ។ ត្រូវហើយ! វាគឺសាមញ្ញ។ សេចក្តីជំនឿដ៏សាមញ្ញ
គឺជាការសម្រេចចិត្តនៃការសម្រាក ដែលត្រូវធ្វើឡើង មុនពេលដែលផលបុណ្យដ៏
មានប្រសិទ្ធភាពនៃដង្ហាយធួនគ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចដែលយើងធ្វើ
យ៉ាងពិតប្រាកដ ដើម្បីឱ្យវាក្លាយជាសាមញ្ញ មានថាមពលរីករាយក្នុងការដោះ

ស្រាយបញ្ជា។ ប្រសិនបើគាត់ស្ថិតនៅក្នុងភាពតានតឹងជានិច្ច ព្រោះអំពើបាបគឺជា
 ការមិនជឿ។ ២) ប្រសិនបើការជឿលើដង្វាយធួនរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្លាយដូចជា
 ការបរិភោគអាហារ មានន័យមួយផ្សេងទៀត។ វាគឺដើម្បីឱ្យមានមាតិកាដូចដែល
 យើងបរិភោគវា; យើងទទួលបានមាតិកានៅក្នុងបេះដូងរបស់យើង។ បុរសនោះ
 បរិភោគអាហារមិនល្អ នោះនឹងត្រូវស្លាប់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់បានបរិភោគ
 អាហារល្អ គាត់នឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញ គ្រប់គ្រាន់ ហើយទទួលបានអំណរពេញ
 លេញ។ ដូចគ្នានឹងការដែលយើងជឿលើការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាគុណ
 សម្បត្តិដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃដង្វាយធួន នោះទ្រង់ទទួលបានមាតិកាខាងវិញ្ញាណ
 និងអំណរ។

2. តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលធ្វើឱ្យយើងជឿលើការសុគតនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះ
 គ្រីស្ទ ដូចជាយើងញាំ និងផឹក?

តើបុរសនោះអាចមានសិទ្ធិប្រើការសោយទិវង្គតរបស់បុត្ររបស់ព្រះយ៉ាងមាន
 ប្រសិទ្ធភាពឬទេ? បុរសនោះគ្មានសិទ្ធិទេ។ ប៉ុន្តែ គេអាចប្រើការសុគតរបស់ព្រះ
 អម្ចាស់យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ព្រោះព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានសុគតជំនួសយើង។ ពាក្យថា
 បំរុងកាយរបស់ខ្ញុំ ដែលសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា™ (ខទី 24) និងពាក្យថា បំគាត់បាន

ស្គាល់សេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងឈាមរបស់ខ្ញុំ™ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងប្រាប់ការពិត
ដល់យើង។

ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែងថាជាព្រះមួយសម្រាប់យើងអស់កល្បជានិច្ច។
សាសនាផ្សេងទៀតនៅក្នុងពិភពលោក មិនបានបង្រៀនសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ
ឱ្យជូនបានត្រឹមត្រូវនោះទេ។ មានតែគម្ពីរសាសនាគ្រីស្ទទេដែលនិយាយមួយនេះ។
នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឈាមរបស់សត្វត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយឈាមរបស់ស
ត្វ។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មី គាត់ (ជាកូនរបស់ព្រះ) បានចូលទៅក្នុងមនុស្ស ហើយគាត់បាន
ជំនួសមនុស្សមានបាប នៅពេលដែលគាត់បានឡើង គាត់ត្រូវបានឡើងជាតួនៃ រូប
កាយរបស់មនុស្សឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយបន្ទាប់មកគាត់រស់នៅជាអ្នកជួយ
បុរសជារៀងរហូត។ ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ជាអ្នកជួយយើងជារៀងរហូត។ លើស
ពីនេះទៅទៀត ដោយការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយទៅជាការបូជា
ដែលប្រោសលោះ គឺជាគ្រឹះនៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ គាត់ត្រូវបានផ្តល់ជូន
សម្រាប់យើង។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាថ្មីចំពោះវត្ថុនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ
ដោយការសោយទិវង្គតរបស់គាត់។ កិច្ចព្រមព្រៀងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ។
អ្វីៗពិត និងមូលដ្ឋានសីលធម៌ គឺអាស្រ័យលើសេចក្តីសញ្ញា។ ជាពិសេសព្រះជា

ម្ចាស់បានប្រទានសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ពោលគឺគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដល់វាស្ត្ររបស់ទ្រង់ និងជាសមិទ្ធិផលនៃសញ្ញាចាស់ សេចក្តីសញ្ញាថ្មី។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានគាំទ្រ ដោយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ តាមរយៈសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ យើងបានទទួលមរណភាពនៃ ដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើងរីករាយនឹងការប្រើប្រាស់ការលើកលែង ទោសប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ព្រះជាកន្លែងនៃសេចក្តីពិតបំផុត បើយើងពឹង លើសេចក្តីសញ្ញាដែលបានតាំងនៅក្នុងទ្រង់ តើយើងនឹងពឹងលើអ្វី? បើអ្នកណាមិន ជឿលើសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ គាត់នឹងមិនជឿអ្វីឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 វែងសម្រាប់អំណោយដ៏អស្ចារ្យ (1 Cor12: 28-31)

1. ព្រះរៀបចំថ្វាយព្រះគុណ។

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់គ្មានព្រះគុណដើម្បីប្រទានដល់យើង ទោះបីយើងប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណក៏ដោយ ក៏គ្មានប្រយោជន៍អ្វីដែរ។ ព្រះមានព្រះគុណគ្មានទីបញ្ចប់។ ទ្រង់ដំឡើងព្រះគុណនៅស្ថានសួគ៌; គាត់ចង់ផ្តល់ឱ្យយើង។ ទំនុកតម្កើង 31:19 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ឱសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់មានបរិបូរណភាព ដែលទ្រង់បានសន្សំទុកសម្រាប់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយធ្វើការដល់អ្នកដែលជ្រកកោនក្នុងទ្រង់

នៅចំពោះមុខកូនមនុស្ស! ", II Cor 9:15 បាននិយាយថា: "សូមអរគុណដល់ព្រះសម្រាប់អំណោយទានដែលមិនអាចពន្យល់បានរបស់គាត់!" អេភេសូរ ២:៧ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ ដើម្បីឱ្យនៅជំនាន់ខាងមុខ ទ្រង់អាចបង្ហាញនូវព្រះគុណដ៏វិសេសលើសលប់នៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ™។

ហេព្រើរ 4:16 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញយើងចូលទៅជិតបង្គុំនៃព្រះគុណដោយមានទំនុកចិត្ត ដើម្បីឱ្យយើងបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយស្វែងរកព្រះគុណដើម្បីជួយក្នុងគ្រាដែលមានការខ្វះខាត™។

យើងមានព្រះគុណដែលយើងគួរទទួលក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។ ឥឡូវនេះ យើង
ក្រឡេកមើលមនុស្សជំនាន់នេះ ហើយគួរតែទទួលបានព្រះគុណក្នុងគ្រានេះ។ ព្រះ
រៀបចំថ្វាយព្រះគុណគ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែង។ ហើយតាមពិតគាត់អនុវត្តជា
ព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលចង់បានព្រះគុណប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានព្រះ
គុណ និងយល់ពីព្រះគុណ។

2. អ្នកដែលចង់ទទួលបានវា

តើវាចង់បានព្រះគុណមានន័យដូចម្តេច? មានន័យថាការគោរពព្រះគុណដ៏វិសេស
ហើយចង់បានព្រះគុណ។ ដល់កម្រិតចង់ឲ្យវាឆេះ គឺចិត្តចង់តែយូរ។ នេះជា
សកម្មភាពស្វែងរកដោយចិត្ត មិនស្វែងរករបស់ពីរ។

លីខាបានប្រាប់ប៉ុលឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អថា “ហើយបន្ទាប់ពីនាងទទួលបុណ្យជ្រមុជ
ទឹក ហើយនិងក្រុមគ្រួសាររបស់នាងក៏បានដាស់តឿនយើងដោយនិយាយថា ឯ បើ
អ្នកបានវិនិច្ឆ័យខ្ញុំថាស្មោះត្រង់នឹងព្រះអម្ចាស់ ចូរមកផ្ទះខ្ញុំចុះ”។ ហើយនាងបាន
យកឈ្នះលើយើង។ (កិច្ចការ ១៦:១៥) អ៊ីវ៉ាន ដែលអានសៀវភៅយ៉ូហាន ហ្វេល
ហើយបានទទួលព្រះគុណនោះ ចង់ឲ្យគាត់ត្រូវកប់ក្នុងផ្នូររបស់ហ្វេល។
សកម្មភាពបែបនេះគឺជាសកម្មភាពចង់បានព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពដែលចង់
បានវាមិនមែនសម្រាប់ការប៉ងប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍នោះទេ ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលព្រះ។

ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យយល់ឃើញច្បាស់នូវព្រះគុណ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំផ្លាញឲ្យខូចកិច្ចការរបស់លោកបានសាយភាយពេញស្រុកស៊ីរី ហើយគេនាំលោកទាំងអស់អ្នកឈឺ អ្នកដែលរងទុក្ខដោយជំងឺ និងការឈឺចាប់ផ្សេងៗ អ្នកដែលត្រូវអារក្សសង្កត់សង្កិន អ្នកប្រកាច់ និងខ្វិន ហើយលោកបានប្រោសពួកគេឲ្យជា។ មហាជនជាច្រើនដើរតាមព្រះអង្គពីស្រុកកាលីឡេ និងស្រុកដេកាប៉ូល និងពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងស្រុកយូដា និងពីខាងនាយទន្លេយ៉ាដាន់។ “។ (ម៉ាកុស ៤:២៤, ២៥) អ្នកដែលប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះគុណដ៏វិសេស ហើយទទួលព្រះគុណក៏ទទួលបានព្រះគុណថែមទៀត។

លោកស្ត្រីជិនបានអធិប្បាយនៅព្រះវិហារមួយចំនួន ហើយបន្ទាប់មកភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានចេញមកជាមួយសមាជិកក្រុមជំនុំចេញពីអគារនោះ អគារព្រះវិហារក៏ត្រូវបានទម្លាក់ចុះ។ បន្ទាប់មក សមាជិកក្រុមជំនុំបានគិតថា ទោះបីជាពួកគេបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យតាមរយៈធម្មទេសនាក៏ដោយ ក៏ពួកគេបាននិយាយថា ទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់អគារព្រះវិហារត្រូវបានទម្លាក់ចុះ។ នេះជាអាកប្បកិរិយានៃការគិតរបស់បុរសដែលចង់បានព្រះគុណ។ ទោះបីអគារគោរពបូជាត្រូវបានទម្លាក់ចុះក៏មិនមានមនុស្សរងគ្រោះក្នុងការទម្លាក់ចោលដែរ។ វាគឺជាព្រះគុណដែលព្រះបានជ្រៀតជ្រែក។ តើវាបានធ្លាក់ចុះយ៉ាងអាថ៌កំបាំងដោយរបៀបណា? ពេលខ្លះមានរឿងបែបនេះ។ សូមចូលរួមអបអរសាទរ! ទំនុក

តម្កើង 42:1 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា “ឱព្រះអើយ ដូចជាខោសស្រាប់ទឹកហូរ ឱព្រះ
អង្គអើយ!

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ (១កូរិនថូស ១៣:១-១៣)

សាវកប៉ូលបាននិយាយថា សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជា បំផ្លែផ្កាបំផុត™ (១កូរិនថូស ១២:៣១) ហើយនិយាយថា ជាយូរយារណាស់មកហើយ នោះគឺ I Corn ជំពូកទី 13។ យើងត្រូវតែមានជីវិតតាម I Cor ជំពូកទី 13 យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ហេតុនេះ ហើយបានជាខ្ញុំអធិប្បាយនៅទីនេះ។

1. ខ 4-7 ប្រតិបត្តិការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

“សេចក្តីស្រឡាញ់គឺអត់ធ្មត់ និងសប្បុរស។ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនច្រណែន ឬអួតឡើយ” (ខទី ៤) នេះមិនមែនដើម្បីមានចិត្តអវិភាទក្នុងទ្រង់ ដោយការស្ម័គ្រចិត្តជាយូរមកហើយ។ ការធ្វើដូច្នេះមិនមែនជាភាពស្អប់បូកទេ។ ភាពទន់ភ្លន់ពិតចេញពីបេះដូង។

“សេចក្តីស្រឡាញ់មិនច្រណែនឡើយ™ (ខ៤) ការច្រណែនបានកើតឡើង ១) កាលដែលអ្នកដែលអាក្រក់ជាងខ្ញុំ ក្លាយទៅជាដូចខ្ញុំ ២) កាលដែលខ្ញុំជាសត្រូវនឹងអ្នកណាជាងខ្ញុំ។ ៣) ជាមនុស្សដូចគ្នាចំពោះខ្ញុំ ក្លាយជាមនុស្សល្អជាងខ្ញុំ។ ការច្រណែនពិតជាមានគ្រោះថ្នាក់ ហើយគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ។ វាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់សុខភាពផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្ត ហើយទទួលទណ្ឌកម្មខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះបាទសូលបានក្លាយជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល។

“សេចក្តីស្រឡាញ់មិន É ឬអ្នកខ្លួន” (ខទី ៤)

នេះមិនបង្ហាញពីចំណុចល្អរបស់គាត់ដល់អ្នកដទៃដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់គាត់ទេ។
យើងមានករណីដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះគុណដែលយើងបានទទួលដោយបន្ទាប
ខ្លួន។ វាមិនមែនជាការក្រអឺតក្រទមចំពោះព្រះអម្ចាស់ទេ។ ពីព្រោះវាត្រូវបានគេ
ប្រហារជីវិតសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយធម្មជាតិ ប៉ុន្តែមិនមែនធ្វើសម្រាប់ខ្លួនគាត់
ទេ។

“វាមិនក្រអឺតក្រទមឡើយ” (ខទី ៤)

ភាពក្រអឺតក្រទមត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមនុស្សអាក្រក់មើលងាយអ្នកដទៃដោយ
ពាក្យសម្តី និងសកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួន និងដោយការបញ្ចេញមតិផ្សេងទៀត។ នេះជា
ភាពល្ងង់ខ្លៅដោយក្រអឺតក្រទម។ នេះគឺដើម្បីដឹងថាខ្លួនឯងគួរតែលើកតម្កើងគួរតែ
រស់នៅតាមធម្មជាតិ។ ដែលជាអវិជ្ជាដែលស្គាល់ខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃខុស។
មនុស្សល្ងង់បំផុតក្នុងលោកគឺមនុស្សក្រអឺតក្រទម។

“ឬឈ្លើយ” (ខទី ៥)

- 1) ឈ្លើយគ្មានអាកប្បកិរិយាលើកតម្កើងចាស់គួរគោរព ហើយជាអាកប្បកិរិយា
មិនអាណិតអ្នកទាបក៏មិនគោរពដែរ។ អ្នកខាងក្រោមនេះមិនគួរយកបុរសខាងលើ

មកប្រើក្នុងការងារឯកជនរបស់គាត់នោះទេ។ ហើយអ្នកខាងលើក៏មិនគួរយក
អ្នកខាងក្រោមរបស់គាត់មកប្រើដោយបង្ខំដែរដែលជាពាក្យឈ្លើយ។ 2) ជីវិត
ដែលគ្មានការដឹងគុណគឺឈ្លើយ។ បុរសគួរអរព្រះគុណចំពោះព្រះគុណដែលបាន
ទទួលដោយឥតបង់ថ្លៃ ព្រោះដឹងថាគួរទទួលដោយធម្មជាតិ ជីវិតដែលគ្មានការអរ
ព្រះគុណគឺឈ្លើយ។ ៣) ជីវិតជ្រៀតជ្រែកការងាររបស់អ្នកដទៃក៏ឈ្លើយដែរ។

“វាមិនទទួលបានតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនឡើយ” (ខទី ៥)

នេះមានន័យថាមិនមែនដើម្បីស្វែងរករបស់គាត់ដោយការបកប្រែផ្ទាល់នៃពាក្យដើ
ម។ 1) ការស្វែងរកកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់មានន័យថាជីវិតនៅកណ្តាលរបស់គាត់។
សកម្មភាពនៅកណ្តាលខ្ញុំគឺជាអំពើបាប។ ព្រោះវាបំផ្លាញជីវិតនៅកណ្តាលព្រះ។
2) វាជាជីវិតដើម្បីធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់គាត់។ វាការពារការសម្រេចបំណងរបស់
ព្រះ។ ៣) វាជាជីវិតគិតតែពីខ្លួនឯងក្នុងការតាំងគាត់ជារូបព្រះ។ ជីវិតដែលគិតតែ
ពីខ្លួនឯងធ្វើឱ្យគាត់ធ្លាក់ចូលក្នុងជីវិតទាសករ។ លោក Bernard បាននិយាយថា
“មនុស្សមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ដូចជាការដាក់ទណ្ឌកម្ម គាត់បានក្លាយជា
ខ្ញុំបម្រើរបស់ខ្លួនឯង។ នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយព្រះគ្រីស្ទ ខ្ញុំទទួល
បានសេរីភាពពិត។ បុរសសម័យទំនើបមិនដឹងថាការលះបង់របស់គាត់គ្រាន់តែជា

សេរីភាពនិងសុភមង្គលរបស់គាត់។ ជីវិតដើម្បីស្វែងរកកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនត្រូវបាន
លាតត្រដាងដូចជាការតាមដាន។ នោះគឺ

ចំណង់ចំណូលចិត្តខ្លួនឯង

ភាពសុចរិតដោយខ្លួនឯង។

ទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង

សិរីរុងរឿងរបស់ខ្លួនឯង

ការពេញចិត្តខ្លួនឯង

ឆន្ទៈខ្លួនឯង ការពារខ្លួន និងលះបង់ខ្លួនឯង។ ល. ការលះបង់ខ្លួនឯងហាក់ដូចជា
បោះចោលខ្លួនឯង ប៉ុន្តែតាមពិតគឺជាការសន្និដ្ឋាននៃចិត្តដើម្បីពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯង។
អ្វីដែលយើងកោតសរសើរព្រះមិនមែនចាប់ដោយខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែត្រូវចាប់ដោយ
ព្រះគ្រីស្ទ។ ការតាំងខ្លួនជាកណ្តាលក្នុងខ្លួនមិនមែនជាកណ្តាលនៃសេចក្តីមិនពិត។
សាសនាគ្រីស្ទ មិនមែនជា ឥស្សរិយយស និងជាចំណុចកណ្តាលនៃការមិនខ្លួនឯង
ទេ គឺជាសាសនាដែលធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់មានកិត្តិយសក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ ពេល
យើងធ្វើឲ្យព្រះមានកិត្តិយស យើងអាចទទួលបានប្រយោជន៍ពិត។

“វាមិនខឹង ឬអន់ចិត្តឡើយ” (ខទី ៥) ដំណាក់កាលបួនដើម្បីឈានដល់ការធ្វើ ឃាត នោះគឺ ការស្អប់ ការខឹង ការវាយដំ និងការសម្លាប់ ។ កំហឹងគឺជាលទ្ធផលទៅ ក្នុងប្រព័ន្ធសរសៃប្រសាទដោយបំបែកជាតិពុលនៃអវិភាពដែលលាក់ក្នុងចិត្ត។ នេះ ធ្វើឱ្យអារម្មណ៍ដឹងពីមិនដឹងខុសត្រូវ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវទម្លាក់ចុះក្នុងកំហឹងចូល ទៅក្នុងកំហុសដែលចាត់ទុកការសម្លាប់នោះជារឿងត្រឹមត្រូវ។

សូភាសិត 12:6 ចែងថា៖ ឯពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សអាក្រក់កំពុងតែរង់ចាំឈាម!

ប៉ុន្តែ មាត់របស់មនុស្សទៀងត្រង់នឹងរំដោះគេ។ សូភាសិត 16:32 ចែងថា៖ ឯអ្នក ណាដែលយឺតនឹងកំហឹង នោះប្រសើរជាងអ្នកខ្លាំង ហើយអ្នកណាដែលគ្រប់គ្រង វិញ្ញាណរបស់ខ្លួន ជាងអ្នកដែលដណ្តើមយកទីក្រុងមួយទៅទៀត។ ", Ecc 7: 1 បាននិយាយថា "ឈ្មោះល្អគឺប្រសើរជាងប្រេងក្រអូបហើយថ្លៃស្លាប់ជាងថ្លៃ កំណើត" ។ ជីវវិទ្យានៃកំហឹងគឺមួយនេះថាជា; ផ្ទុំពុលដោយសកម្មភាពដែលឥត ប្រយោជន៍ត្រូវបានបន្ធូរហើយឈាមមកលើកន្សោមកើតឡើង។

វាមិនត្រេកអរនឹងការប្រព្រឹត្តខុសទេ តែត្រេកអរនឹងសេចក្តីពិត។ (ខ៦)

មានន័យថាមិនត្រេកអរនឹងអំពើទុច្ចរិតដែលខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃបានទទួល។ ដោយ សារតែអំពើទុច្ចរិតធ្វើឱ្យខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃរងគ្រោះ។

អំពើទុច្ចរិតគឺជាកម្មដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំបានប្រយោជន៍ដោយការធ្វើបាបដល់អ្នកដទៃ។ វាគឺជាភាពផ្ទុយគ្នានៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ បុរសស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់ជាអ្នកដែលមានប្រយោជន៍ត្រូវហើយធ្វើ។ ចំពោះអំពើទុច្ចរិត (សកម្មភាពធ្វើបាបអ្នកដទៃ) មិនទទួលបានប្រយោជន៍ ប្រសើរជាងធ្វើបាប តើយើងអាចផ្តាច់ចិត្តអំពើទុច្ចរិតដោយរបៀបណា? អ្នកដែលប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ ត្រេកអរចំពោះតែសកម្មភាពនៃសេចក្តីពិត។

សេចក្តីស្រឡាញ់មានគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ (ខ៧) ត្រង់នេះពាក្យ “ខ្លាឃ្មុំ” ស្តេហ្គី (στέγη) ជាភាសាក្រិចមានន័យថាត្រូវលាក់™។ យើងបិទបាំងកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ហើយដោយបិទបាំងរាល់ទុក្ខវេទនាដែលគាត់ទទួល យើងមិនគួរស្នៀតទ្រាំដូចគ្នានឹងសោះ។ តើយើងអាចគិតថាកំហុសអ្នកដទៃគួរត្រូវបានចាត់ទុកដូចម្តេចបាន?

១) យើងគួរតែលាតត្រដាងពីកំហុសរបស់យើងជាមុនសិន ដើម្បីលាក់បាំងកំហុសរបស់អ្នកដទៃ។ នៅពេលដែលយើងដាក់កំហុសរបស់យើង ធ្វើឱ្យជីវិតរបស់យើងមើលឃើញ យើងមិនអាចមើលកំហុសរបស់អ្នកដទៃបានទេ។ ២) តើយើងអាចគិតថាទុក្ខបច្ចុប្បន្ននេះដូចម្តេចបាន? វាកើតចេញពីការលាតត្រដាងពីភាពរុងរឿងនាពេលអនាគតរបស់ខ្ញុំ និងមើលឃើញវា។ រ៉ូម 8:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ “”។

ជឿលើអ្វីៗទាំងអស់ សង្ឃឹមលើអ្វីៗទាំងអស់ (ខ៧) នេះគឺត្រូវស្វ័យទ្រាំនឹងរឿងដ៏
លំបាក សម្រាប់ការជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយមានសង្ឃឹម។

ក្នុងការជឿលើព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាយើងមានរឿងលំបាកខ្លះក៏ដោយ យើងជឿ
លើវា ហើយស្វ័យទ្រាំនឹងការពិតដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រាប ហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើង
ចំពោះទ្រង់ដែលត្រូវការវាគួរមាន។ ដូច្នេះ យើងមិនបើកបង្ហាញដល់មនុស្ស
អាក្រក់ដែលមានចិត្តប្រទូសវ៉ាយ មានចិត្តក្តៅក្រហាយ ចិត្តចង្អៀតចង្អល់ឡើយ។
យើងគួរស្វ័យទ្រាំឱ្យបានល្អ ពេលយើងប្រើវិធីដើម្បីព្យាបាលវា និងអាកប្បកិរិយា
របស់វា ដោយភ្ជាប់ភាពអាក្រក់របស់វា និងការបង្ហាញខ្លួនរបស់គាត់ទៅនឹងសេចក្តី
ពិតនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលយើងប្រតិបត្តិដូច្នេះ យើងមានក្តីសង្ឃឹមលើគ្រប់វិ
ស័យ។

1) ស្វ័យទ្រាំនឹងអ្វីៗទាំងអស់។ (ខ៧) នៅទីនេះ ពាក្យ “ស្វ័យទ្រាំ” នៅក្នុងអត្ថបទភាសា
ក្រិច វីផូមេនី (ὕπομένει) ដើរឆ្លងកាត់ការលំបាកដោយវិជ្ជមានជាងអវិជ្ជមាន
ហើយការអត់ធ្មត់បានបង្ហាញឱ្យឃើញក្នុងពេលដើរ។ នេះគឺជាការអត់ធ្មត់ដើម្បី
ការពារវាក៏ដូចជាដើម្បីកាន់កាប់វា។ នេះជារឿងមួយដ៏សំខាន់បំផុតក្នុងគ្រប់
ប្រតិបត្តិការស្នេហា។ បើគ្មានគុណធម៌មួយនេះក៏មិនអាចបង្កើតបានដែរ។ បើ
គ្មានការស្វ័យទ្រាំដើម្បីដើរឆ្លងកាត់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្មាំងសត្រូវ និងជំនះការ

សាកល្បង នោះសេចក្តីស្រឡាញ់មិនអាចបង្ហាញពីអំណាចបានឡើយ។ ដើម្បី
ក្រោកឈរឡើង ប៉មនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ជាដំបូង យើងធ្វើគ្រឹះដោយសេចក្តីអត់
ធ្ងន់ (makrotumia) (ខទី ៤) ហើយស្ថាបនាឡើង ហើយចុងក្រោយ ទ្រង់
បានដាក់មកដោយការអត់ធ្ងន់។ ស្នេហាគឺជាការលះបង់ ការលះបង់គឺជាការស្និ
ទ្រាំ។

ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ថិតនៅជាប់
ទាំងបីនេះ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអស្ចារ្យបំផុតគឺសេចក្តីស្រឡាញ់។ (ខ១៣)

ជំនឿ។ ពិភពលោកខាងមុខមានមួយនេះ។ អ្នកជឿគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់
នៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ដោយសារឯករាជ្យភាពខ្លួនឯង និងសកម្មភាពខ្លួន
ឯងបានធ្វើឱ្យបុរសត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសួនអេដេន តើបុរសនោះត្រូវអនុវត្ត
ឯករាជ្យភាពខ្លួនឯង និងសកម្មភាពខ្លួនឯងនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខម្តងទៀត
ដោយរបៀបណា? អ្វីដែលយើងមានជារឿងរហូតគឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីជំនឿតើ
យើងនឹងធ្វេសប្រហែសវា!

2) ក្តីសង្ឃឹម។ សម្រាប់ពិភពលោកខាងមុខមានរដ្ឋដែលថាការសង្គ្រោះត្រូវបាន
សម្រេចទាំងស្រុង ក្តីសង្ឃឹមហាក់ដូចជាមិនមាននៅទីនោះទេ។ ប៉ុន្តែនៅស្ថានសួគ៌
មនុស្សមានវិញ្ញាណមានកម្រិត ធ្វើម៉េចគាត់មិនអាចប្រាថ្នាចង់បានព្រះ។ នៅក្នុង

លោកខាងមុខនេះ ទោះបាបមិនចេញក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានសង្ឃឹម។ ទោះបីជាគ្មានជំងឺ អ្វីដែលល្អជាងនេះគឺមិនត្រូវបានបញ្ចប់។ នៅទីនោះ ពរជ័យដែលត្រូវទទួលគឺគ្មាន កំណត់។ ទោះបីយើងចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ ក៏យើងប្រាថ្នាចង់បានអរការ ដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ មានពរជ័យគ្មានកំណត់ដែលយើងនឹងទទួល។

3) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះធ្វើឱ្យសេចក្តីជំនឿអាចធ្វើទៅបាន និងធ្វើឱ្យសង្ឃឹម អាចធ្វើទៅបាន។ (ខ៧) សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាគ្រឹះនៃការទាំងនេះ។ ពួកគេតែងតែ នៅទីនោះ ហើយវាក៏ល្អបំផុតផងដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 អាថ៌កំបាំងដើម្បីក្លាយជាពួកបរិសុទ្ធ (១កូរិនថូស ១៤:២០-២៥)

1. កុំក្លាយជាក្មេងដែលមានប្រាជ្ញា

1) កុមារមិនយល់ពីរឿងខាងវិញ្ញាណ។ ដោយសារតែក្មេងមិនយល់អំពីរឿងខាងវិញ្ញាណ នោះវិធីសាស្ត្របង្រៀនគេគួរប្រើពាក្យប្រៀបធៀប និងការអប់រំជាក់ស្តែង។ ពួកបរិសុទ្ធគួរយល់អំពីរឿងខាងវិញ្ញាណយ៉ាងស៊ីជម្រៅ។ រឿងខាងវិញ្ញាណត្រូវបានយល់ដោយការអធិស្ឋានច្រើន និងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

អ្នកដែលចេះនិយាយភាសានៅកូរិនថូសគ្រីស្ទានបានប្រើវាជាប្រភេទនៃការចង់ដឹងចង់ឃើញ ហើយពួកគេមិនគិតថាអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណគួរត្រូវបានដាស់តឿនដល់អ្នកដទៃនោះទេ។ ពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តទៅលើខ្លឹមសារខាងវិញ្ញាណនៃអណ្តាតនោះទេ សំខាន់វាល្ងង់កាលពីក្មេង។

2) កូនមិនចេះជួយអ្នកដទៃ។ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុង រ៉ូម ១៦:១៩ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នករាល់គ្នាមានប្រាជ្ញាអំពីអ្វីដែលល្អ និងគ្មានទោសចំពោះអំពើអាក្រក់។ “។ ប្រាជ្ញាពិតប្រាកដពិនិត្យមើលបានល្អដើម្បីជួយអ្នកដទៃ។ តែមនុស្សល្ងង់ដឹងថាខ្លួនដូចជាជ្រូក ដូចយើងថាកូនតាមរដូវ។ វាមានន័យថាគាត់មានបេះដូងសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀត។

2. ក្លាយជាកូននៅក្នុងអំពើអាក្រក់។

នៅទីនេះ ពាក្យ "កូនតូច" គឺ នីកីអូ (νήπιος) ជាភាសាក្រិច ទារក មានន័យថា ទារកបំបៅទឹកដោះ។ ទារកនោះមិនដឹងថាអ្វីអាក្រក់នោះទេ ហើយក៏គ្មានអំណាច ធ្វើអំពើអាក្រក់ដែរ។ (ប៉ូលបាននិយាយ រ៉ូម ១៦:១៩ថា៖ ប៉ុន្តែចង់ឲ្យអ្នកមានប្រាជ្ញា ចំពោះអ្វីដែលល្អនិងគ្មានទោសចំពោះអ្វីដែលអាក្រក់™) ទារកបែបនេះរស់នៅ ក្រោមការការពារពីអ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ ទារកដែលទើបចេះដើរតេះតានោះ មិននៅ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ ដូចជាទារកដែលទើបនឹងកើតបែបនេះ គួរតែធ្វើជាគំរូ របស់យើង ដើម្បីកុំប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ប៉ុន្តែបុរសពេញវ័យមិនយកជាគំរូទេ ផ្ទុយ ទៅវិញពួកគេមើលងាយជីវិតរបស់ពួកគេ។ កាលដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា បានចូលមកក្នុងប្រទេសចិនដំបូង ប្រទេសនេះមាន “ស្រះទារក” ដោយសារភាព ល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ។ ប្រជាពលរដ្ឋឃើញសាកសពទារកអណ្តែតលើទឹក ដោយសារបោះទារកចូលក្នុងស្រះ។

មនុស្សធំអាក្រក់បែបហ្នឹង គេមើលងាយកូនសុចរិត។

បទគម្ពីរចែងថា កាលណាយើងរស់នៅដូចទារកនោះ យើងនឹងនៅក្រោមព្រះគុណ របស់ព្រះ។ ព្រះបើកសម្តែងដំណឹងល្អនៃនគរព្រះដល់ទារក។ (លូកា ១០:២១) បទ គម្ពីរចែងថាយើងជាបងប្អូនរបស់ព្រះជាកូនច្រើនណាស់។ ទារកមានស្មារតីវិងមាំ

របស់ម្តាយក្នុងការចងចាំកូនជាការដឹងខ្លួន។ ដូចជាយើងមានមនសិការខ្លាំងក្នុង
ការចងចាំព្រះជាជាងការដឹងខ្លួន នោះអំពើបាបនឹងនៅសល់ក្នុងខ្លួនយើង។ នៅ
ពេលដែលយើងខិតទៅជិតព្រះជាម្ចាស់ អំពើបាបគួរតែនៅឆ្ងាយ។

3. ចូរយើងក្លាយជាមនុស្សរីកចម្រើន។

បទគម្ពីរបង្ហាញពាក្យបំប្រាជ្ញា™ច្រើន ដែលមិនមែនមានន័យត្រឹមតែចំណេះដឹង
ទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះ។ នេះមានន័យថា ប្រាជ្ញាធ្វើចលនារហូតដល់ប្រតិបត្តិការសេចក្តី
ល្អ។ ប៉ុលបាននិយាយថា យើងគួរយកប្រាជ្ញាទៅធ្វើការល្អ។ (រ៉ូម ១៦:១៩)

តើពាក្យថាបំប្រាជ្ញា™មានន័យដូចម្តេច? វាគួរតែត្រូវបានសម្រេចចិត្តដោយបរិបទ
នៃអត្ថបទរបស់យើង។ តាមបរិបទរបស់យើង វាមិនមានន័យថា ប្រាជ្ញាវិទ្យាសា
ស្ត្រទេ។ វាជារបស់ដែលផ្តល់ប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណដល់អ្នកដទៃ។ បុរសយក
អណ្តាតនៅក្នុងកូរិនថូស ប្រើពាក្យអក្ខរាវិរុទ្ធនេះខុស ហើយបន្ទាប់មកគេនិយាយ
ពាក្យថា មិនអាចស្តាប់តាមកម្មវត្ថុនៃក្រុមជំនុំ ទោះបីជាវាជាមោទនភាពរបស់
កុមារក៏ដោយ វាមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីដល់ក្រុមជំនុំឡើយ។ . ប៉ុលបាន
គិតថា ការប្រើអណ្តាតបាននាំមកនូវលទ្ធផលនៃការមិនជឿជាបន្តបន្ទាប់។ អត្ថ
បទរបស់យើង "ដូច្នេះអណ្តាតគឺជាសញ្ញាមួយមិនមែនសម្រាប់អ្នកជឿទេប៉ុន្តែ
សម្រាប់អ្នកមិនជឿ" មានន័យថាវា។

ប៉ុលចង់ឱ្យពួកគ្រីស្ទានកូរិនថូសប្រើអំណោយទាននៃទំនាយច្រើនជាងអំណោយនៃ
អណ្តាតដែលអ្នកស្តាប់អាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យថា “ដូច្នេះអណ្តាតមិនមែន
ជាទីសំគាល់សម្រាប់អ្នកជឿទេ តែសម្រាប់អ្នកមិនជឿ រីឯទំនាយមិនមែនជាសញ្ញា
សម្រាប់អ្នកមិនជឿទេ តែសម្រាប់អ្នកជឿ” ទំនាយនេះធ្វើឱ្យអ្នកស្តាប់ (អ្នកមិនជឿ
និងអ្នកល្ងង់) ជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ (២៤, ២៥) សូមត្រឡប់ទៅខទី ២០ ហើយ
យើងគិតអំពីវា ១ ប៉ុលបាននិយាយថា វាជាប្រាជ្ញាដែលធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើព្រះគ្រី
ស្ទ ដោយប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះដល់មនុស្ស។ (ខ២០)

បុរសក្នុងលោកគិតថាប្រាជ្ញាជាស្តង់ដារនៃលោកិយ។ ពួកគេបាននិយាយថា
សកម្មភាពនៃវប្បធម៌កាត់ជាប្រាជ្ញា។ ប៉ុន្តែយើងអាចដឹងថាតើសកម្មភាពវប្បធម៌
នៃពិភពលោកនេះមានភាពយឺតយ៉ាវ រិល និងល្ងង់ខ្លៅប៉ុណ្ណា។ តាមអ្នកបុរាណ
វិទ្យា ថ្ងៃដែលមនុស្សបង្កើតរបស់ទាំងអស់ដោយថ្ម គឺមួយលានឆ្នាំ ជាថ្ងៃបង្កើត
លំពែង និងដាវ ហើយប្រើបាន៣០០០០ឆ្នាំ ថ្ងៃធ្វើស្ទួនមាន១០០០០ឆ្នាំ និងថ្ងៃធ្វើ
ម៉ាស៊ីនគឺ 1000 ឆ្នាំ។ ចំណែកនៃឆ្នាំដែលអ្នកនរវិទ្យានិយាយដូច្នេះមិនអាចបញ្ជាក់
ពីពេលវេលាច្បាស់លាស់បានទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យដែលគេនិយាយបែបនេះធ្វើឱ្យយើង
ស្មានមិនដល់ថាសកម្មភាពវប្បធម៌របស់មនុស្សជាតិមានភាពយឺតយ៉ាវប៉ុណ្ណា។
ថ្ងៃនេះត្រូវបានគេហៅថាជាថ្ងៃនៃអាតូម និងថ្ងៃនៃ cosmos មនុស្សជាតិបង្កើត

អាវុធដែលមនុស្សជាតិមិនបានបង្កើតពីមុនមក។ ប៉ុន្តែការច្នៃប្រឌិតបែបនេះមិនមែនជាប្រាជ្ញាទេ។

នេះហើយជាភាពល្ងង់ខ្លៅដែលមនុស្សលោកនាំមកនូវថ្ងៃដែលស្លាប់ដោយការបំផ្លាញខ្លួនឯងរបស់មនុស្សជាតិ។ តើប្រាជ្ញាបែបណាដែលការសិក្សាសម្លាប់មហាជនត្រូវបានបង្កើត? ដោយការអភិវឌ្ឍអាវុធ ដូច្នេះសីលធម៌របស់មនុស្សជាតិត្រូវបានខូចខាតច្រើនជាងសមាមាត្រ។ ហេតុផលដែលវាភ្លាយទៅជាដូច្នេះគឺសម្រាប់បេះដូងមនុស្សផ្ដោតលើម៉ាស៊ីន ប៉ុន្តែមិនអើពើនឹងការហ្វឹកហាត់បុគ្គលិកលក្ខណៈ។ . ពេលនោះ វប្បធម៌សហសម័យបានបង្ខូចមនុស្សជាតិ និងវប្បធម៌ដើម្បីសម្លាប់មនុស្ស។ នេះមិនមានការរីកចម្រើនទេ ប៉ុន្តែជាការថយចុះ។ អ្វីដែលបុរសនោះធ្វើដូច្នេះ គឺជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ។ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានឱ្យ នោះគឺជាដំណឹងល្អមិនមែនជាដំណឹងល្អសម្រាប់សម្លាប់ទេ ប៉ុន្តែជារឿងដែលមនុស្សអតិបរមារស់ឡើងវិញដោយពាក្យមួយម៉ាត់។ នៅពេលដែលយើងស្តាប់វាបានល្អ លុះត្រាតែយើងនិយាយពាក្យមួយទៅកាន់ពួកគេ នោះគឺជាដំណឹងល្អដែលពួកគេទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ប្រជាជនបានបង្កើតគ្រាប់បែកបរមាណូ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានគ្រាប់បែកជីវិតដល់មនុស្សជាតិអស់ជាច្រើនពាន់នាក់។ គ្រាប់បែកជីវិតនេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា? ហេព្រើរ ៤:១២, ១៣ បានមានប្រសាសន៍ថា ជំងឺត្រូវបន្ទូលនៃ

ព្រះមានជីវិតរស់នៅ ហើយសកម្ម ច្បាស់ជាងដាវមុខពីរណាមួយ ទម្លុះដល់ការ
បែកគ្នានៃព្រលឹង និងវិញ្ញាណ នៃសន្លាក់ និងខ្លួនឆ្អឹង ហើយយល់ពីគំនិត និងចេតនា
របស់ បេះដូង។ ហើយគ្មានសត្វណាម្នាក់កំបាំងពីភ្នែករបស់វាឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្ស
ទាំងអស់នៅអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងចំពោះភ្នែករបស់វា ដែលយើងត្រូវចាត់
ទុក™។ ពេលយើងឃើញពាក្យនេះ យើងអាចដឹងថាលទ្ធផលអ្វីនឹងកើតឡើង
ចំពោះមនុស្សជាតិយើង។ 1) វាត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការរស់នៅនិងការផ្លាស់
ប្តូរនៃពាក្យ។ ២) ការងារហាក់ទម្លុះដោយដាវធ្វើឲ្យយើងមានអារម្មណ៍រហូតដល់
ព្រលឹង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាកាំបិតសម្រាប់ប្រតិបត្តិព្រលឹង។ ៣) វាត្រូវ
បានគេប្រាប់ថាជាការដឹងពីចិត្តនិងគំនិតរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាកាំរស្មីអុី
ចដែលស្វែងរកសូម្បីតែអ្វីដែលជ្រៅក្នុងចិត្តខ្ញុំពិតជា។ 4) ពាក្យមួយនេះត្រូវបាន
វាយប្រហារដោយពាក្យនេះពិតជាសជាតិនៃការបង្ហាញសត្វមុនពេលអ្នកបង្កើត
ជាក់ស្តែង។

បន្ទាប់មកដោយសារការព្យាករណ៍ (ព្រះបន្ទូលនៃព្រះត្រូវបានប្រកាស) កើតឡើង
នូវកិច្ចការបែបនេះ បុរសដែលទទួលបានការងារបានស្តាប់ការស្តីបន្ទោស ឲ្យទទួលបាន
ជំនុំជម្រះ™ ឲ្យត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញអំពីអ្វីដែលលាក់ទុកក្នុងចិត្ត គាត់ប្រកាសថា
ព្រះស្ថិតនៅក្នុងអ្នក ពិត”

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ចូរយើងក្លាយជាពួកជំនុំដែលព្រះគង់នៅ (១កូរិនថូស ១៤: ២៦-៣៣)

1. ដូចជាពួកជំនុំគ្មានលំដាប់ ក៏គ្មានព្រះដែរ។

ពាក្យ "ការភ័ន្តច្រឡំ" នៅក្នុងអត្ថបទគឺ akatastasia (ἀκαταστίας) ជាភាសាក្រិចចង្អុលទៅប្រទេសជាតិដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់។ ព្រះវិហារក៏ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់បែបនេះដែរ។ អនន្ត ១) មិនមែនមកដោយតែចលនាទុច្ចរិតទេ។ 2) វាកើតឡើងដោយសារតែការងារល្អមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយច្បាប់។ វាកើតឡើងនៅពេលដែលពួកគ្រីស្ទានបម្រើព្រះដោយការច្រណែនការច្រណែន និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ ការអ៊ីនមានការច្រណែនអេបិលក្នុងបញ្ហាសាសនា ទីបំផុតគាត់បានសម្លាប់អេបិល។ ព្រះមិនបានទទួលការថ្វាយដោយចិត្តបែបនេះទេ។ ថ្ងៃនេះដែរ តើថ្ងៃនេះបុរសឈ្លោះគ្នារឿងតង្វាយប៉ុន្មាន? មានតែមនុស្សរាបទាបដែលគ្មានសេចក្តីច្រណែនច្រណែននឹងថ្វាយតង្វាយពិត។ ទី ១ ឆឹម ២:៨ មានប្រសាសន៍ថា ០ ខ្ញុំចង់ឲ្យនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលមនុស្សអធិដ្ឋាន ដោយលើកដៃបរិសុទ្ធដោយមិនខឹង ឬឈ្លោះប្រកែកគ្នា™។

មនុស្សគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ កើតចេញពីអាកប្បកិរិយាមិនសមរម្យរបស់បុរស។ "មិនសមរម្យ" គឺជាអំពើដែលបុរសមិនរក្សាតួនាទីរបស់ខ្លួន។ នៅពេលដែល

សមាជិកក្រុមជំនុំត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយស្វាគមន៍គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយ
ព្យាយាមជួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ នៅពេលដែលបុរសណាមួយចូលមកក្នុងថ្ងៃ
របស់ព្រះអម្ចាស់ យើងគួរតែណែនាំគាត់ឱ្យបានល្អ ហើយនៅពេលដែលគាត់ចាក
ចេញ គាត់គួរតែលាគ្នាយ៉ាងល្អ។

2. ក្រុមជំនុំសន្តិភាពគួរតែក្លាយជា។

“ធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព” ១) គឺកើតឡើងខណៈដែលសត្រូវខាងក្រៅត្រូវបានកាន់កាប់
ប៉ុន្តែ ២) សំខាន់ជាងនេះ យើងគួរដឹងថាខ្លួនឯងជាសត្រូវដំបូងដែលរំខានដល់សន្តិ
ភាព។ ជាពិសេស egoism គឺជាសត្រូវបែបនេះ។ បុរសនោះពិតជាមិនសប្បាយ
ចិត្តចំពោះ egoism ពេលដែលខ្លួនមនុស្សស្លាប់ទៅ នោះគាត់នឹងក្លាយជាជីវិតរស់
រវើក ហើយបន្ទាប់មកគាត់អាចលើកតម្កើងព្រះ។ ព្រះមិនបានដើរជាមួយនឹងអ្នក
មានឥស្សរភាពនោះទេ។ ដូច្នេះ មនុស្សបែបនេះក្លាយទៅជាវេទនា ហើយមិន
ត្រេកអរជានិច្ច។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបបានពោលថា ទុក្ខវេទនាមានដូចតទៅ
នេះជាដូច្នេះ ។ គិតអំពីអ្នកជានិច្ច និយាយខ្លួនឯង ប្រើពាក្យ "ខ្ញុំ" ជាញឹកញាប់ក្នុង
ចំណោមមតិផ្សេងទៀត គិតថាខ្លួនអ្នកដើម្បីភ្ជាប់វាជាបន្តបន្ទាប់។ វិករាយស្តាប់
នូវអ្វីដែលអ្នកដទៃនិយាយ វិករាយទទួលការអបអរសាទរចំពោះខ្លួនឯង។ យក
ការច្រណែនដោយប្រៀបធៀបអ្នកដទៃ។ ប្រកាន់យករឿងតូចតាច ប្រសិនបើវា

ជារបស់អ្នក ហើយជ្រៀតជ្រែកចំពោះវា។ កុំលើកលែងទោសអ្នកដែលបន្ទោសអ្នក។ កុំជឿអ្នកដទៃ តែជឿជាក់លើខ្លួនឯង។ ទាមទារឱ្យទទួលបានការគោរពដែលខ្លួនឯងគួរទទួលបានជាតិថ្នូរ។ ស្វែងរកការយល់ឃើញស្របជាមួយអ្នកក្នុងគ្រប់រឿង។ ចូរចាត់ទុកចិត្តដែលសោកស្តាយដូចជាអ្នកដែលត្រូវបានជួយដោយអ្នកមិនបានថ្លែងអំណរគុណ។ អ្នកកុំភ្លេចព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ្នកបានបម្រើ។ រំពឹងថានឹងមានពេលវេលាល្អដើម្បីជួយអ្នក។ ដូចដែលអ្នកអាចធ្វើបាន ជៀសវាងការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដែលអ្នកអាចធ្វើបាន។ កុំបម្រើអ្នកដទៃប្រសិនបើអ្នកអាច។ អ្នកគួរតែស្រលាញ់ខ្លួនឯងជាមុនសិន។ ក្លាយជាអ្នកមានឥរិយាបថ™។ អ្នកប្រាជ្ញនិយាយមួយនេះថា លក្ខខណ្ឌមួយចំនួនខាងលើនេះជាគោលការណ៍ធ្វើឱ្យបាត់បង់សន្តិភាព។ (សៀវភៅ Master's Master Book of New Illustrations, P 615) ព្រះចៅអធិរាជ Nero បានសាងសង់ផ្ទះមាស ហើយបានរស់នៅជាអ្នកបំរើរបស់ egoism ប៉ុន្តែមិនបានរស់នៅដោយសន្តិភាពទេ ហើយទីបំផុតទ្រង់ធ្វើអត្តឃាត។ អាត្មានិយមបែបនេះមិនបានយកសេចក្តីសុខក្នុងខ្លួនទេ ហើយមិនបានឱ្យទៅអ្នកដទៃឡើយ។ ដូច្នេះហើយ ទើបមានអ្នកប្រាជ្ញខ្លះ ពោលថា អរិជ្ជា គឺជា “សាកសព ដកដង្ហើម”។

សត្រូវនៃសន្តិភាពគឺថាមនុស្សមិនបានរស់នៅជាគុណសម្បត្តិនៃការជំនួសព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់។ កាលបុរសឈ្មោះជាមួយគ្នាក៏គ្មាន

សេចក្តីសុខដែរ។ អ្នកជឿគួរដឹងថាគ្មានសេចក្តីសុចរិតទេ ក្រៅពីសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមធម្មជាតិ។ ឧក្រិដ្ឋជនដែលត្រូវគេផ្តាច់លើឈើផ្កាងបាន ឃើញយ៉ាងលម្អិតអំពីព្រះយេស៊ូវដែលត្រូវគេផ្តាច់លើឈើផ្កាង។ ទ្រង់មានបន្ទូល ថា “ហើយយើងពិតជាសុចរិត ត្បិតយើងកំពុងទទួលរងនូវអំពើរបស់យើង ប៉ុន្តែ បុរសនេះមិនបានធ្វើអ្វីខុសទេ™។ (លូកា ២៣:៤១) យើងរស់នៅដោយសេចក្តី សុចរិតរបស់គ្រីស្ទ ហើយទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្ត។

យ៉ូហាន 16:33 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះប្រាប់អ្នករាល់ គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសេចក្តីសុខក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងពិភពលោក អ្នកនឹងមានទុក្ខលំបាក ។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំបានយកឈ្នះពិភពលោក។ “។ F B Meyer បាននិយាយ ថា “លក្ខខណ្ឌដែលយើងគួរតែបង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបាន ជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយត្រូវបានសម្រេចដោយការសុគតរបស់ទ្រង់) ត្រូវបានសម្រេចដោយភាគីរបស់ព្រះ។ លក្ខខណ្ឌដែលបុរសសម្រេចសេចក្តីសុខ មិនត្រូវការពាក្យទេ។ វាគឺជាសន្តិភាពដែលត្រូវបានសម្រេចរួចហើយ សេចក្តី សុចរិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះមិនផ្តល់ការរារាំងណាមួយសម្រាប់អ្នកជឿដើម្បីរីករាយ នឹងសន្តិភាពនេះ។ ទោះបីជាសេចក្តីសុចរិតនឹងគ្រប់គ្រាន់ដោយការបំផ្លាញពិភព លោករាប់ពាន់លានក៏ដោយ ក៏វាត្រូវបានសម្រេចដោយការសោយទិវង្គតរបស់កូន ប្រុសរបស់ព្រះ។ វាត្រូវបានផ្សះផ្សាដោយការស្តាប់របស់អ្នកច្បាប់។ ទោះបីជា

យើងភ្លេចការពិតនេះពេលខ្លះក៏ដោយ ក៏ព្រះមិនភ្លេចការពិតនេះដែរ។ ដូច្នោះ
ហើយ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវមានអំណាចនៃការប្រោសលោះដែលមិនអាច
រលួយបាន ហើយដំណើរការមិនត្រឹមតែមួយជំនាន់ប៉ុណ្ណោះទេ ត្រចៀករាប់ពាន់
លាននឹងត្រូវបាត់បង់ទៅ។ (សន្តិភាព សន្តិភាពល្អឥតខ្ចោះ ទំព័រ ១៥-១៧) នៅ
ពេលយើងរីករាយនឹងសន្តិភាពដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចដោយសេចក្តីជំនឿ នោះ
ក្រុមជំនុំសន្តិភាពនឹងក្លាយទៅជា។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 តើយើងត្រូវស្តាប់ដោយរបៀបណា? (១កូរិនថូស ១៥:៥៥-៥៨)

1. ការពិតនៃសោកនាដកម្មដែលគួរស្តាប់។

តើអត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីការស្តាប់យ៉ាងណា? វាត្រូវបានគេស្គាល់តាមរយៈពាក្យថា "ការក្រហាយនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប" ។ ពាក្យថា " sting " គឺជាភាសាក្រិច kentron (κέντρον) ដែលមានន័យថាព្រួញ។ ឯបុរសនោះក៏មានរបស់ដែលត្រូវខាំរហូតដល់ស្លាប់ ដែលជាអំពើបាបនៅខាងយើង។

ព្រះគម្ពីរបានចែងយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថា មូលហេតុនៃការស្លាប់របស់មនុស្ស គឺជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប។ យ៉ូហាន 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ជំនួញណាដែលសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបដែលធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ “។ មានតែបទគម្ពីរគ្រិស្តសាសនាប៉ុណ្ណោះដែលនិយាយថា ការស្លាប់ចេញមកពីអំពើបាប។ មេរៀននេះមិនមែនចេញពីកន្លែងតែមួយចំនួនទេ។ ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមានមេរៀនបែបនេះ។ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានដោះស្រាយសេចក្តីស្លាប់របស់យើង។ យើងគួរធានាចំពោះពាក្យនេះ។ មូលហេតុគឺមួយនេះ។ បញ្ញាដូចមរណៈ ១) ពិបាកដោះស្រាយដោយចំណេះដឹងរបស់មនុ

ស្សៈ។ ខណៈខុងជឺត្រូវបានសួរដោយអ្នកផ្សេងអំពីបញ្ហានៃសេចក្តីស្លាប់ គាត់បានឆ្លើយថា “ដ្បិតយើងមិនដឹងបញ្ហានៃជីវិតដោយរបៀបណាទើបយើងអាចដឹងពីបញ្ហានៃសេចក្តីស្លាប់? ឯ ចំពោះបញ្ហាដ៏ជ្រៅបែបនេះ វាជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បីជឿលើបទគម្ពីរ ។ នៅពេលដែលយើងឆ្គងកាត់មហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិក នៅពេលដែលកប៉ាល់ស្ថិតនៅលើទឹកទាប យើងមិនអាចដឹងពីទិសខាងកើត ខាងលិច ខាងជើង និងខាងត្បូងបានទេ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលយើងទៅដល់សមុទ្រជ្រៅ ព្រោះចំណេះដឹងរបស់យើងមិនអាចដឹងបាន យើងគួរតែឃើញតែផ្ទាំងក្រណាត់។ ដូចគ្នានឹងបញ្ហានៃការស្លាប់ដ៏លំបាកដែលយើងមិនអាចដឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយបទគម្ពីរគ្រីស្ទាន។ នោះគឺជាជួរជួរទាំងបួន (Juyek) ដែលជាការណាចក្រខ្ពស់បំផុតនៃលទ្ធិខុងជឺបានចង្អុលផែនដី ហើយនិយាយខុស នោះគឺជាច្រកតូច ការ៉េ និងធំ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរចែងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ព្រះបានព្យួរលំផែនដីព្យួរលើលំហ™។ (យ៉ូហ ២៦:៧) យោងទៅអ៊ីស ៤០:២២។ បញ្ហាជ្រៅដូចជាសេចក្តីស្លាប់អាចដោះស្រាយបានដោយមានតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ដែលជាសិទ្ធិអំណាចបំផុតនៃសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែមួយទៀតមិនអាចដោះស្រាយវាបាន។ ដូច្នេះ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ ពេលគាត់ទៅកាន់សៀវភៅផ្សេងទៀត គឺមើលងាយសិទ្ធិអំណាចនៃគម្ពីរ។ កម្រិតនៃចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិតដែលសៀវភៅផ្សេងទៀតមានគឺក្មេង ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនគ្រប់គ្រាន់ត្រឹមតែបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែទៅសៀវភៅផ្សេងទៀត?

តោះគិតឥឡូវនេះ! ពាក្យថាហេតុស្លាប់គឺបាប! ដូច្នេះ យើងគួរដឹងថា កាលដែល
សេចក្តីស្លាប់កំពុងតែទទួលបានសោក អំពើបាបក៏ដូច្នោះដែរ។ យើងគួរស្តាប់អំពើបាប
ច្រើនជាងជំងឺរបស់យើង!

ពេលណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់គួរដឹងថាខ្លួនទទួលព្រួយនៃសេចក្តីស្លាប់។
សេចក្តីស្លាប់ និង អំពើបាប ពិត ជា ស្ថានីយ តែមួយ ។ ដូច្នេះ បុគ្គលដែលស្លាប់
ដោយមិនបានដោះស្រាយបញ្ហានៃបាប អ្នកដែលត្រូវស្លាប់នោះជាទុក្ខដែលមិនអាច
និយាយបានឡើយ។ ដូចដែលយើងលើកឧទាហរណ៍ខ្លះៗអំពីបុរសដែលបាន
ស្លាប់ដោយមិនបានដោះស្រាយអំពើបាបរបស់គាត់ អ៊ីស្ការីយ៉ុត យូដាត្រូវបានព្យួរ
កនៅលើករបស់គាត់ (Mt 27:5) ដែលជាការបង្ហាញតំណាងនៃការស្លាប់មិនមែន
ដើម្បីដោះស្រាយអំពើបាបរបស់គាត់។ ព្រោះចិត្តមិនបានសុខក៏ធ្វើអត្ថឃាត ចិត្ត
ខ្វល់ខ្វាយកើតចេញពីការមិនដោះស្រាយបាបកម្មរបស់ខ្លួនជានិច្ច។ ហើយសម្រាប់
យូដាក៏ត្រូវបានទម្លាក់ចុះដោយដួលចំក្បាល ផ្ទៃបីរបស់គាត់ត្រូវបានបែកចេញ
ហើយពោះរៀនទាំងអស់បានហូរចេញ (កិច្ចការ ១:១៨) ដែលជាការបង្ហាញថា
គាត់មិនបានស្លាប់ដោយសុខសាន្តទេ។ ដូចជាបទគម្ពីរបង្ហាញពីរបៀបដែលសេចក្តី
ស្លាប់ដោយមិនបានដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាប បន្ទាប់ពីនោះប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ
មនុស្សជាតិត្រូវបានបើកសម្តែងជាសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ។

អ្នកមិនមែនជាគ្រីស្ទបរិស័ទ Voltare បានដកដង្ហើមខ្យល់ចុងក្រោយ ហើយ
និយាយថា “ខ្ញុំត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ និងបុរសនោះ។ ខ្ញុំទៅឋាននរក™
។ ស្តេចបារាំង Charles ទី 9 ដែលបានសម្លាប់គ្រីស្ទានជាច្រើនបាននិយាយថា
"ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញ! វាច្បាស់ជាច្បាស់ណាស់™។ Tomas Scat បានស្លាប់
ហើយនិយាយថា "ខ្ញុំដឹងរហូតមកដល់ពេលនេះថាខ្ញុំមិនមែនជាព្រះហើយមិនមែន
ជាឋាននរកទេឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងពីរឿងទាំងពីរនេះ។ ខ្ញុំចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ”

2. ជ័យជំនះដើម្បីយកឈ្នះមរណៈ

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ប៉ុន្តែអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដែលប្រទានឱ្យយើង
នូវជ័យជំនះ តាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង។ “។ តើវាមានន័យ
យ៉ាងណាដែលយើងយកឈ្នះការសោយទិវង្គតដោយព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?
Heb 2:14-17 មានប្រសាសន៍ថា៖ លោកយេស៊ូវនោះហើយបានជាកូនចៅរួមគ្នា
ជាសាច់ឈាម ទ្រង់ក៏បានទទួលរបស់ដូចគ្នាដែរ ដើម្បីឱ្យទ្រង់នឹងបំផ្លាញអ្នកដែល
មានអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ នោះគឺអារក្ស ហើយ រំដោះអស់អ្នកដែលខ្លាចស្លាប់
ទទួលរងនូវទាសភាពអស់មួយជីវិត។ ប្រាកដណាស់ វាមិនមែនជាទេវតាដែលគាត់
ជួយទេ តែគាត់ជួយកូនចៅរបស់អំប្រាហាំ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គាត់ត្រូវតែធ្វើដូច
បងប្អូនរបស់គាត់ក្នុងគ្រប់វិស័យ ដើម្បីគាត់អាចក្លាយជាមហាបូជាចារ្យដែលមាន

ចិត្តមេត្តា និងស្មោះត្រង់ក្នុងការបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីរំដោះបាបមនុស្ស។ “យើងគួរប្រព្រឹត្តតាមពាក្យដែលថា ឯ ដោយការស្លាប់ គាត់អាចនឹងបំផ្លាញ” យ៉ាងសំខាន់ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ជាសេចក្តីសុគត ដើម្បីសម្លាប់សេចក្តីស្លាប់។ ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាសេចក្តីពិតដ៏អាថ៌កំបាំង និងព្រះគុណរបស់វា។ វាគឺជាទិសដៅនៃការប្រោសលោះដែលព្រះបានគ្រោងទុកក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយបានសន្យាដល់មនុស្សជាតិ។ សេចក្តីពិតដើម្បីមានជីវិត ដែលអ្នកសាសនាពុករលួយមិនដឹង។ បុរសដែលសម្លាប់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាអ្នកកាន់សាសនាដែលពុករលួយ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលយាងមកក្នុងពិភពលោកដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តីស្លាប់ គឺមានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ អ្នកណាអាចដោះស្រាយបញ្ហានៃការស្លាប់របស់ខ្លួនបាន អ្នកនោះអាចស្លាប់ដោយសុខសាន្ត ហើយចូលទៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលបាននិយាយអំពីសេចក្តីស្លាប់ថា៖ “សម្រាប់ខ្ញុំដែលមានជីវិតគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ។” ដូចជាគ្រូចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំបានប្រយុទ្ធដ៏ល្អ ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការប្រណាំង ហើយខ្ញុំបានរក្សាជំនឿ។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ មានមកុដនៃភាពសុចរិតសម្រាប់ខ្ញុំ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិតនឹងប្រគល់ជូនខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះ ហើយ

មិនត្រឹមតែចំពោះខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចំពោះអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ការលេច
ចេញរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ “។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:៧-៨)

នៅជំនាន់ក្រោយពេលការចាកចេញរបស់ពួកគេ មានអ្នកជឿជាច្រើនត្រូវស្លាប់
ដោយអំណរចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ខ្ញុំបង្ហាញឧទាហរណ៍ខ្លះចេញពីសៀវភៅ
គំនូរដែលសរសេរដោយ WB Knight (Master Book of New Illustrations,
W Eerdmanns Publishing Company, Grand Rapids. Mich. pp. 157-
159) ។

នៅពេលដែល Moody ត្រូវបានចាកចេញហើយនិយាយថា "ផែនដីនៅសល់ប៉ុន្តែ
មេឃបើកចំហ។ "John Andrew បាននិយាយថា "សម្រាប់រទេះភ្លើងបានមក
ដល់ខ្ញុំគួរតែជិះលើវា។!" លោក John Wesley បាននិយាយថា “វាជារឿងល្អ
បំផុត! ដ្បិតព្រះគង់នៅជាមួយយើង™។ John Knox បាននិយាយថា "រស់នៅ
ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ទេ" ។ ចន លីត បាននិយាយថា “នេះ
ជាការស្លាប់ឬ? ហេតុអី! ប្រសើរជាងរស់នៅ!” ចូរប្រាប់ដល់មនុស្សនូវអ្វីដែលខ្ញុំ
បានស្តាប់ក្នុងព្រះយេស៊ូដោយអរសប្បាយ™។ លូសើរបាននិយាយថា ៉ូ សេចក្តីស
ង្គ្រោះចេញមកពីព្រះនៃយើង។ យើងជៀសវាងការស្លាប់តាមរយៈព្រះជាម្ចាស់។
សូមប្រគល់ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំទៅកាន់ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់™។ Malkareth Frio

បាននិយាយថា “ពិភពលោកដ៏អស់កល្បគឺនៅខាងមុខដូចជាសមុទ្រនៃសិរីល្អនៅ
ចំពោះមុខខ្ញុំ។ ” Macrlen បាននិយាយថា “អេ! ផែនដីភ្លឺណាស់! មានទេវតា
ពេញហើយ™។

Mary Frasence បាននិយាយថា “អេ! ខ្ញុំចង់ប្រាប់ពីសេចក្តីរីករាយដែលខ្ញុំមាន
ពេលនេះដល់អ្នក!” Philipp Wheck បាននិយាយថា “ស្អាតណាស់! មេឃបើក
ចំហភ្លឺនៅជុំវិញខ្ញុំ។ លោក David Brutus បាននិយាយថា “ខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ
យេស៊ូវ ខ្ញុំនឹងឃើញអ្វីដែលទ្រង់ផ្ទាល់។ ខ្ញុំមានពន្លឺរបស់គាត់ជាច្រើនផ្ទាំង។ ភ្លឺ
ប៉ុណ្ណា! ខ្ញុំមានសុវត្ថិភាព និងគ្រប់គ្រាន់!”

លោក Charles Dikons បាននិយាយថា “ខ្ញុំសូមថ្វាយព្រលឹងរបស់ខ្ញុំចំពោះព្រះ
តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ”។

Brown Low Rold បាននិយាយថា “ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ព្រះរាជបុត្រា
ទ្រង់សំអាតអំពើបាបទាំងអស់របស់យើង” ។ (យ៉ូហាន ១:៧) ខ្ញុំកាន់ពាក្យនៃឃ្លា
នេះ ហើយពឹងលើវា ហើយខ្ញុំបានស្លាប់™។ លោក Henry Moorhouse បាន
និយាយថា “ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ប្រោសខ្ញុំឱ្យរស់ឡើងវិញ ខ្ញុំមានបេះដូងដើម្បី
ប្រកាសព្រះបន្ទូល យ៉ូហាន 3:16 សូមសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់!”

ធន ណិលសុន ដាប៊ី បាននិយាយថា បំពេញខ្ញុំចូលទៅស្ថានសួគ៌ ខ្ញុំនឹងមាន
អារម្មណ៍ថាចម្លែក ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទនឹងមានមុខស្និទ្ធស្នាល ខ្ញុំបានស្គាល់គាត់ជាច្រើន
ឆ្នាំមកហើយ។ ព្រោះគាត់ស្គាល់ខ្ញុំ ខ្ញុំសប្បាយចិត្ត។ ខ្ញុំមានសន្តិភាពយ៉ាងជ្រាល
ជ្រៅ។ “Earl Cairns បាននិយាយថា “ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយការពារខ្ញុំ។
សម្រាប់គុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះបានដកបាបទាំងអស់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសម្លឹង
មើលអនាគតដោយគ្មានការភ័យខ្លាច”។

ព្រះអម្ចាស់ កុងហ្គលតុន មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំពេញព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ! “ថ្វាយព្រលឹង
ខ្ញុំ” ។

ស៊ីដនី ខូកើរ បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់! ខ្ញុំជឿលើដង្ហាយធូនរបស់អ្នកទាំងស្រុង
។ ខ្ញុំជឿលើជំនួយរបស់អ្នក។ ខ្ញុំជឿលើឈាមដ៏មានតម្លៃទាំងស្រុង។ អ្នកគឺជា
ប្រភពនៃការល្អដល់មរណៈរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនចង់បានការសម្រាលទុក្ខពីអ្នកដទៃទេ™។

បុរសអ្នកមានដ៏អស្ចារ្យម្នាក់នៅអាមេរិក លោក John Piermont Morgan បាន
និយាយថា ព្រលឹងរបស់គាត់ជឿលើការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានប្រោសលោះ
ដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់បានប្រគល់វាទៅក្នុងដៃ
របស់គាត់។ ដល់កូនរបស់គាត់ គាត់បានសរសេរឆន្ទៈថា គោលលទ្ធិនៃការប្រោស
លោះនេះគួរតែត្រូវបានទាមទារ ទោះបីជាពួកគេលះបង់ការលះបង់ក៏ដោយ។

Lord Roberts បានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះយោធាដែលគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ដើម្បីអាន
បទគម្ពីរជានិច្ច ហើយមានបន្ទូលថា “សៀវភៅនេះក្លាយជាអ្នកដឹកនាំ ដូចអ្នកមាន
សុខភាពល្អ ពេលអ្នកកើតជំងឺ វាក្លាយជាការល្អឯលោម ហើយនៅពេលអ្នកជួប
ទុក្ខលំបាក វាក្លាយជាអំណាច។

វីលៀម ភីត បាននិយាយថា ឯ ខ្ញុំបានដាក់ខ្លួនខ្ញុំទៅរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់
ព្រះ តាមរយៈគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ” ។

Augustus Toplady គឺជាអ្នកបង្កើតទំនុកតម្កើង "Rock of Ages, cleft for
me" ហើយនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំភ្ញាក់ស្មានស្លឹកនៅ
ក្នុងព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ" ។

Huntington Pecock បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការងាររបស់ខ្ញុំឥឡូវនេះខ្ញុំ
ត្រូវតែចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុកខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ" ។

John bacon បាននិយាយថា "ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំស្នាក់នៅក្នុងពិភពលោកក្នុង
នាមជាអ្នកសិល្បៈខ្ញុំមានសារៈសំខាន់ប៉ុន្តែឥឡូវនេះការងារដែលមានសារៈសំខាន់
ចាំបាច់គឺគ្រាន់តែជាការពិតដែលថាខ្ញុំជាអ្នកជឿពិតប្រាកដ" ។

លោក George Washington បាននិយាយថា “លោកវេជ្ជបណ្ឌិត! ឥឡូវខ្ញុំស្លាប់ ហើយ តែមិនខ្លាចស្លាប់ទេ!”

Lady Powerscourt បាននិយាយថា “នៅពេលដែលបុរសនោះនៅរស់ គាត់យក ឧគម្ពីរជាច្រើន។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលគាត់បានស្លាប់ នោះឧគម្ពីរដែលគាត់ទទួលយក ពេលគាត់ស្លាប់ គឺមានតែ យ៉ូហាន ១:៧ ប៉ុណ្ណោះ (ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងដើរក្នុងពន្លឺ ដូចជាគាត់នៅក្នុងពន្លឺ នោះយើងបានប្រកបនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយព្រះ លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ទ្រង់ក៏បានបរិសុទ្ធ។ យើងពីអំពើបាបទាំង អស់) ។ ឧគម្ពីរនេះគឺផ្ដើមនៅក្នុងពេលនេះជាពិសេស។ មុននេះវាអត់មានរសជាតិ ឆ្ងាញ់ដល់ខ្ញុំទេ!”

Water Scat បានស្លាប់នៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ សុំឱ្យកូនប្រសាររបស់ គាត់អានសៀវភៅ កូនប្រសារបាននិយាយថា "តើអ្នកចង់បានសៀវភៅប្រភេទ ណា? "បន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយថាសៀវភៅគឺមួយ។ (មានន័យថា ព្រះគម្ពីរ)

W. Wilberforce បាននិយាយថា “សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំចំពោះស្ថានសួគ៌គឺ ខ្លាំងណាស់ ខ្ញុំបានចាកចេញដោយទុកអ្នកនៅទីនេះ។ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថា ខ្ញុំ ស្រលាញ់អ្នកតិចនោះទេ។ ប៉ុន្តែវាជាការពិតដែលថាខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះច្រើនជាង។”

Hedley Vicars បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឱ្យខ្ញុំស្នាក់នៅក្នុងសន្តិភាពពេញលេញ ធ្វើឱ្យខ្ញុំរីករាយនឹងពន្លឺដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់។ ក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ខ្ញុំរកឃើញសុភមង្គលទាំងអស់” ។

ខណៈដែល Sir Henry Havelock បានស្លាប់ដោយសារជំងឺគ្រុនក្តៅ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំបានរៀបចំសម្រាប់វា (ចាកចេញពីពិភពលោក ហើយទៅជួបព្រះ) អស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំ” ។

Philip Melanchtchon បាននិយាយថា "មានតែស្ថានសួគ៌ទេ" នៅពេលដែលកូនប្រសាររបស់គាត់បានអានពាក្យពីរបីនៃបទគម្ពីរហើយសួរថា "តើអ្នកចង់បានអ្វី?"

ម៉ែយើល អេនជីឡូ បានសរសេរឆន្ទៈ ហើយទុកវាថា ប៉ុន្មានថា ខ្ញុំចូលទៅក្នុងពិភពលោកដ៏ល្អប្រសើរ ហើយខ្ញុំបានស្លាប់ដោយសារការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ™ ។

ទ្រង់បានអត់ទោសឱ្យខ្ញុំស្រឡាញ់ខ្ញុំ បានសម្អាតខ្ញុំ ហើយផ្តល់សេចក្តីអំណរ និងសិរីល្អដ៏ពេញលេញដល់ខ្ញុំដែលមិនអាចនិយាយបាន ។ ខ្ញុំបរិភោគនំម៉ាណា សូមឱ្យសិរីល្អបាននៅជាមួយអ្នកបង្កើតរបស់ខ្ញុំ ជាអ្នកប្រោសលោះរបស់ខ្ញុំជារៀងរហូត។ សិរីល្អភ្លឺនៅលើដែនដីអ៊ីម៉ាញែល!™ ។

John Buryoun បាននិយាយថា "កុំយំឱ្យខ្ញុំហើយយំឱ្យអ្នក។ ខ្ញុំទៅឯព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ ជាព្រះនៃយើងទទួលខ្ញុំតាមរយៈការអង្វររបស់កូនប្រុសដែលបានពររបស់ ទ្រង់ (ទោះបីជាខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបក៏ដោយ) ហើយគាត់នឹងនាំខ្ញុំទៅកន្លែងប្រមូល ផ្គុំដើម្បីសរសើរតម្កើងកូនប្រុសថ្មី។ ហើយនៅទីនោះខ្ញុំនឹងស្នាក់នៅជារៀងរហូត។ David Brainard បាននិយាយថា "ខ្ញុំចូលទៅក្នុងពិភពដ៏អស់កល្ប។ ទោះបីជាខ្ញុំ គិតអំពីពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ចក៏ដោយ។ ចរិតលក្ខណៈគ្មានទីបញ្ចប់នៃពិភព លោកធ្វើឱ្យខ្ញុំមានរសជាតិផ្អែម! អា! តើពិភពលោកដ៏អស់កល្បមានន័យយ៉ាង ណាចំពោះមនុស្សអាក្រក់? ទោះបីខ្ញុំគិតបែបនេះក៏ខ្លាចដែរ។ "

Michel Perady គឺជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ល្បីល្បាញ។ នៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់ គាត់ មានមនុស្សម្នាក់បានសួរគាត់ថា "បន្ទាប់ពីអ្នកចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ តើអ្នកដឹងការងារប្រភេទណាខ្លះ? រួចគាត់ឆ្លើយថា៖ ប៉ុន្តែដូចមានចែងទុកមកថា បំរើដែលភ្នែកមិនបានឃើញ ឬត្រចៀកមិនបានឮ ឬចិត្តមនុស្សស្រមៃនោះទេ គឺអ្វី ដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់គាត់™ (១កូរិនថូស ២:៩) ហើយគាត់បាននិយាយថា បំរើខ្ញុំនឹងនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ™។

ទីបន្ទាល់ទាំងអស់នៃការខាងលើនៅគ្រែចុងក្រោយបង្ហាញពីឧទាហរណ៍មួយចំនួន ដែលអ្នកជឿបានយកឈ្នះលើការស្លាប់ជាតំណាង។ យើងគួរតែធានានៅក្នុងព្រះ បន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ការពិតដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ច្រើន

ជាងបទពិសោធន៍នៃគ្រូចុងក្រោយរបស់ពួកគេ។ សម្រាប់ពាក្យមួយឃ្លានៃបទ
គម្ពីរគឺជាការពិតដើម្បីបង្កើតបទពិសោធន៍នៃពួកបរិសុទ្ធរាប់រយលាននាក់ ដែល
ពាក្យមួយម៉ាត់គឺអស្ចារ្យជាងបទពិសោធន៍នៃពួកបរិសុទ្ធរាប់រយលាននាក់ ។
ដូច្នេះ យើងគួរតែត្រឡប់ទៅបទគម្ពីរវិញ ហើយធានាបន្ថែមទៀត ហើយយើងនឹង
សម្រាកនៅក្នុងគម្ពីរនោះ។ !

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ជីវិតនៃអ្នកឈ្នះ (១កូរិនថូស ១៥:៥៧-៥៨)

អ្នកជឿបានយកឈ្នះលើព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ។ នោះគឺគាត់ជាអ្នកឈ្នះ។ ១ កូរិនថូស ១៥:៥៣ មានប្រសាសន៍ថា ដ្បិតរូបកាយដែលរលួយនេះត្រូវដាក់លើរូបកាយដែលមិនអាចរលួយបាន ហើយរូបកាយដែលរមែងស្លាប់នេះត្រូវដាក់លើអមតៈ។ ចំណុចនេះដែលអ្នកជឿគួរត្រូវបានប្រែក្លាយជារូបកាយនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះមិនត្រូវបានសម្រេចដោយអំណាចនៃអ្នកជឿខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះគ្រីស្ទសុទ្ធសាធ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃអ្នកជឿខ្លួនឯង វាគឺជារឿងដែលមិនត្រូវបានគេជឿ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទសម្រេចវា វាត្រូវបានជឿ។ ដូចជាការទទួលជ័យជម្នះមិនត្រូវបានយល់ថាខ្ញុំនៅក្នុងលោកនេះក៏មិនត្រូវជឿដែរ។ លោកបាននិយាយថា ជីវិតដ៏ជោគជ័យរបស់លោក George Muller គឺចាប់ផ្តើមតាំងពីពេលដែលលោកបានស្លាប់ទៅកាន់ពិភពលោក។ ចាប់ពីពេលនោះមក គាត់លែងខ្វល់ខ្វាយចំពោះការអបអរសាទររបស់ពិភពលោក និងការស្តីបន្ទោសរបស់វា។ តាមលំដាប់លំដោយ តាំងពីពេលនោះមក ព្រះអង្គមិនប្រព្រឹត្តចំពោះការទទួលស្គាល់របស់មនុស្សលោកឡើយ។ ពិភពលោកនេះពោរពេញទៅដោយគំនិតខុសឆ្គង និងពាក្យសម្តីរបស់វា។ រាល់ការគិត និងពាក្យទាំងអស់ត្រូវបានតុបតែងដើម្បីបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយាពិសេសរបស់

គាត់។ ដូច្នេះ តើជីវិតរបស់អ្នកឈ្នះត្រូវជឿលើជ័យជម្នះដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យ៉ាងណា?

1. គាត់មិនរង្គោះរង្គើសម្រាប់ការពង្រឹង

ព្រោះគាត់ជាអ្នកឈ្នះ វាមានន័យថាគាត់មិនគួរតក់ស្លុតឡើយ។ មិនគួររង្គោះរង្គើ មិនឱ្យក្លាយទៅជាជ័យជំនះដោយព្រះជ័យជំនះ (ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ) មិនគួររង្គោះរង្គើ ឡើយ។ អ្នកឈ្នះធានាថាគំនិតនៃពិភពលោកនេះគឺជាការយោសនាមិនពិត។ ថ្វី ត្បិតតែការយោសនារបស់បុរសក្នុងលោកនេះ ជាពាក្យពិត តែផ្នែកពាក់កណ្តាល មិនពិត ឬស្ទើរតែមិនពិត។ ដូចជាគ្រិស្តសាសនិកជឿលើសេចក្តីពិត នោះគាត់មាន ការធានាពីអ្នកឈ្នះរួចហើយ។ ដោយសារការសង្គ្រោះរបស់គាត់បានសម្រេចរួច ហើយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុង ធីម្លូថេទី ២ ១:១២ ថា បំ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំរងទុក្ខដូចខ្ញុំដែរ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនខ្មាសឡើយ ព្រោះខ្ញុំស្គាល់ អ្នកណាដែលខ្ញុំបានជឿ ហើយខ្ញុំជឿជាក់ថា គាត់អាចការពាររហូតដល់ថ្ងៃនោះនូវ អ្វីដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឱ្យ។ “។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១០៨:១, ១១២:៧។ ហេតុ ផលដែលចិត្តមិនបានបញ្ជាក់ចេញមកពីភាពល្ងង់។ ដោយសារគាត់បានដោះ ស្រាយគោលបំណងច្បាស់លាស់ គាត់មិនអាចទទួលបានសុវត្ថិភាពទេ។ សុភាសិត 17:24 ចែងថា៖ បំប្រាជ្ញាបែរមុខទៅរកប្រាជ្ញា តែភ្នែកមនុស្សល្ងង់នៅ

ចុងផែនដី។ អ្នកជឿក៏មានមនុស្សល្ងង់ដែរ។ នោះគឺថា ទោះបីគាត់មានសេចក្តី
 ប៉ងប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍ច្រើនរយក៏ដោយ វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅដែលជឿលើព្រះយេ
 ស៊ូ។ ការជឿលើព្រះយេស៊ូពិតប្រាកដ គឺមានតែព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ។ កាលដែល
 បុរសតាំងចិត្តកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ និងកណ្តាលនៃព្រះ នោះគេមិនរង្គោះរង្គើឡើ
 យ។ គ្រូ Moody បាននិយាយតាមចិត្តចង់ជឿលើព្រះយេស៊ូវតែមួយគត់ 1) ពីមុន
 ដើម្បីទទួលបានពរជ័យគឺជាបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់គឺជា
 បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំ។ ២) ពីមុនខ្ញុំនៅកណ្តាលអារម្មណ៍ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ពាក្យគាត់
 ជាចំណុចកណ្តាលរបស់ខ្ញុំ។ ៣) ពីមុនខ្ញុំតម្រូវឲ្យខ្ញុំមិនឈប់ ឥឡូវខ្ញុំសរសើរគាត់
 ដោយមិនឈប់ ៤) មុនខ្ញុំប្រើព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែឥឡូវខ្ញុំចង់ឲ្យគាត់ប្រើខ្ញុំ™។ ដូចគ្នា
 នឹងជីវិតនៅកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទដែរ គឺ បំណងរស់នៅ បំណងព្រះគ្រីស្ទ™ ធ្វើឲ្យចិត្ត
 យើងរឹងមាំ ហើយមិនញាប់ញ័រ។

អ្នកមិនមែនគ្រីស្ទសាសនិកមួយចំនួនក៏មិនរង្គោះរង្គើដែរ បន្ទាប់ពីពួកគេបានតាំង
 ចិត្តរួច។ Yoo Sin Kim ត្រូវបានប្រែចិត្តពីជីវិតដ៏ថោកទាបរបស់គាត់។ បន្ទាប់
 មក ពេលដែលសេះដែលគាត់ជិះចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់ស្រ្តីពេស្យា គាត់បានកាត់ក
 របស់សេះចោល។ ប៉ុន្តែជាទូទៅសម្រាប់បុរសខ្សោយ តើគាត់អាចមានចិត្តរឹងប៉ឹង
 បែបនេះទេ? ប៉ុន្តែដូចដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិករបស់យើងដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់
 ខ្សោយ ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនអាចញ័របានឡើយ។

នៅពេលដែលកូនប្រុសទីបីរបស់ខ្ញុំមានអាយុ 3 ឆ្នាំ ហើយគាត់បានចាកចេញពី ពិភពលោកសម្រាប់ជំងឺកញ្ជ្រើល ខ្ញុំបានស្នើសុំគ្រូពេទ្យ ហើយបង្ហាញគាត់ទៅវេជ្ជបណ្ឌិត។ សម្រាប់គាត់មានជំងឺរលាកសួត វាជាដំណាក់កាលពិបាកក្នុងការព្យាបាល គាត់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានចាក់បញ្ចូលទៅក្នុងសុដន់ និងយកឈាម និងខ្ទុះ ចេញនោះ តួលេខរបស់គាត់ដែលកូនកាន់ម្តាយរបស់គាត់យ៉ាងរឹងមាំ និងស្វិតស្វាញនឹង ការឈឺចាប់ ហើយបានទទួលការចាក់ថ្នាំនោះ បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់រហូតមក ដល់ពេលនេះនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្ញុំ។ គាត់ពឹងផ្អែកលើម្តាយរបស់គាត់ហើយស្វិតស្វាញ នឹងការឈឺចាប់។ តើខ្ញុំខ្សោយជាងទារកអាយុបីឆ្នាំទេ?

2. ចូរយើងលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច។

គ្រីស្ទបរិស័ទទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ វាប្រសើរជាង ដើម្បីទទួលបានពិភពលោកទាំងមូល។ គាត់ទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់ចង់ ទទួលបាន នៅលើផែនដីមានច្រើនណាស់ដែលមិនស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ គាត់ នៅតែមានអាកប្បកិរិយាដើម្បីធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ គាត់មាន ការងារច្រើនដែលគាត់គួរធ្វើ។ គាត់យកបំណុលទៅមនុស្សទាំងអស់។ គាត់គួរ តែចាត់ទុកសូម្បីតែរឿងដែលគាត់មិនមានទំនាក់ទំនងដោយផ្ទាល់ជាការទទួលខុស ត្រូវរបស់គាត់។ ព្រោះគាត់គិតថាមនុស្សក្រោមមេឃដូចខ្លួនឯង។ លោក

Connell Emerson ដែលជាប្រធានមន្ទីរពេទ្យនៅមូលដ្ឋានយន្តហោះ Osan បាន
 ទៅ Kunsan ហើយបានឃើញក្មេងប្រុសពិការភ្នែកអាយុ 14 ឆ្នាំ ហើយអាណិត
 គាត់ ហើយគាត់បានជិះឧទ្ធអ្នាគចក្រមកគាត់ ហើយស្វែងរក Kunsan នាំគាត់មក
 និងរកកាត់ភ្នែកនៅមន្ទីរពេទ្យ Bupyeong ហើយធ្វើឱ្យគាត់ បានឃើញហើយបាន
 នាំគាត់ទៅកាន់ Kunsan ម្តងទៀត។ ការងារនេះដែលគាត់អនុវត្តរឿងនេះដោយ
 អារម្មណ៍ថាគាត់ទទួលខុសត្រូវ ទោះបីវាមិនមែនជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក៏ដោយ។
 រឿងរបស់គ្រិស្តបរិស័ទត្រូវតែមានលក្ខណៈបែបនេះ។ បេះដូងរបស់ Andrew
 Murray មិនអាចចាកចេញពីការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់បានមួយរយៈ ហើយ
 តែងតែរស់នៅជាមួយនឹងអារម្មណ៍ "ឥឡូវនេះព្រលឹងជាច្រើនចូលទៅក្នុងការបំផ្លិច
 បំផ្លាញ តើខ្ញុំអាចសម្រាកដោយរបៀបណា!" គាត់បានចាកចេញនៅអាយុ 89
 ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់គាត់បានចាកចេញពីពិភពលោកគាត់បានព្យាយាមលះបង់
 ចលនានៃព្រលឹងឈ្នះ។ គាត់បានធ្វើសកម្មភាពនៅកណ្តាលនៃគំនិតដើម្បីស្រឡាញ់
 ព្រលឹងដូច្នេះគាត់មិនអាចសម្រាកបានទេ។ គាត់បានកត់ត្រាឈ្មោះបុរសជាច្រើន
 ហើយបានដើរ ហើយអធិស្ឋាន ។ ថ្ងៃមួយគាត់ផ្លៀតឱកាសអធិប្បាយធម្មទេសនា
 មុនចោរ២០០នាក់។ ពេលនោះចោរបានក្អកឥតឈប់ឈរ ដើម្បីរំខានដល់ធម្ម
 ទេសនារបស់ព្រះអង្គ។ ដូចដែលគ្រូគង្វាល Murray បានឃើញវា និយាយដោយ
 បន្ទាបខ្លួនថា ចូរយើងបែងចែកពេលវេលាមួយផ្នែក។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលអ្នកក្អក

រយៈពេល 5 នាទីបន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងអធិប្បាយរយៈពេល 5 នាទីទៀត! ចោរដើម្បី
ស្តាប់ពាក្យឈប់ក្អក។

អ្នកជឿម្នាក់ តាហ្គី នៅទីបរិវារាហ្វិក មិនបានបញ្ឈប់ការផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទាល់ខ្លួន
របស់គាត់ទេ។ ដល់ពេលគាត់ដេកលើគ្រែព្រោះជំងឺរបស់គាត់។ ពេលគាត់
អធិស្ឋានទៅព្រះថ្លា៖ ឯព្រះ! ធ្វើឱ្យខ្ញុំទទួលបានការផ្សាយដំណឹងល្អនៅថ្ងៃនេះ™។
ពេលនោះមានភ្លៀង ហើយបុរសដែលត្រូវឆ្លងកាត់ទីនោះ ហើយបានប្រមូលគ្នានៅ
ផ្ទះរបស់គាត់ដើម្បីបញ្ចៀសភ្លៀង។ គាត់បានយកការផ្សាយដំណឹងល្អទៅពួកគេ។
គ្រិស្តសាសនិកគួរតែរស់នៅដូចពាក្យ ឯអធិប្បាយព្រះបន្ទូល។ ត្រៀមខ្លួននៅក្នុងរដ្ឋ
វកាលនិងក្រៅវដ្ឋវកាល; ស្តីបន្ទោស ស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿន ដោយអត់ធ្មត់ និង
បង្រៀន។ “។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:២)។ ពីព្រោះការបូជាសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវមិន
មែនឥតប្រយោជន៍ទេ។ (១កូរិនថូស ១៥:៥៨)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 អ្នកណាមិនស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវវាបានជា (១កូរិនថូស ១៦:២១-២៤)។

1. វាគឺដូច្នេះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់។

នៅលើកំពូលភ្នំអាល់ជាថ្មត្រូវបានបោះនៅខាងនេះ វាចូលទៅក្នុងសមុទ្រខ្មៅហើយ ខណៈដែលវាត្រូវបានគេបោះចូលទៅម្ខាងទៀតវាចូលទៅក្នុងសមុទ្រខាងជើងវា ត្រូវបានគេជូនដំណឹង។ អ្នកណាមិនស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា ព្រោះអ្នកនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំបំផុតរបស់ព្រះ។ គ្មានអំពើបាបអ្វីធំជាងការបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ។ ឯការសរសេរចាស់ វិញ អាកប្បកិរិយាមិនរើសអើងចំពោះឪពុកម្តាយ គឺជាអំពើបាបដ៏ធំបំផុត ហើយ ក៏ត្រូវបានហៅថា អំពើបាបដើម្បីបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ។ កាលដែល គាត់បដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយ នោះគឺជាអំពើបាបដ៏ធំ។ បើគាត់ បដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូវ តើវាមានបាបយ៉ាងណា? ព្រះអម្ចាស់ បានសុគតជំនួសខ្ញុំនៅលើឈើឆ្កាង។ ដូច្នេះ ហេព្រើរ ២:៣ មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯ តើយើងនឹងគេចចេញដោយរបៀបណា បើយើងមិនអើពើនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ? វាត្រូវបានប្រកាសតាំងពីដំបូងដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយវាត្រូវបាន បញ្ជាក់ដល់យើងដោយអ្នកដែលបានឮ “ ពាក្យដែលយើងគួរផ្តោតលើនេះគឺពាក្យ

បំបើយើងធ្វើសប្បហែស™។ នេះគឺជាពាក្យទន់ភ្លន់ជាង "បដិសេធ" ។ នេះមានន័យថា ទោះបីគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏ជាជំនឿដែលត្រូវធ្វើសប្បហែស។ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់នៃការដង្ហោយធ្មេញគឺជាងពេលដែលគាត់ធ្វើសប្បហែសតែគាត់បានទទួលទោសនៃអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះអម្ចាស់បានយាងមកក្នុងពិភពលោកនេះ ហើយបានស្លាប់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ចុងក្រោយរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

2. អ្នកដែលមិនស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវតែស្រឡាញ់អ្នកដទៃដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ អ្នកផ្សេងទៀតនាំយើងចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។

1) ដោយសារបុរសស្រឡាញ់លុយ គាត់គួរត្រូវគេទាញយក ហើយទីបំផុតគាត់ក៏ក្លាយជាមនុស្សឆ្លើយ ហើយគួរត្រូវបំផ្លាញ។

ឆឹមទី ៦:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិចការស្រឡាញ់ប្រាក់ជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង។ គឺតាមរយៈការលោភលន់នេះហើយ ដែលអ្នកខ្លះបានរង្វេងចេញពីជំនឿ ហើយចាក់ទម្ងន់ខ្លួនឯងដោយទុក្ខជាច្រើន។ “។

2) កាលដែលបុរសចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់ពិភពលោក នោះគាត់ចូលចិត្តទម្លាក់ចុះទៅក្នុងខ្លួនរបស់គេ ដូច្នេះហើយគាត់នឹងត្រូវបោះចោលជំនឿ។ វាប្រៀបដូចជា បំ

Thema ស្រឡាញ់ពិភពលោក ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបោះបង់សាវកទៅ™។
 (ធីម៉ូថេទី២ ៤:១០) អ្នកដែលស្រឡាញ់ពិភពលោកក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ យ៉ា
 កុប 4:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបង្គំស្នូធីតក្បត់អើយ! តើអ្នកមិនដឹងថាមិត្តភាពជា
 មួយនឹងពិភពលោកជាសត្រូវនឹងព្រះឬ? ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ធ្វើជាមិត្តនឹងពិភព
 លោក អ្នកនោះនឹងធ្វើជាសត្រូវនឹងព្រះ។ “។

3) ដោយសារគាត់ស្រឡាញ់ការសប្បាយ គាត់មានជីវិត ប៉ុន្តែគាត់ពិតជាស្លាប់មែ
 ន។ (ធីម. ៥:៦) នៅថ្ងៃដែលបុរសស្រឡាញ់ការសប្បាយ គាត់មកដល់កន្លែងដែល
 គាត់ស្រឡាញ់ពិភពលោកជាជាងស្រឡាញ់ព្រះ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:៤)

4) ជាថ្ងៃដែលគាត់ស្រឡាញ់ខ្លួនឯង គាត់ក្លាយជាអ្នកដែលបម្រើជនផ្តាច់ការដ៏
 យោរយៅជាងអធិរាជនីរ្វ័។ ខ្លួនគាត់ដូចជាជនផ្តាច់ការ។ វាគិតថាជានិច្ចកាលគាត់
 គឺជារត្នដែលគួរត្រូវបានគោរព។ វាផ្លាស់ទីនៅកណ្តាលខ្លួនឯង។ បង្គោលក្នុង
 ភ្នែកគាត់មិនយល់ គាត់ឃើញផ្លូវក្នុងភ្នែកបងប្រុសគាត់។ (ម៉ាថាយ ៧:៨) សេច
 ក្តីសន្និដ្ឋាន៖ បន្ទាប់ពីលោក John Flavell បានអធិប្បាយអត្ថបទនេះ (១កូរិនថូស
 ១៦:២២) នៅពេលគាត់ទទួលការថ្វាយព្រះពរ រួចនិយាយថា ប្រសិនបើមានអ្នក
 ខ្លះក្នុងក្រុមជំនុំនេះមិនស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ តើខ្ញុំអាចប្រោសអ្នកដោយរបៀបណា?
 “។ បន្ទាប់មក មានក្មេងប្រុសម្នាក់ត្រូវបានហៅឱ្យលូកា ខ្លីក្នុងក្រុមជំនុំ។ ក្រោយ

ពីបានស្តាប់ព្រះធម្មទេសនា ហើយបានទៅរស់នៅសហរដ្ឋអាមេរិកអស់រយៈពេល ៨៥ ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់មានអាយុ 100 ឆ្នាំ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើការនៅ ចំការ គាត់ត្រូវបានរំលឹកពីសេចក្តីអធិប្បាយនៃ កូរិនថូសទី 2 កូរិនថូស 16:22 ដោយ ហូលវែល។ ដោយសារតែសេចក្តីអធិប្បាយនោះ គាត់បានប្រែចិត្ត ហើយ ជឿលើដំណឹងល្អ គាត់បានរស់នៅអស់ ១៦ ឆ្នាំទៀត ហើយបានចាកចេញពីពិភព លោក។

កូរិនថូស II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អត្ថន័យនៃទុក្ខ (២កូរិនថូស ១:១-៦)

បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះលទ្ធផលដែលព្រះបានប្រទានមកគឺ រងទុក្ខ។ ព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់អ័ដាមថា “ហើយលោកអ័ដាមបានមានប្រសាសន៍ថា “ដោយសារអ្នកបានស្តាប់សំឡេងប្រពន្ធរបស់អ្នក ហើយបានស៊ីដើមឈើដែលយើងបានបង្គាប់អ្នកថា 'កុំបរិភោគវាឡើយ' ដ៏ត្រូវបណ្តាសាដោយសារអ្នក ; ដោយការឈឺចាប់ អ្នកត្រូវបរិភោគវាពេញមួយជីវិត™។ (លោកុប្បត្តិ ៣: ១៧) ការរងទុក្ខជាអ្វីដែលបុរសគួរគេចចេញ ប៉ុន្តែត្រូវជួប។

1. ការរងទុក្ខទូទៅ

នេះមិនមែនជាការរងទុក្ខដែលទទួលសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ ពាក្យខទី ៤ ហាក់ដូចជាពាក្យដែលរួមបញ្ចូលទាំងសេចក្តីទុក្ខទូទៅផងដែរ។

នៅពេលដែលបុរសនោះទទួលរងនូវការសាកល្បងបែបនេះ ហើយកំពុងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងយាងមកក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់យាងមកក្នុងចិត្តខ្ញុំ! ដឹងគុណប៉ុណ្ណា។ តាមពិត បុរសស្វែងរកព្រះដោយស្មោះ នៅក្នុងការរងទុក្ខ។ ម្យ៉ាងទៀត ពេលគាត់ជួបនឹងទុក្ខលំបាកដែលគាត់ជួប ហើយស្វែងរកគាត់។ ដូចដែលយើងឃើញ ទំនុកតម្កើង ៥០៖ ក្នុងន័យដែល Psalter ដ៏

វិសុទ្ធបានស្តីបន្ទោសអ្នកកាន់សាសនាសិប្បនិម្មិតនោះ គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំនឹងមិនទទួលយកគោតីផ្ទះរបស់អ្នក ឬព័ត៌មានពីក្រោលរបស់អ្នកទេ តើខ្ញុំស៊ីសាច់គោ ឬផឹកឈាមរបស់ ពពែ?... ហើយអំពាវនាវរកខ្ញុំនៅថ្ងៃនៃបញ្ញា; យើងនឹងរំដោះអ្នក ហើយអ្នកនឹងលើកតម្កើងខ្ញុំ™។ (៩, ១៣, ១៥) ពេលដែលជួបព្រះដោយស្មោះ អស់ពីចិត្ត មិនមែនជាពេលទំនេរសម្រាប់ថ្វាយបង្គំដោយមានទម្រង់និងពុតត្បូតទេ។ ពិបាកជួបព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្តនៅពេលសម្រាក និងសម្រាក។ បុរសនោះស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលគាត់រងទុក្ខដោយទឹកចិត្ត នៅពេលដែលយើងអានសៀវភៅ Robinson Crusoe សរសេរដោយគ្រូគង្វាល De Foe នៅពេលដែល Robinson Crusoe ត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយត្រូវបានទៅដល់កោះ Uninhabited គាត់ឈឺដោយគ្រុនតែម្នាក់ឯង។ គ្មានសូម្បីតែអ្នកណាឱ្យទឹកមួយពែង។ ពេលដែលគាត់បើកបទគម្ពីរជាលើកដំបូងក្នុងជីវិតរបស់គាត់ គាត់បានមើលទំនុកតម្កើង ៥០:១៥។ ពាក្យនេះជាពាក្យមួយថា “ហើយហៅមកខ្ញុំនៅថ្ងៃមានអាសន្ន។ យើងនឹងរំដោះអ្នក ហើយអ្នកនឹងលើកតម្កើងខ្ញុំ™។

គាត់ស្វែងរកសេរីចំពោះព្រះបន្ទូល ហើយដាក់ក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់លើព្រះតែមួយគត់។ វាងាយស្រួលនៅពេលដែលបុរសទទួលបានសន្តិភាពផងដែរនោះជីវិតសាសនារបស់គាត់ក៏ទំនោរទៅរកពិធីសាសនា។ កាលដែលអ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះលោកបានលាចាកលោកនេះទៅ លោកអាចរស់នៅក្នុង

លោកនេះបានដោយភ្ជាប់ព្រះ ដូចជាការដែលអ្នកធ្វើដំណើរត្រូវយកថ្មធ្ងន់ដាក់លើ
 ស្មាភ្នំឱ្យរអិលក្នុងទឹក ព្រោះទឹកទន្លេមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់។ ហើយលឿនណា
 ស់។ ដោយសារយើងគ្មានទុក្ខលំបាក ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់មិនអាចបើកសម្តែងកិច្ច
 ការដើម្បីសង្គ្រោះយើងបានឡើយ។ ដូច្នេះ វាជាប្រយោជន៍ដែលយើងត្រូវធ្លាក់ទៅ
 ក្នុងសេចក្តីវេទនា។ (Spurgeon, ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់មិនអាចរំដោះមនុស្សដែលមិន
 មានបញ្ហានោះទេ ហើយដូច្នេះវាជាអត្ថប្រយោជន៍មួយចំនួនក្នុងការមានទុក្ខព្រួយ
 ពីព្រោះព្រះអាចរំដោះអ្នកបាន។ ត្រូវបានរងទុក្ខចំនួន 600 ដងនៅបដិវត្តន៍បារាំង
 ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ជូនទៅ។ ពេលណាគាត់ត្រូវបានគេសម្រាលដល់ប៉ុណ្ណឹងទើបគាត់
 ទទួលបានការសម្រាលទុក្ខ! ពេលដែលអ្នកជឿត្រូវរងទុក្ខ គាត់យល់ពីព្រះគុណ
 របស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង។ តើគាត់ទទួលបានការសម្រាលទុក្ខប៉ុណ្ណាតាមដែល
 គាត់យល់! [1] គាត់ដឹងថាទុក្ខព្រួយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះហស្ត។ [2] គាត់យល់ថា
 ទុក្ខលំបាកដែលគាត់ជួបគឺស្រាលជាងអំពើបាបរបស់គាត់។ [3] គាត់យល់ពីព្រះ
 បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើជាការ
 ល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់
 របស់ព្រះអង្គ។ ប៉ [4] នៅពេលដែលអ្នកជឿត្រូវបានរងទុក្ខ គាត់កែតម្រូវអាកប្ប
 កិរិយារបស់គាត់។ ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរង
 ទុក្ខ ទូលបង្គំបានរង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ”

។២) កាលដែលអ្នកជឿរងទុក្ខ គាត់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ។ ច្បាប់ដែលព្រះ
 ជាម្ចាស់ដោះស្រាយលទ្ធផលដែលបុរសរងទុក្ខនោះ ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ។
 ស្រូវដែលយើងបរិភោគជាលទ្ធផលដែលកសិករហូរញើស។ កំណាព្យចិនបាន
 និយាយថា "យើងដឹងការពិតថាសូម្បីតែអង្ករមួយនៅលើតុគឺជាលទ្ធផលនៃទុក្ខ" ។
 ដូចនេះដែរ ប្រយោជន៍ដែលអ្នកជឿផ្តល់ឱ្យអ្នកដទៃកើតចេញពីការលះបង់។ ដូច
 លោកស្តីជិនបាននិយាយថា គ្រូអធិប្បាយដ៏មានអំណាចមួយចំនួនត្រូវបានតម្រូវ
 ដោយអ្នកផ្សេងទៀតដើម្បីបោះពុម្ពសៀវភៅធម្មទេសនា។ បន្ទាប់មកគាត់បាន
 និយាយថា "អ្នកមិនអាចបោះពុម្ព "ខ្ញុំ" បានទេ។ មានន័យថា ធម្មទេសនា មិនមែន
 ត្រឹមតែជាពាក្យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីឱ្យបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គ្រូអធិប្បាយ និង
 ជីវិតរបស់គាត់; វាមិនអាចផ្ទេរទៅក្នុងសៀវភៅបោះពុម្ពបានទេ។

មុនពេល John Knox ត្រូវបានចាកចេញ គាត់បានក្រោកចេញពីគ្រែឈឺរបស់គាត់
 នៅពេលយប់។ នៅពេលដែលក្រុមគ្រួសារបានសួរពីមូលហេតុនៃការកើនឡើង
 របស់គាត់ ចម្លើយរបស់គាត់គឺដើម្បីទៅវេទិកាដើម្បីផ្សព្វផ្សាយពីអ្វីដែលគាត់បាន
 យល់ការពិតនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលការល្អងលោម
 ដ៏អស្ចារ្យនៅលើគ្រែឈឺរបស់គាត់។

2. ការរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ

1) នៅពេលដែលគាត់ទទួលរងនូវរឿងបែបនេះ វាធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនងនៃការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់កាន់តែរឹងមាំ។ ដូច្នេះ មានការល្អឯមួយក្នុងការទទួលយកព្រះអម្ចាស់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ពេត្រុសទី 4:14 បាននិយាយថា “ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានគេប្រមាថចំពោះព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះអ្នកបានពរហើយ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អ និងរបស់ព្រះសណ្ឋិតលើអ្នក” ។

2) ពេលគាត់រងទុក្ខបែបនេះ ភាពរីករាយក៏កើតឡើង។ ពេត្រុសទី ១ 4:13 បាននិយាយថា “ប៉ុន្តែ ចូរអរសប្បាយ ដរាបណាអ្នកចែករំលែកការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យអ្នកបានអរសប្បាយ និងរីករាយផងដែរ នៅពេលដែលសិរីល្អរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញ។ “

3) កាលដែលយើងរងទុក្ខបែបនេះ យើងយកតម្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទ។ Heb 13:12, 13 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវក៏រងទុក្ខនៅខាងក្រៅខ្លោងទ្វារដើម្បីញែកប្រជាជនជាបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ ចូរយើងចេញទៅរកគាត់នៅខាងក្រៅជំរំ ហើយទ្រាំទ្រនឹងពាក្យតិះដៀលដែលគាត់បានស្និទ្ធាំ។ “។ អ្វីដែលសារកប៉ុលបានព្យាយាមលះបង់ខ្លួនឯងពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ គឺការចូលរួមក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវ ។ នៅក្នុង ភីលីព 3:10 គាត់បាននិយាយថា “ដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចស្គាល់គាត់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញ

របស់គាត់ ហើយអាចចែករំលែកការរងទុក្ខរបស់គាត់ ក្លាយជាដូចជាគាត់នៅក្នុង
 ការស្តាប់របស់គាត់” ។ ២ កូរិនថូស ៤:១០ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងសោយ
 ទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាប់ក្នុងខ្លួនជានិច្ច ដើម្បីឱ្យជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវបាន
 សម្តែងនៅក្នុងរូបកាយរបស់យើងរាល់គ្នា។ “។ សាវកបានដឹងការពិតថា ការ
 ទទួលបានការបៀតបៀនចំពោះព្រះគ្រីស្ទ គឺជាសិរីល្អដ៏អស្ចារ្យបំផុត ។ កិច្ចការ
 5:41 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបន្លាប់មក ពួកគេបានចាកចេញពីវត្តមានរបស់ក្រុម
 ប្រឹក្សាដោយអរសប្បាយដែលបានត្រូវរាប់ថាសមនឹងរងការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ។ “។
 គ្រូល្ងធ្វើខឹងនឹងអ្នកណាដែលសរសើរការរងទុក្ខរបស់គាត់។ មូលហេតុដែលគាត់
 ខឹងគឺថាវាគ្មានន័យដូចដែលវាត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

ភីលីព 1:29 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានប្រទានឱ្យអ្នករាល់គ្នាមិន
 ត្រឹមតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវរងទុក្ខដោយសារព្រះអង្គផង”។
 Martyr, Latimer បាននិយាយថាដូចពាក្យដែលវាបង្រៀននៅទីនេះថាអ្នកជឿ
 ទទួលបានព្រះគុណដើម្បីទទួលបានការរងទុក្ខនិងឯកសិទ្ធិរបស់ខ្លួនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់
 គឺជារង្វាន់ច្រើនបំផុតដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យនៅក្នុងពិភពលោក។

ទុក្ខរបុគ្គល Master Glover យំព្រោះគាត់ត្រេកអរព្រោះគាត់ជាប់គុកសម្រាប់ព្រះ
 អម្ចាស់។

ដូចសម័យអធិរាជ Severer ទុក្ខវបុគ្គលត្រូវបានដោះលែងចេញពីគុក។ ពេលនោះ
គេគិតថាចេញពីគុកក្លិនក្រអូប តែមិនមែនគុកទេ។

ទុក្ខវបុគ្គលម្នាក់ដែលមិនចេះខ្វល់ខ្វាយថា ការពិតដើម្បីទទួលបានការរងទុក្ខ
សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ គឺជារឿងដែលទេវតាស្ថានសួគ៌មិនអាចទទួល និងស្វែងរកការ
អត់ទោសបាបដោយមិនបាច់អវព្រះគុណ។ ទុក្ខវបុគ្គល Bradforth ក៏បាន
អធិស្ឋានសុំឱ្យព្រះអម្ចាស់អត់ទោសអំពើបាបរបស់គាត់ដើម្បីកុំឱ្យអវព្រះគុណ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ប៉ុលដែលស្ថិតក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក (ឯកវិនិច្ឆ័យ ១:៨-១១)

គ្មានបុរសណាដែលស្រឡាញ់សេចក្តីទុក្ខលំបាកក្នុងលោកនេះទេ។ ប៉ុន្តែបុរសដែល ត្រូវជឿលើព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានសេចក្តីពិតដែលអាចសម្រាកក្នុងសេ ចក្តីទុក្ខព្រួយបាន។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ឯ ឯ . (យ៉ូហាន ១៦:៣៣)។ អ្នកមិន ជឿមិនទទួលយកផលដែលព្រះយេស៊ូវបានជម្នះក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកនោះទេ គឺមាន តែអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះដែលទទួលយកវា។ ដូច្នេះ គាត់មិនខកចិត្តក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ទទួលយកអាកប្បកិរិយាដ៏ស្មោះស្ម័គ្រក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ហើយទទួលព្រះគុណនៅទីនោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ចង់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទុក្ខវេទ នា។ ដោយសារគាត់ជឿជាក់ថាទុក្ខវេទនាប្រៀបដូចជាសត្វឃ្មុំដែលមិនចេះខាំ ដូច ជាសិង្ហដែលគ្មានធ្មេញសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវបានយកឈ្នះសេចក្តីទុក្ខលំបាកនោះ។ លោកយេស៊ូវបានយកឈ្នះលើទុក្ខវេទនាមិនឱ្យធ្វើបាបយើងទេ។ វាដូចជាតួរលេខ ដែលទាហានឆ័ត្រយោងរាប់រយពាន់នាក់បានទម្លាក់ពីលើអាកាសដោយអាស្រ័យ លើឧបករណ៍នៃឆ័ត្រយោងយ៉ាងក្លាហាន។ អាកាសខ្ពស់មិនក្លាយជារត្ននៃការ ភ័យខ្លាចនៅក្នុងទ័ពឆ័ត្រយោងទេ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេគិតថាពួកគេនឹងត្រូវទម្លាក់ ចោលម្តង។ ដោយសារយើងស្គាល់ព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទ យើងមិនខ្លាចអំណាច នៃសេចក្តីទុក្ខព្រួយឡើយ។ ហើយយើងក៏មិនខ្លាចទុក្ខលំបាកដែរ ព្រោះយើង

ស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាទីស្រឡាញ់បានជួបនឹងទុក្ខលំបាក យើងគួរតែចង់ចូលទៅក្នុងផ្លូវនៃមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើង។

ដូច្នេះ ពេលយើងជួបនឹងទុក្ខលំបាក យើងមិនត្រូវខ្លាចឡើយ ប៉ុន្តែយើងគួរមានចិត្ត ចង់ជួបនឹងសេចក្តីទុក្ខវេទនានោះ។ កាលប៉ុលបានជួបនឹងទុក្ខលំបាក នោះគាត់ បានភ្ញាក់សេចក្តីទុក្ខលំបាក។ តើគាត់បានជួបទុក្ខវេទនាបែបណា?

1. គាត់គិតថាទុក្ខវេទនាផ្តល់សេចក្តីជំនឿនិងក្តីសង្ឃឹម។ នោះគឺគាត់បានឃើញថា វាជាការស្វាគមន៍ដែលធ្វើឱ្យគាត់មិនពឹងលើខ្លួនគាត់។ (II Cor 1:9)

បុរសតែងតែមានជំងឺឈឺចាប់ដើម្បីពឹងលើខ្លួនឯង។ គាត់ពឹងផ្អែកលើអ្វីដែលគាត់ មាន។ គាត់មានលុយ គាត់ពឹងលើលុយ ព្រោះគាត់មានកិត្តិយស គាត់អាស្រ័យលើ កិត្តិយស។ ប្រសិនបើយើងពឹងផ្អែកលើអ្វីមួយជំនួសព្រះ នោះជាអំពើបាបដែលធ្វើ ឱ្យវាក្លាយជារូបព្រះ។ ដូច្នេះ យេស៊ូ 17:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ មុនពេលយើង បង្កើតអ្នកក្នុងផ្ទៃ ខ្ញុំបានស្គាល់អ្នក ហើយមុនអ្នកកើតមក ខ្ញុំបានញែកអ្នកជាសក្ការៈ។ យើងបានតែងតាំងអ្នកជាព្យាករណ៍ដល់ប្រជាជាតិនានា™។ អាស្រ័យលើខ្លួន ឯង នោះជាធម្មជាតិដែលបុរសត្រូវស្លាប់ដោយទុក្ខលំបាក។ ទោះបីគាត់ត្រូវស្លាប់ ដោយទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ក៏អំពើបាបដែលធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជារូបព្រះគួរតែត្រូវបំផ្លា ញ។ អ្នកណាស្លាប់ក៏មិនគិតថាមិនពឹងលើខ្លួនឯងដែរ។ ហេតុនេះហើយបានជាទុក្ខ

វេទនាជាគ្រាប់បែកដ៏ល្អចំពោះរូបព្រះដែលគាត់ធ្វើសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ ព្រះសព្វព្រះ ហឫទ័យដែលខ្លួនគាត់បំផ្លាញអំពើបាបដែលគាត់ពឹងផ្អែកលើខ្លួនគាត់។ ការបំផ្លិច បំផ្លាញនៃសេចក្តីជំនឿនេះគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីជំនឿ។ កន្លែងបំផ្លាញអំពើ អាក្រក់ មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសាងអំពើល្អឡើយ។ ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយសណាមួយនៅក្នុងខ្ញុំ គួរតែត្រូវបំផ្លាញចោល។ ផ្ទុយទៅវិញ ជីវិតរបស់ យើងក៏គួរត្រូវស្លាប់នៅពេលដែលវាក្លាយទៅជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដោយជួបនឹង ទុក្ខលំបាក។

2. គាត់ឃើញថាវាធ្វើឱ្យគាត់ជឿលើព្រះតែមួយគត់ដើម្បីរស់ឡើងវិញ។ (ខ ៩)

ពាក្យថា ព្រះដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ឡើងវិញ មានន័យថា មនុស្សមិនរស់ សម្រាប់ខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែកាលដែលខ្លួនចាត់ទុកខ្លួនជាមនុស្សស្លាប់ ទីបំផុតទ្រង់ជា ព្រះដែលរស់ឡើងវិញ។ ព្រះបានប្រោសអ្នកដែលបញ្ចុះសពខ្លួនឯងក្នុងផ្ទះដីជ្រៅ។ យើងគួរតែជឿលើព្រះបែបនេះ។ ឱ្យដូចមនុស្សស្លាប់ម្តង! បន្ទាប់មក ព្រះក៏រស់ ឡើងវិញនូវវិញ្ញាណរបស់យើង។ កាលដែលយើងធ្វើឱ្យយើងក្លាយជារូបបដិមា ហើយរួមចំណែកជាមួយលោកិយ ហើយយើងក៏ត្រូវចាប់ដោយទុក្ខព្រួយនៃ លោកិយ ជាអ្នករស់ដល់លោកីយ៍ នោះវិញ្ញាណរបស់យើងក៏ត្រូវចុះទៅក្នុងទីមរណៈ។

អ្នកស្លាប់មានទីតាំងនៅអាកប្បកិរិយាដែលមិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកវិះគន់
បុរសខាងលោកិយនិងការអបអរសាទររបស់ពួកគេ។ ពិភពលោករបស់គាត់គឺជា
ពិភពលោកផ្សេងទៀត។ ដូចដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកដោយគ្រាន់តែជា
កម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកផ្សេងទៀតប្រាកដណាស់យើងរស់នៅយ៉ាងពិតប្រាកដ។
ព្រះជាព្រះរបស់មនុស្សបែបនេះ។

បុរសស្លាប់មានលក្ខណៈពិសេសនៃភាពស្ងប់ស្ងាត់។ មឈូសស្ងប់ស្ងាត់។ មឈូស
ស្លាប់មិនយករបស់មកវាយប្រហារដោយបំណងចង់រស់។ មនុស្សលោកយកវាមក
កប់លើដីតាមចិត្តចង់។ បុរសដែលស្លាប់នោះគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីក្នុងលោកនេះទេ
ហើយមិនដឹងឈ្មោះគ្នាដើម្បីទ្រព្យ។ បុរសស្លាប់គ្មានសិទ្ធិឈ្មោះប្រកែកគ្នាទេ។ ខ្ញុំ
បានស្លាប់នៅក្នុងសុបិនរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានឃើញមឈូសរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងនោះ។ ពេល
នោះបេះដូងខ្ញុំយកអារម្មណ៍មកឃើញខ្ញុំជាមនុស្សទីបី។ នោះគឺខ្ញុំបានឃើញខ្លួនឯង
ជាគោលបំណងមួយ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះជាចិត្តដែលឃើញខ្ញុំដោយទទួលស្គាល់ខ្ញុំ
ថាជាអ្នកដទៃ។ ជីវិតដែលឃើញយើងដូចមនុស្សស្លាប់មុនយើងស្លាប់ ទីបំផុតគឺ
ជីវិតដើម្បីចាត់ទុកយើងដូចអ្នកដទៃ។

នៅមជ្ឈិមសម័យ នៅពេលដែល Malachy នៃប្រទេសអៀរឡង់ត្រូវបានចាក់
ចេញ ដែលបានទៅលេង St. Bernard ពីរដង លោក Bernard បាននិយាយថា

“កាលដែល Malachy នៅមានជីវិត គាត់បានស្លាប់ ហើយនៅពេលដែលគាត់បាន
ស្លាប់ គាត់នៅមានជីវិត។

ចុះតើការស្លាប់ទៅកាន់លោកនេះមានន័យយ៉ាងណា? វាគឺដូចជាអ្វីដែលសារកប៉ូ
លបាននិយាយនៅក្នុង កូរិនថូសទី១ ៧:២៩។ នោះគឺថា “នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំមានន័យ
ថា បងប្អូនប្រុស៖ ពេលវេលាកំណត់បានខ្លីណាស់។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ចូរឱ្យ
អ្នកដែលមានប្រពន្ធរស់នៅដូចជាគ្មានអ្នកនោះ™។

លោកបានឃើញថាទុក្ខលំបាកធ្វើឱ្យយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ (10)

ប៉ុលបានធានាថា ជាលទ្ធផលដែលគាត់បានភ្ញាក់កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ព្រះ
គាត់មិនបានចាត់ទុកទុក្ខលំបាកបន្ទាប់ពីនោះដូចជាបញ្ហាមួយចំនួននោះទេ។ Bu
បានយកសុវត្ថិភាព។ ដូចជាអ្នកធ្វើដំណើរឡើងលើភ្នំខ្ពស់ក៏ទទួលរងទុក្ខជាច្រើន។
វាដូចជាពេលដែលគាត់ឡើងលើវា គាត់មើលឃើញទិដ្ឋភាពដ៏ធំនៅពីមុខគាត់
ហើយសុំផនរបស់គាត់ត្រូវបានបើក ហើយប្រែជាភ្លឺ។

នៅពេលដែលយើងដើរឆ្លងកាត់ការរងទុក្ខដ៏លំបាកនោះ បន្ទាប់ពីយើង យើងទទួល
បានជំនួយដ៏សប្បុរសពីព្រះ សូម្បីតែបញ្ហាលំបាកថ្មីៗទាំងអស់ក៏គួរតែឆ្លងកាត់វាឱ្យ
មានប្រយោជន៍ដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 3 អំពីល្បិចកលរបស់សាតាំង (២ កូរិនថូស ២:១១)

1. តើសាតាំងជាអ្វី?

សាតាំងមានន័យថាអ្នកប្រឆាំង ពោលគឺវាជាព្រះអាក្រក់ នោះគឺជាអារក្ស។ (បប. ១២:៩) សកម្មភាពអាក្រក់ដើម្បីបះបោរព្រះបានចាប់ផ្តើមចេញពីអេវ៉ា ដែលជាបុព្វបុរសរបស់មនុស្សជាតិ។ ទោះបីជាព្រះបានបង្គាប់ដល់អ័ដាម និងអេវ៉ាមិនឱ្យបរិភោគផ្លែឈើនៃដើមឈើដើម្បីដឹងពីល្អ និងអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏បុរសនោះបានធ្វើឱ្យពួកគេមានវាខុសពីលំដាប់នោះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤,៥)

1) បុរសនោះតែងតែត្រូវបានជូនដំណឹងដល់មនុស្សម្នាក់ឱ្យកើតឡើងនូវគំនិតប្រឆាំងនឹងព្រះនៅក្នុងបេះដូងរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ យើងគួរការពារគំនិតប្រឆាំងនឹងភាពល្អរបស់ព្រះ និងចលនាដែលទទួលស្គាល់ថាជាយុទ្ធសាស្ត្ររបស់សាតាំង។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរគិតថាយើងអាចការពារវាដោយកម្លាំងមនុស្សឡើយ។ ព្រោះវានឹងត្រូវបានការពារដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ យើងគួរតែអធិស្ឋានតែប៉ុណ្ណោះ។ (ពេត្រុសទី១ ៤:៧,៨) ២) សាតាំងបានត្រូវប្រាប់យើងថាជាចលនារបស់មេកំណាចដែលជាមេកំណាចអាក្រក់។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ ព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនដែលមនុស្សដែលមានអារក្សចូលនៅក្នុងសៀវភៅដំណឹងល្អ និងកិច្ចការត្រូវបានប្រោសឱ្យជាក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបង្ហាញ។ បន្ទាប់ពីនោះ ថ្ងៃនៃព្រះ

វិហារក៏បានកើតឡើងយ៉ាងច្រើន។ ដូចដែលយើងឃើញសៀវភៅ "Demon Possession" សរសេរដោយ Nevius គាត់បានផ្តល់ទំព័រជាច្រើនរយដើម្បីកត់ត្រារឿងដើម្បីបណ្តេញអារក្ស។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងសៀវភៅនោះ បុរសម្នាក់ដាក់ឈ្មោះថា “គុយ” នៅប្រទេសចិន ត្រូវបានអារក្សចូល ហើយអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់បានមកលេងគាត់ ហើយសួរថា “តើអ្នកស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទទេ?”

ពេលនោះអារក្សឆ្លើយថា៖ ឯព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នៃគ្រប់ទាំងអស់។ ខ្ញុំចាកចេញទៅហើយមិនចូលមកក្នុងអ្នកទៀតឡើយ™។ បន្ទាប់មក បុរសនោះបានយកចិត្តទុកដាក់ទាំងស្រុង។ ជាពិសេសយើងអាចគិតថាព្រឹត្តិការណ៍ដែល Blumhardt ដែលបានដេញចេញពីអារក្សនៅក្នុងប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ ស្ត្រីម្នាក់បានអំពាវនាវឱ្យ Dehus ត្រូវបានតស៊ូអស់រយៈពេល 20 ឆ្នាំសម្រាប់វត្ថុដែលមានអារក្សខណៈ Blumhardt បានអធិស្ឋានសម្រាប់នាងចាប់ពីខែកក្កដាហើយបិសាចត្រូវបានចាកចេញនៅខែធ្នូ។

ដូចដែលបានពោលខាងលើ សាតាំង ឬ អារក្ស គឺជាអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ពេលដែលគាត់ជឿលើព្រះគ្រីស្ទបានល្អ គាត់បានចេញឆ្ងាយពីសាតាំង។

2. ល្បិច

ដូចសាតាំងប្រឆាំងនឹងព្រះ គាត់ប្រើពាក្យកុហក។ ការកុហករបស់បុរសនោះត្រូវបានបង្ហាញជារឿងជាច្រើន 1) បុរសនោះប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ និងជាក់ស្តែង។ វាគឺជាករណីដូចជាការពិតដែលបុរសប្រាប់អេវ៉ាឱ្យស៊ីផ្លែឈើនៃសេចក្តីល្អនិងអាក្រក់។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤, ៥) ពេលអេវ៉ាបានស្តាប់ព្រះបន្ទូល នោះនាងស្ងើចសរសើរយ៉ាងខ្លាំង។ ពេលនាងអេវ៉ាបានស្តាប់ពាក្យរបស់បុរសនោះ ក្រឡេកមើលផ្លែនៃដើមឈើល្អ និងអាក្រក់ គាត់បាននិយាយថា៖ កាលស្រ្តីបានឃើញដើមឈើល្អសម្រាប់ជាអាហារ ហើយក៏សប្បាយចិត្តនឹងភ្នែក។ ហើយដើមឈើនោះចង់ធ្វើឱ្យមានប្រាជ្ញា នាងក៏យកផ្លែមកបរិភោគ ហើយនាងក៏ឱ្យខ្លះដល់ប្តីដែលនៅជាមួយនឹងគាត់ហូប។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៦)។

ប៉ុន្តែពាក្យរបស់សាតាំងគឺជាការកុហក។ ដូចសព្វថ្ងៃនេះដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់សាតាំងដែលប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះច្បាស់ជាដំណើរការយ៉ាងច្រើននៅក្នុងពិភពលោក។ ឧទាហរណ៍វាគឺជាការវិវត្តន៍។ ការវិវត្តន៍បានប្រឆាំងនឹងពាក្យថា បង្កើតសត្វទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី (លោកុប្បត្តិ 1:) ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានវិវត្ត។ ទោះបីជាបុរសត្រូវបានល្អឯងដោយការអះអាងមិនពិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានតែបុរសដែលដឹងថាបទគម្ពីរត្រឹមត្រូវដោយគ្រាន់តែការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលអាចដឹងពីការអះអាងមិនពិតនេះ។ ២) មានល្បិចដែលជឿដោយមិនពិត ដោយឱ្យសិរីល្អឥតប្រយោជន៍ជារង្វាន់។ មានមនុស្សជា

ច្រើនដែលប្រព្រឹត្តដោយវិធីខុសដើម្បីក្លាយជាបុរសអ្នកមានក្នុងពេលឆាប់ៗ ឬ
ដើម្បីទទួលបានអំណាចដ៏អស្ចារ្យ។ ពួកគេគឺជាបុរសដែលត្រូវព្យួរកដោយល្បិច
របស់សាតាំង។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយកឈ្នះលើការល្អ្លងនៃកិត្តិយសឥត
ប្រយោជន៍របស់សាតាំង ដើម្បីសង្គ្រោះយើង។ កាលសាតាំងបានចូលទៅជិតវា
ហើយប្រាប់វាថា បង្វិចទាំងនេះខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នក បើអ្នករាល់គ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំខ្ញុំ™។
គាត់បានឆ្លើយថា៖ បង្គង់ទៀត អារក្សបាននាំគាត់ទៅលើភ្នំដ៏ខ្ពស់មួយ ហើយ
បង្ហាញឱ្យគាត់ឃើញនគរទាំងអស់នៃពិភពលោក និងសិរីល្អរបស់វា។ លោកមាន
ប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ បង្គំនឹងឱ្យរបស់ទាំងនេះឱ្យអ្នក បើអ្នករាល់គ្នាក្រាបថ្វាយ
បង្គំខ្ញុំ™។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ បំណាច់! សម្រាប់វាត្រូវបានសរ
សេរថា "។ (ម៉ាថាយ ៤:៨- 10) ការមិនស្វែងរកសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់
(មិនមែនដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ) ដើម្បីផ្លាស់ទីដើម្បីទទួលបានសិរីល្អគឺជា
សកម្មភាពដែលត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងល្បិចរបស់សាតាំង។ 3) ការលុបចោល
សកម្មភាពនៃដង្វាយធួនដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់អ្នកជឿដោយការសុគតរបស់
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាចលនារបស់សាតាំង។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀន
ដល់ពួកសិស្សទ្រង់អំពីការសោយទិវង្គតនៃដង្វាយធួន ដូចដែលពេត្រុសបានស្នើសុំ
ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា បំណាច់ពីពេលនោះមក ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានចាប់ផ្តើម
បង្ហាញពួកសិស្សទ្រង់ថា ទ្រង់ត្រូវតែទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយរងទុក្ខជាច្រើនពី

ពួកចាស់ទុំ ពួកសង្ឃនាយក និងពួកអាចារ្យ។ ត្រូវគេសម្លាប់ ហើយនៅថ្ងៃទីបីនឹង
ត្រូវរស់ឡើងវិញ។ ហើយពេត្រុសក៏ចាប់គាត់ចេញ ហើយចាប់ផ្តើមស្តីបន្ទោស
គាត់ថា៖ ប៉ែត្រូសអម្ចាស់អើយ! ហេតុការណ៍នេះនឹងមិនកើតឡើងចំពោះព្រះអង្គ
ឡើយ™។ ប៉ុន្តែ គាត់បែរមកនិយាយទៅពេត្រុសថា៖ ប៉ែត្រូសតាំង! អ្នកគឺជាឧបសគ្គ
សម្រាប់ខ្ញុំ។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនបានគិតទៅលើរឿងរបស់ព្រះទេ គឺគិតលើរឿង
របស់មនុស្ស™។ “។ (មថ ១៦:២១-២៣) តើអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកសម័យនេះ
ទទួលបានព្រះគុណប៉ុន្មានដើម្បីទទួលការជំនួស? ដើម្បីប្រកាសអំពីដង្វាយធួនគឺ
ជាការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ តើថ្ងៃនេះអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អប្រកាស
ការពិតនេះត្រឹមត្រូវទេ?

**សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ពេលយើងឃើញព្រះអម្ចាស់ នោះយើងប្រែទៅជារូបអង្គរបស់
ព្រះអម្ចាស់ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ៣:១២-១៣)។**

1. យើងឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលយើងមើលកញ្ចក់។

ទោះបីជាយើងមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយអស់ពីចិត្តក៏ដោយ ក៏
យើងមើលឃើញដោយមិនច្បាស់ មូលហេតុដែលយើងឃើញទ្រង់មិនច្បាស់ គឺ
ដោយសារយើងឯងដឹកដោយការប្រឡាក់ដោយអំពើបាបចេញពីបុព្វបុរសរបស់យើ
ង។ គឺ 59:1, 2 បាននិយាយថា៖ បើមើលចុះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបាន
ខ្ចីទេ ដែលវាមិនអាចសង្គ្រោះបាន ឬត្រចៀករបស់ទ្រង់ទ្រុឌទ្រោមដែលវាមិនអាច
ស្តាប់ឮ។

ប៉ុន្តែអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកនិងព្រះរបស់អ្នកបែកគ្នា ហើយអំពើបាប
របស់អ្នកបានលាក់មុខគាត់ពីអ្នក ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ឮ។ “។ យើងឃើញពន្លឺថ្ងៃនៅ
ក្នុងអាកាសធាតុពពកមិនច្បាស់។ ប៉ុន្តែវាក៏ជាពន្លឺព្រះអាទិត្យផងដែរ។ យើងគួរតែ
ព្យាបាលវាឱ្យមានតម្លៃ ហើយចង់បានវាបន្ថែមទៀត។

2. វិធីសាស្ត្រដើម្បីមើលឃើញព្រះអម្ចាស់។

1) ឃើញព្រះអម្ចាស់ដោយជំនឿ។

2) ឃើញព្រះអម្ចាស់ក្នុងការសម្ភាស។ កាលដែលយើងមានអំពើបាប យើងមិនអាចមើលឃើញព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។ មថ ៥:៨ មានព្រះបន្ទូលថា “មានពរហើយអ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ដ្បិតគេនឹងឃើញព្រះ។” ។ ១ យ៉ូហាន ៣:៣ មានប្រសាសន៍ថា បើយើងអស់អ្នកណាដែលសង្ឃឹមលើទ្រង់ នោះបានបរិសុទ្ធខ្លួនឯងដូចជាបរិសុទ្ធ។ បើយើងដើម្បីសម្ភាសខ្លួនឯងគឺ 1) កាលដែលគាត់បានចាកចេញពីមិត្តអាក្រក់, 2) កាលដែលគាត់បានចាកចេញពីអំពើបាបសម្ងាត់ 3) ពេលគាត់ប្រាថ្នាចង់បានវត្ថុមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលយកគាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ចូរនិយាយដោយសេចក្តីជំនឿ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ៤:៧-១៥)

ជំនឿមិនមែនឃើញហើយដឹងទេ តែដឹងដោយភស្តុតាង។ រឿងណាដែលមិនមកដល់មនុស្សត្រូវដឹងដោយភស្តុតាង។ ការដែលខ្ញុំជាកូនរបស់ម្តាយ ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែដឹងតាមការបញ្ជាក់របស់ម្តាយខ្ញុំ។ ចំណេះបែបនេះមិនត្រូវដឹងដោយការឃើញចំណេះបែបនេះទេ។ ព្រោះម្តាយខ្ញុំប្រាប់ខ្ញុំដូច្នេះ ហើយគាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឲ្យខ្ញុំស្គាល់ទំនាក់ទំនងរបស់កូនពិតដោយមិនចេះនិយាយដូចជារឿងដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំស្គាល់មនុស្សមានបាបគឺមានតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ តាមបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនយល់ថាខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបក្នុងការសិក្សាអក្សរសិល្ប៍ចិនទេ។ សៀវភៅដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប គឺមានតែគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំមិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែកុំសង្ស័យការពិត។ បទគម្ពីរធ្វើឲ្យខ្ញុំស្គាល់សេចក្តីពិត ធ្វើឲ្យខ្ញុំស្គាល់សេចក្តីពិតផ្សេងទៀត។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ដើម្បីដង្ហែងជួនខ្លួនខ្ញុំ។

ដោយសារតែពាក្យនេះបានមកដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ វាគឺជាការពិត។ ទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរគឺជាទីបន្ទាល់ពិត ហើយក៏ជាទីបន្ទាល់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបាននិយាយថា ទីបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អថាជា ០ សេចក្តីពិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ TM ។ (ថៃស្លាវទី២ ២:១០)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 6 យើងមិនធ្វើឲ្យយើងខកចិត្តឡើយ (ឧក្ខន្ធផូស ៤:១៦-១៨)

1. ស្ថានភាពនៃបេះដូងមិនឱ្យខកចិត្ត។

ប៉ុលបាននិយាយអំពីការរស់ឡើងវិញតាមពាក្យខាងលើ (៤:១៤) នៅទីនេះ គាត់បាននិយាយថាកុំឱ្យខកចិត្ត។ មូលហេតុដែលមិនធ្វើឱ្យខកចិត្តគឺការរស់ឡើងវិញ។ គាត់មិនខកចិត្តដូចជាគាត់បានបន្តទៀត។ នៅទីក្រុងឡុងដ៍ បទចម្រៀងដង្ហែនៃពិធីបុណ្យសពរបស់ FB Myer គឺជាទំនុកតម្កើងរបស់ Halleluiah ដែលត្រូវច្រៀងដោយក្តីសង្ឃឹមរំពឹងថានឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញ។ អ្នកជឿមិនត្រឹមតែមានការរស់ឡើងវិញដូចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេទេ គាត់មានកិច្ចការនៃជីវិតថ្មីនៅក្នុងគាត់ ដើម្បីទទួលបានការរស់ឡើងវិញ។ វាគ្រាន់តែជាអត្ថន័យនៃពាក្យដែលប៉ុលបាននិយាយថា "ផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ" ។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 16) ការរស់ឡើងវិញគឺជាអព្វធុតហេតុក្នុងពេលតែមួយ ការរស់ឡើងវិញនៃផ្នែកខាងក្នុងនៃអ្នកជឿប្រចាំថ្ងៃគឺជាអព្វធុតហេតុដូចគ្នា។ នេះគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ការរស់ឡើងវិញ និងការធានារបស់វា។

អ្វីដែលត្រូវបានរំលឹកឡើងវិញក្នុងអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក គឺជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែលគាត់ទទួលយកក្នុងទិដ្ឋភាពជាប្រធានរបស់គាត់។ យើងបង្ហាញភាពខុសគ្នានៃជំនឿខ្លាំង និងខ្សោយ។ នរណាម្នាក់មានជំនឿដ៏រឹងមាំ ហើយយើងអាចមើល

ឃើញការធ្វើឱ្យសកម្មយ៉ាងខ្លាំងនៃការផ្លាស់ប្តូរជីវិតថ្មីនៅក្នុងគាត់។ ប៉ុន្តែអ្នកណា
ម្នាក់ខ្សោយ ដំណើរជីវិតរបស់គាត់គឺមិនច្បាស់លាស់។ ដូច Maclaren បាន
និយាយថា 1) មនសិការនៃការកាន់កាប់ដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ដែលស្ទើរតែនិយាយថា
ព្រះជាព្រះរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់កំពុងផ្លាស់ប្តូរជីវិតថ្មី។ 2) គំនិតបរិសុទ្ធទាំងអស់ចេញពី
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកគង់នៅក្នុងយើង ក៏ជាការបង្ហាញនៃជីវិតថ្មី។ តើព្រះជា
ម្ចាស់មិនប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប្រទានស្ថានសួគ៌ទេឬ? ព្រះមិនបញ្ឆោតយើង
ទេ។ (សេចក្តីអធិប្បាយនៅទីក្រុង Manchester, 1 ទំ 47-51)

ជាពិសេសកម្រិតដើម្បីបន្តបុរសខាងក្នុងរបស់យើងត្រូវបានបន្ថែមដោយការទទួល
ទុក្ខវេទនាជាច្រើន។ ក្នុងចំណោមពាក្យរបស់ប៉ុល ពាក្យដែលថា៖ ឯទោះជាខ្លួន
យើងខ្លះខ្លាយក៏ដោយ ក៏ខ្លួនខាងក្នុងរបស់យើងត្រូវបានកែប្រែពីមួយថ្ងៃទៅមួយ
ថ្ងៃ។ "ខ្លួនវាបង្រៀនយើង។

2. ហេតុផលមិនធ្វើឱ្យខកចិត្ត

ហេតុផលដែលមិនធ្វើឱ្យមានការខកចិត្តត្រូវបានកត់ត្រាយ៉ាងខ្លីនៅទីនេះនៅក្នុងអត្ថ
បទរបស់យើង។ នោះគឺគាត់រស់នៅក្នុងមនសិការដើម្បីយល់ពីអត្ថន័យនៃទុក្ខព្រួយ
បច្ចុប្បន្ន។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ទុក្ខលំបាកបានសម្រេច ឯ កំពុង

រៀបចំសម្រាប់យើងនូវទម្ងន់ដ៏អស់កល្បនៃសិរីល្អលើសពីការប្រៀបធៀបទាំងអស់។

ការរងទុក្ខដែលអ្នកជឿធ្វើដោយខ្លួនឯង មិនអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពិតប្រាកដសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់គាត់ទេ។ ព្រោះវាមិនមែនចេញពីព្រះទេ។ ប៉ុន្តែការរងទុក្ខដែលព្រះប្រទានគឺជាប្រយោជន៍ក្នុងផ្នែកមួយចំនួន ១) ផ្លូវរបស់ទ្រង់ពីខាងក្រៅគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងច្បាស់សម្រាប់វា។ ម្យ៉ាងទៀត សម្រាប់គាត់ត្រូវបានកាត់ចេញពីខ្សែនៃពិភពលោក ជីវិតដើម្បីរស់នៅចំពោះព្រះគួរតែត្រូវបានពង្រឹង។ 2) សម្រាប់វាគឺជាទុក្ខលំបាកដែលព្រះប្រទានឱ្យគាត់អាចទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅខាងក្នុង។ ឱកាសទទួលរងទុក្ខលំបាកជាពេលដែលព្រះយាងទៅជួបគាត់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ ហើយធ្វើការ។ ដូច្នោះហើយ 3) វាធ្វើឱ្យគាត់យល់ថាផែនការដែលគាត់រំពឹងទុកគឺក្លែងនិងអ្វីដែលគាត់មិនអាចជឿបាន 4) នៅពេលអនាគតវាធ្វើឱ្យគាត់ពឹងផ្អែកលើតែព្រះអម្ចាស់ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ 5) ដូច្នេះវាធ្វើឱ្យគាត់រួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ដ៏អាថ៌កំបាំង។ វេទនា។ 6) នៅពេលដែលគាត់ជួបទុក្ខលំបាកគាត់បានបាត់បង់លុយឥឡូវនេះប៉ុន្តែគាត់ទទួលបានឱកាសដើម្បីទទួលបានឋានសួគ៌។

ប្រសិនបើអ្នកជឿមិនចាត់ទុកពេលវេលានៃទុក្ខលំបាកនោះទេ គាត់នឹងត្រូវវេទនា។
លោក Spurgeon បាននិយាយថា កូនស្រីដែលគាត់ដឹងថាបានស្លាប់ បុរសនោះ
បានរងគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងបេះដូងរបស់គាត់ ហើយគាត់ផ្ទាល់ក៏បានស្លាប់ផងដែរ។

ព្រះបានបញ្ជូនទុក្ខលំបាកមកធ្វើឱ្យយើងបានជាល្អ វាបញ្ជូនយើងថាគាត់ស្រឡាញ់
យើងហើយធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាគ្រឿងអលង្ការដ៏មានតម្លៃ។ មានរោងចក្រមាស
នៅ Amsterdam ។ នៅពេលដែលយើងទៅទីនោះ គ្រឿងចក្រដ៏អស្ចារ្យជា
ច្រើនត្រូវបានបង្វែរទៅជាមាសដូចជាក្រចកដែរ បន្ទាប់ពីថ្ងៃដ៏យូរត្រូវបានកន្លងផុត
ទៅ គ្រឿងអលង្ការត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចដែលព្រះធ្វើឱ្យបុគ្គលិកលក្ខណៈតូច
របស់យើងចូលទៅក្នុងបុរសនៃជំនឿដោយទុក្ខលំបាកជាច្រើន។

3. គាត់មិនខកចិត្តទេព្រោះគាត់ប្រតិបត្តិដោយជំនឿ។

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿត្រឡប់ទៅរកអ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ ពាក្យថា “ត្រឡប់មក
មើល” គឺស្កុបអ៊ីន (σκοπεῖν) ហើយមានន័យថា ដាស់ និងកត់សម្គាល់”។
(Lenski) Grosheide ក៏និយាយដូចគ្នាដែរ។ នោះគឺថា វាមានន័យថាត្រូវ
សង្កេតជាក់ស្តែងដោយស្មារតីនៃគោលបំណង™។ (σκοπεῖν is het
doelbewuste opzetteijke en nauwkeurige beschouwenÉ Tweede
Brisf Aen Koribthe, ទំព័រ 170)។ ជំនឿមើលទៅលើអ្វីៗទាំងអស់ដូច្នេះ។

Tennyson បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "ជំនឿមិនកើតឡើងនៅក្នុងព្យុះនៃពាក្យ
សង្គ្រាមទេនាងភ្លឺនៅពេលការប៉ះទង្គិចនៃបាទនិងទេនាងមើលឃើញល្អបំផុតដែល
ភ្លឺតាមរយៈអាក្រក់បំផុតនាងមានអារម្មណ៍ថាព្រះអាទិត្យត្រូវបានលាក់ប៉ុន្តែ
សម្រាប់មួយយប់នាងបានស្ដីបការណ៍។ រដូវក្ដៅឆ្លងផុតពូជដ៏អាក្រក់បំផុត នាង
បានភ្ញាក់ផ្អែមឃើញមុនពេលផ្ការីក នាងលឺសូរពងមាន់នៅក្នុងពង ដើម្បីគ្មានចម្រៀង។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៧ អំពីពិភពលោកខាងមុខ (៥:១-១០)

Anabaptist និងសាសនាចក្រ Adventist បាននិយាយថាបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ មនុស្សនោះព្រលឹងត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពដែលព្រលឹងបានដេកលក់ ហើយបង្រៀនខុសដូចជាគាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ហើយគាត់មិនអាច ចូលទៅក្នុង hades (ឬ, នរក) ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរ (ជាពិសេសគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) បង្រៀនយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនថា ព្រលឹងនៃមនុស្សដែលបានចាកចេញពីរូបកាយដែលគាត់ បានរស់រានមានជីវិត ហើយទទួលបានសុភមង្គល និងទុក្ខវេទនាជាក់ស្តែង។ ទ្រឹស្តីដែលថាបន្ទាប់ពីព្រលឹងចេញទៅគាត់គ្មានស្មារតីនោះគឺជាគោលលទ្ធិមិនពិត។

ទី ១ ដោយសារទ្រឹស្តីដែលថាបន្ទាប់ពីមនុស្សចាកចេញពីពិភពលោក ព្រលឹងគ្មាន មនសិការ មានន័យថា ការដឹងខ្លួនរបស់ព្រលឹងគឺអាចធ្វើទៅបានដោយរូបកាយ វា ខុស។ មនសិការនៃព្រលឹងមិនអាស្រ័យលើរូបកាយទេ។ ព្រះជាវត្ថុបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែ មានស្មារតី។ ទេវតាក៏ដូចគ្នាដែរ។ ទីពីរ ពួកគេក៏បាននិយាយថាបទគម្ពីរបានកត់ សម្គាល់មនុស្សស្លាប់ថាជាមនុស្សដេកលក់។ (Mt 27:52, Lk 8:52 Jn 11:11-13) ដែលមានន័យថា ការងារខាងរូបកាយត្រូវបានបាត់ (វិវរណៈ 14:13) ហើយ វាមានន័យថា រូបកាយដែលស្លាប់នឹងត្រូវភ្ញាក់ឡើង ហើយរស់ឡើងវិញដោយ អំណាចនៃព្រះអម្ចាស់។ នាពេលអនាគត។ ទីបី ពួកគេបាននិយាយថា ដូចដែល យើងឃើញបទគម្ពីរ មនុស្សដែលបានរស់ឡើងវិញពីការស្លាប់របស់ពួកគេអាច

ចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមិនបានចែងអ្វីទាំងអស់។ ប៉ុន្តែនេះក៏ជាទ្រឹស្តីដែលមិនត្រូវបង្កើតឡើងដែរ។ II Cor 12:4 បង្ហាញថា បុរសដែលចូលទៅស្ថានសួគ៌មិនអាចនិយាយពីស្ថានភាពនោះបានទេ ហើយវាក៏មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យនិយាយនៅទីនោះដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងអាចគិតដូច្នេះបាន។ នោះគឺពួកគេអាចនឹងនិយាយអំពីបទពិសោធន៍ដែលពួកគេបានចូលទៅស្ថានសួគ៌។ មានតែបទគម្ពីរទេដែលអាចរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់អំពីវា។ ទ្រឹស្តីដែលថាបន្ទាប់ពីការស្លាប់ព្រលឹងបានដេកលក់មិនអាចចុះសម្រុងនឹងខគម្ពីរជាច្រើនដែលថាព្រលឹងដើម្បីទទួលបានការប្រោសលោះត្រូវបានភ្ញាក់ឡើងនៅលើមេឃទាំងស្រុង។ បើយើងជឿថាព្រលឹងដែលបានចាកចេញទៅដេកលក់ តើយើងអាចបកស្រាយពាក្យថាពួកបរិសុទ្ធដែលបានប្រោសលោះបានរីករាយយ៉ាងពេញលេញនៅស្ថានសួគ៌យ៉ាងដូចម្តេច (ទំនុកតម្កើង ១៦:១១)? តើព្រលឹងដេកលក់នឹងកើតឡើងដោយរបៀបណា? ហើយតើយើងអាចបកស្រាយពាក្យនេះយ៉ាងដូចម្តេចថា “ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា មានមនុស្សជាច្រើនមកពីទិសខាងកើត និងខាងលិច ហើយអង្គុយតុជាមួយអំប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌” (Mt 8:11) ដែលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូល? តើយើងអាចបកស្រាយពាក្យថា បន្ទាប់ពីអ្នកមានដ៏ទុច្ចរិតម្នាក់បានស្លាប់ទៅ គាត់ត្រូវរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងណា (លូកា ១៦:២៣)?

ហើយតើយើងអាចបកស្រាយពាក្យដែលព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋានថា៖ ឱព្រះវរបិតាអើយ ទូលបង្គំចង់ឱ្យពួកគេផងដែរ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ទូលបង្គំនឹងបាននៅជាមួយទូលបង្គំនៅកន្លែងដែលទូលបង្គំនៅ ដើម្បីឃើញសិរីល្អរបស់ទូលបង្គំដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ទូលបង្គំ ដោយព្រោះទ្រង់ស្រឡាញ់ទូលបង្គំមុនការស្ថាបនា នៃពិភពលោក។ (យ៉ូហាន ១៧:២៤)? ហើយតើយើងអាចបកស្រាយពាក្យរ៉ូម ៨:១៨យ៉ាងដូចម្តេចបានថា៖ បំណងខ្ញុំចាត់ទុកថា ទុក្ខលំបាកនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មិនសមនឹងការប្រៀបធៀបនឹងសិរីល្អដែលត្រូវបង្ហាញដល់យើងឡើយ។ “? តើយើងអាចបកស្រាយពាក្យថា កូរិនថូស ១៣:១២ យ៉ាងដូចម្តេចថា បំណងនេះយើងឃើញនៅក្នុងកញ្ចក់ដោយភាពងងឹត ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកបែរមុខទៅ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងមួយផ្នែក; ពេលនោះ ខ្ញុំនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់ ដូចខ្ញុំបានដឹងយ៉ាងច្បាស់។ “? ហើយតើយើងអាចបកស្រាយពាក្យថា II Cor 5:8 ដែរឬទេ យើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងចង់នៅឆ្ងាយពីរូបកាយ និងនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ “?

ដូចភីលីព 1:21 បាននិយាយថា តើយើងអាចបកស្រាយពាក្យថា បំណងខ្ញុំរស់គឺព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាផល។ “? តើយើងអាចបកស្រាយពាក្យហេព្រើរ ១២:២៣ យ៉ាងដូចម្តេចថា បំណងចំពោះក្រុមជំនុំនៃកូនច្បងដែលបានចុះឈ្មោះនៅស្ថានសួគ៌ និងចំពោះព្រះ ជាចៅក្រមនៃមនុស្សទាំងអស់ និងដល់វិញ្ញាណនៃមនុស្សសុចរិតដែលបានធ្វើឱ្យបានគ្រប់លក្ខណ៍™? តើយើងអាចបកស្រាយពាក្យ

នៃ វិវរណៈ 12:10, 7:10 ជាការសរសើរដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកគេដើម្បីចូលទៅក្នុង
 ពិភពស្ថានសួគ៌ដោយរបៀបណា? តើវាអាចទៅរួចក្នុងស្ថានភាពឯងដូចគេដែរទេ? តើ
 វាបានកើតឡើងដែល វិវរណៈ 5: 9, 14: 3 "ដើម្បីសរសើរដល់បទចម្រៀងថ្មី"
 នៅក្នុងស្ថានភាពនៃព្រលឹងដែលកំពុងដេក? វិវរណៈ 6:9-10 មានបន្ទូលថា
 ព្រលឹងនៃទុក្ខបុគ្គលច្រៀងចម្រៀងដោយសំឡេងខ្លាំងថា តើវាបានចូលទៅក្នុង
 ស្ថានភាពដេកលក់ឬ? ដូចដែលយើងឃើញ វិវរណៈ 7:15 អ្នកបំរើរបស់ព្រះអ
 ម្ចាស់នៅស្ថានសួគ៌បានបម្រើទ្រង់នៅទីសក្ការៈទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ តើវាចេញពីស្ថាន
 ភាពដេកលក់ឬ? ដូចដែល Rev 20: 4 បាននិយាយថាព្រលឹងនៃអ្នកឈ្នះបាន
 អង្គុយនៅលើបល្ល័ង្កស្ថានសួគ៌ហើយរស់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយគ្រប់គ្រងជាស្តេច
 ចតុរស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដេកលក់ទេ? è Hendriksen ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ដំណាក់ដ៏អស់កល្បដែលជាស្ថានសួគ៌ (២កូរិនថូស ៥:១-១០)

1. ផ្ទះនៅស្ថានសួគ៌គឺជាផ្ទះដ៏អស់កល្បដែលរៀបចំដោយអ្នកជឿ

អត្ថិភាពនៃផ្ទះស្ថានសួគ៌មិនត្រូវបានរៀបចំដោយបុរសទេហើយមិនត្រូវបានធ្វើឱ្យយើងចូលទៅក្នុងវាដោយបុរសនោះទេ។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “អគារមួយមកពីព្រះ” (ខទី 1) និង “អ្នកដែលបានរៀបចំយើងសម្រាប់ការនេះ គឺជាព្រះដែលបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកយើងជាធានា។”TM (ខ ៥) ។ ដូច្នេះ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែលបានបើកសម្តែងនៅទីនេះ គឺជាអ្វីដែលព្រះបានបង្កើត។ យើងមិនសង្ស័យចំពោះការពិតថា ព្រះបានប្រទានរបស់ល្អជាងទាំងអស់នោះទេ។ ព្រោះការពិតបញ្ជាក់។ យើងមិនអាចធ្វើរឿងល្អបែបនេះសម្រាប់ខ្លួនយើងបានទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកណាអាចបន្ថែមមួយម៉ោងដល់អាយុជីវិតរបស់គាត់ដោយការថប់បារម្ភ? “។ យ៉ូហាន 4:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើសិរិញ្ញអ្នកគួរនិយាយថា បំប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ នោះយើងនឹងរស់ ហើយធ្វើការនេះឬការនោះ”TM។ “។ យើងគួរដឹងថាមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទៀតឡើយ

2. ភាពក្លាហានក្នុងការមើលឃើញផ្ទះនៃស្ថានសួគ៌។

បុរសទៅមើលផ្ទះស្ថានសួគ៌មានទំនុកចិត្ត។ ១) ព្រោះគេមិនប្រតិបត្តិដោយវត្ថុ ដែលមើលឃើញ តែប្រតិបត្តិដោយវត្ថុមើលមិនឃើញ។ វាពិបាកណាស់ដែល យើងចង់បានរបស់ដែលមើលមិនឃើញ ហើយស្រឡាញ់វានៅក្នុងពិភពលោកដែល អាចមើលឃើញ។ ប៉ុន្តែយើងមានចំណេះដឹងជាក់ស្តែង។ វាគឺជាការពិតដែលអ្វី ដែលមើលមិនឃើញគឺអស្ចារ្យជាង ហើយមានមូលដ្ឋានគ្រឹះច្រើនជាង។ ជា ពិសេសជំនឿសាមញ្ញនាំមកនូវផលផ្លែដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដល់ការចេះដឹងខ្ពស់ដោយគ្មានជំ នឿ។ 2) ដោយសារយើងត្រូវបានបង្ហាញនៅមុខតុលាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឥឡូវនេះយើងគួរតែធ្វើអ្វីដែលយើងគួរធ្វើដោយមិនភ័យខ្លាចដោយក្លាហាន។ អ្វី ដែលយើងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ គួរតែជាការជំរុញចិត្តតែមួយគត់នៃ សកម្មភាពរបស់យើង។ គ្មានការភ័យខ្លាចដូចការពិតដែលយើងត្រូវបង្ហាញនៅ ចំពោះមុខតុលាការវិនិច្ឆ័យនោះទេ។ ចិត្តគិតខ្លាចបែបនេះ មិនមានការភ័យខ្លាច ផ្សេងទៀតទេ។ តើការលាតត្រដាងនៅចំពោះមុខតុលាការមានន័យយ៉ាងណា? តើវាមានន័យថា ព្រះមិនស្គាល់ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ប៉ុន្តែទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ ការណ៍ទាំងអស់ឬ? វាមិនមែនទេ។ នេះមានន័យថា ការងារ និងគំនិតរបស់យើង ត្រូវបានបិទបាំងពីខ្លួនយើង ហើយត្រូវបានបិទបាំងពីអ្នកដទៃ និងទេវតា ប៉ុន្តែ បន្ទាប់មកគួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់។ យើងគួរតែបង្ហាញការពិត។ ពេលនោះ សភាពខាងក្រៅរបស់យើងខុសពីផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើង ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង

កិច្ចការដែលគួរអបអរសាទរនៅពេលនេះ ក៏នឹងមិនក្លាយជាដូច្នោះដែរ។ ប៉ុន្តែរឿង
ដែលត្រូវអ្នកដទៃស្តាប់អាចត្រូវបានលាតត្រដាងថាជារឿងដែលមានប្រយោជន៍។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ការទុកចិត្តនឹងចាកចេញពីរូបកាយនេះ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ៥:១-១០)

1. គាត់យំយ៉ាងខ្លាំងរវាងផ្ទះពីរ។ (1-4)

នេះជាការសោកដោយការដឹងថា ពិភពដ៏អស់កល្បមានក្នុងមនសិការ និងដោយមិនដឹងខ្លួន។ ដោយសារប៉ុលបានស្គាល់ពិភពលោកដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ប្រាថ្នាចង់បានវា ដោយផ្ទុយទៅនឹងជីវិតនៃរូបកាយបច្ចុប្បន្ននេះ។ អ្វីដែលគាត់ប្រាថ្នាចង់បានពិភពលោក គឺគ្រាន់តែជាការទទួលបានសោករបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ខទី ៤ បានមានប្រសាសន៍ថា ៦ ដ្បិតកាលយើងនៅក្នុងត្រសាលនេះ នោះយើងថ្វីវដោយមានបន្ទុក è មិនមែនថាយើងនឹងគ្មានសម្លៀកបំពាក់ទេ ប៉ុន្តែថាយើងនឹងស្លៀកពាក់បន្ថែមទៀត TM ។

នេះជាការបញ្ចេញមតិដែលចេញមកពីការធានានៅពេលដែលគាត់មើលឃើញពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នេះគឺដើម្បីមើលវាសម្រាប់ព្រះបានបង្ហាញវា។ គាត់មានបទពិសោធន៍ដំបូងដើម្បីចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌វិមាត្រទីបី។ នៅទីនេះយើងស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខដោយទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ។ ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយទីបន្ទាល់ ។ ទីបន្ទាល់គឺជាភស្តុតាងខាងសាវក។ ទីបន្ទាល់របស់សាវកចេញមកពីទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សម្រាប់ពួកសាវកមានទីបន្ទាល់ពិតជាសាក្សី នោះគឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិនៃសាក្សីដែលទីបន្ទាល់របស់ព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ Cleombritus ដែលជាសិស្សរបស់ Plato បានអានទ្រឹស្តីនៃ ព្រលឹងដែលសរសេរដោយ Plato មិនមែនជាទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ហើយគាត់ដឹងថាព្រលឹងមាន ហើយមានភាពក្លាហានក្នុងការចាកចេញពីរូបកាយ របស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីជញ្ជាំងខ្ពស់។ (ទោះបីជាវា មិនមែនជាសកម្មភាពត្រឹមត្រូវក៏ដោយ) លើសពីនេះទៅទៀត តើយើងគួរទទួលទី បន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តើមានសេចក្តីក្លាហានដើម្បីចាកចេញពីរូបកាយឬ?

គាត់ទទួលបានបេះដូងក្លាហានដើម្បីចាកចេញពីរូបកាយសម្រាប់ការទទួលបាន ដីកាពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (ខ៥)

អ្នកដែលធ្វើឲ្យយើងចូលទៅក្នុងដំណាក់ស្ថានសួគ៌គឺព្រះ ហើយទ្រង់បានប្រទានឲ្យ យើងនូវការធានាដើម្បីចូលទៅក្នុងផ្ទះនោះ។ ទ្រង់គឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការ ជឿលើព្រះយេស៊ូវគឺជាទីសំគាល់ដើម្បីទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

2. គាត់ទទួលបានភាពក្លាហានដើម្បីចាកចេញពីរូបកាយសម្រាប់គាត់ធ្វើការដោយ ជំនឿប៉ុន្តែគាត់មិនធ្វើការដោយការមើលឃើញ។ (ខ៧)

បុគ្គលដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ចំពោះវត្ថុដែលមើលឃើញ មិនមានភាពក្លាហាន ក្នុងការចាកចេញពីខ្លួនឡើយ។ ដូច្នេះ មនុស្សគ្រប់រូបមានចំណង់ចំណូលចិត្តនៃសេ ចក្តីជំនឿ និងការរីកលូតលាស់នៃសេចក្តីជំនឿ និងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍នៃអ្វីដែល

មើលមិនឃើញមានភាពក្លាហាន។ ពេលព្រះយេស៊ូយាងចូលទៅក្នុងកន្លែងដែល
មើលមិនឃើញ។ រឿងពិតមាននៅក្នុងស្ថានភាពមើលមិនឃើញ។ ព្រះក៏មាននៅ
ក្នុងស្ថានភាពដែលមើលមិនឃើញ។ ដូច្នេះពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញកាន់តែ
អាថ៌កំបាំង។ ខ្លឹមសារដ៏ជ្រៅនៃបញ្ហានេះក៏មិនត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យដឹងដែរ។ អា
ត្មាមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើងទេ។ ស្នូលនៃអាត្មាគឺប្រូតុង ហើយ
ប្រូតុងក៏មិនត្រូវបានបង្ហាញដោយការមើលឃើញរបស់យើងដែរ។ ព្រះមិនមែន
ជាបញ្ជាក់ដូចជាថាមពលទេ។ រូបធាតុ និងថាមពលមិនមានសេរីភាព និងស្មារ
តី។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រឿងនិងអំណាច ជាពិភពនៃច្បាប់ ជាពិភពនៃការមិន
ដឹងខ្លួន និងពិភពដែលគ្មានសេរីភាព។ ផ្ទុយទៅវិញពិភពលោកបែបនេះ ពិភព
លោកដែលមានប្រតិបត្តិការផ្សេងទៀតគឺពិភពនៃមនសិការ និងពិភពដើម្បីគ្រប់
គ្រងពិភពលោកនេះ ជាជាងមិនត្រូវបានបើកបង្ហាញក្នុងសភាពមើលមិនឃើញ។
យើងអាចទាក់ទងទៅពិភពលោកនេះដោយគ្រាន់តែមានជំនឿ ប៉ុន្តែយើងមិនអាច
ធ្វើដោយវិទ្យាសាស្ត្រទេ។ យើងចង់បានពិភពខាងវិញ្ញាណដែលយើងទាក់ទងទៅ
ដោយជំនឿ។ គាត់ចាកចេញដោយក្លាហានព្រោះគាត់ដឹងថាការនៅក្នុងខ្លួនគឺត្រូវ
រំខានដើម្បីនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់។ (ខ ៨)

អ្នកដែលស្រឡាញ់រស់នៅក្នុងលោកនេះ ជាជាងនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ គ្មានចិត្ត
ក្លាហានចាកចេញពីរូបកាយឡើយ។

3. គាត់មានភាពក្លាហានក្នុងការចាកចេញពីរូបកាយរបស់គាត់ ព្រោះគាត់ផ្ដោតទៅលើជីវិតដែលផ្ដោតលើបទគម្ពីរ។ (ខ ៩)

អ្នកចង់ភ្នក់ទុក្ខបុរសចង់ចាកចេញពីលោកនេះ។ តើនរណាខ្លះដែលទទួលរងទុក្ខវេទនាបំផុតរបស់មនុស្ស? ពិភពលោកក៏សប្បាយដែរមែនទេ? តើពិភពលោកនេះមិនមានបុរសរីករាយច្រើនទេ? ប៉ុន្តែបុរសដើម្បីភ្នក់ពិភពលោកនេះមើលឃើញពិភពលោកនេះមានទុក្ខ។ ជាពិសេសបុរសនៃសេចក្ដីពិតដែលមិនបានដាក់ស្ដង់ដារជីវិតលើការសប្បាយ ប៉ុន្តែដាក់វានៅលើការញែកជាបរិសុទ្ធចាត់ទុកពិភពលោកនេះថាជាទុក្ខ។ ប៉ុលបានទូញសោកថា៖ ឈឺចាប់ខ្លាំងណាស់ថាវាជាច្បាប់ដែលពេលដែលខ្ញុំចង់ធ្វើត្រូវ អំពើអាក្រក់នៅជិតដៃហើយ។ ដ្បិតខ្ញុំពេញចិត្តនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ ក្រឹត្យវិន័យមួយទៀតធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាបដែលនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ មនុស្សអាក្រក់គឺខ្ញុំ! តើនរណានឹងរំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនៃសេចក្ដីស្លាប់នេះ? “។ (រ៉ូម ៧:២១-២៤) កាលដែលបុរសទូញសោកចំពោះអំពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងខ្លាំង គាត់មានចិត្តក្លាហានដើម្បីចាកចេញពីពិភពលោកនេះ។ គាត់មិនធ្វើអត្តឃាតទេ អត្តឃាតគឺបាបដូចសម្លាប់អ្នកដទៃ គាត់ថ្កោលទោស។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរយើងកុំទទួលព្រះគុណដោយឥតប្រយោជន៍។ (២កូរិនថូស ៦:១-២)

1. តើព្រះគុណជាអ្វី?

ពាក្យថា ព្រះគុណ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងជំពូកខាងលើ ២០, ២១, ១) វាគឺជាការពិត ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សមិនស្គាល់បាប ដែលជាអំពើបាបជំនួសយើង។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាអំពើបាប™សម្រាប់យើង ជាជាងក្លាយជាមនុស្សមានបាប តើទ្រង់បានទទួលបន្ទុករបស់យើងធ្ងន់ប៉ុណ្ណា? សម្រាប់ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអំពើបាបដោយគ្មានអំពើបាបណាមួយនោះយើងអាចក្លាយជាសុចរិតដោយគុណធម៌របស់គាត់។ 2) ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែត្រូវបានចាត់ទុកជាអំពើបាបសម្រាប់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ដាស់តឿនភាពសុខដុមជាមួយព្រះផងដែរ។ ទោះបីជាសកម្មភាពដើម្បីផ្តល់ឱ្យគាត់គឺជាការដឹងគុណក៏ដោយគាត់ផ្ទាល់បានដាស់តឿនយើងឱ្យទទួលវាតាមរយៈសាវកដែលបានតែងតាំង។

ព្រះគុណមានអង្គហេតុពីរខាងលើ។

2. យើងមិនគួរទទួលព្រះគុណដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។

ដើម្បីទទួលបានដោយឥតប្រយោជន៍ 1) ទោះបីជាគាត់និយាយថាទទួលព្រះគុណដោយតាមពិតគាត់មិនបានទទួលវានៅក្នុងគាត់ទេហើយចំណាយឱកាសដូច្នេះហើយដូច្នេះ។ សកម្មភាពបែបនេះគឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីដោះស្រាយការសម្រេចចិត្តដ៏សំខាន់នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នប៉ុន្តែអាកប្បកិរិយាដើម្បីពន្យារពេលការដោះស្រាយ។ អត្ថបទរបស់យើងបានប្រើពាក្យ "ឥឡូវនេះ" ពីរដងក្នុងអត្ថន័យនៃការស្តីបន្ទោស។ អាកប្បកិរិយាដើម្បីចំណាយឱកាសនៃព្រះគុណដោយឥតប្រយោជន៍ត្រូវបានចាត់ទុកដោយការទស្សន៍ទាយថ្ងៃអនាគតផងដែរ។ វាត្រូវបានយកដោយគំនិតក្រអឺតក្រទមដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះ។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិបង្កើតតែផែនការប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពោរពេញទៅដោយអ្វីដែលមិនត្រូវអនុវត្ត។ លោក Luther បាននិយាយថា “ព្រះគុណគឺដូចជាផ្កាឈូកដែលឆ្លងកាត់។ ដូច្នេះពេលគាត់បាត់បង់ឱកាស គាត់មិនទទួលបានទេ™។ "តោះមើលពេលក្រោយ" គឺជាសុភាសិតរបស់អារក្ស។ ២) ទោះបីជាគាត់ទទួលបានព្រះគុណក្នុងការប្រើវាតាមចិត្តចង់បានន័យថា “ទទួលបានព្រះគុណដោយឥតប្រយោជន៍” ព្រះគុណដែលព្រះបានកាត់កប៉ាល់ផ្គត់ផ្គង់ទៅឱ្យអ្នកប្រើខុសដូច្នេះ។ ៣) ដឹងថាភ្លាយទៅជាអ្វីដែលខ្លួនមិនបានក៏ត្រូវអង្គុយតែលើកៅអីដើម្បីទទួលព្រះគុណដោយគ្មានន័យថា ទទួលព្រះគុណដោយឥតប្រយោជន៍™។ បុរសធ្វើដូច្នេះមិនចង់បានថ្មីម្តង។ ពាក្យនៃព្រះគុណមិនចូលទៅក្នុងពួកគេទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ឥឡូវនេះដល់ពេលដែលត្រូវទទួលព្រះគុណ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ៦: ១-២)

សាកប៉ុលសង្កត់ធ្ងន់ថា ឯឥឡូវនេះ™ ដើម្បីទទួលព្រះគុណនៅទីនេះ។ នៅទីនេះ ខទី 2 បានបង្ហាញពីពាក្យ "ឥឡូវនេះ" ពីរដង។

1. នៅទីនេះ ពាក្យ ឯឥឡូវនេះ™ រួមបញ្ចូលអត្ថន័យដែលព្រះបច្ចុប្បន្នប្រទានឱ្យ។ ដោយសារអ្នកជឿដឹងថាបច្ចុប្បន្ននេះទាក់ទងនឹងព្រះ គាត់មានអារម្មណ៍ថាវាសំខាន់។ ឱកាសនេះគឺជាឱកាសដើម្បីប្រែចិត្តជាអ្នកជឿគ្រីស្ទាន។ ដោយសារការប្រែចិត្តគឺសំខាន់ពេក ប្រសិនបើគាត់មានឱកាសនៃការប្រែចិត្ត គាត់គួរតែកាន់វាជាមួយនឹងការបង់ថ្លៃពិភពលោកទាំងមូល។ ដោយសារបច្ចុប្បន្នកាលបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងលឿន ហើយបង្ខំយើងឱ្យប្រែចិត្ត។ អេសាយ 5:16 ចែងថា៖ ឯត្រូវប្រើពេលវេលាឱ្យបានល្អបំផុត ព្រោះថ្ងៃនោះអាក្រក់។ “។

លោកម៉ូសេដែលបានសរសេរនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ៩០៖ បានគិតថា អំពើបាបត្រូវបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ គាត់បាននិយាយថា “សម្រាប់ថ្ងៃរបស់យើង ទាំងអស់បានកន្លងផុតទៅក្រោមកំហឹងរបស់អ្នក; យើងនាំឆ្នាំរបស់យើងដល់ទីបញ្ចប់ដូចជាការដកដង្ហើមធំ។ “។

2. ពាក្យ “ឥឡូវនេះ” មិនត្រឹមតែជាបច្ចុប្បន្ននៃការប្រែចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាបច្ចុប្បន្នកាលដែលយើងគួរធ្វើដោយធម្មជាតិ។

បុរសដែលត្រូវបំពេញបេសកកម្មពេញមួយជីវិតរបស់គាត់មានពេលខ្លី។ គាត់ហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ថាមិនមានពេលវេលាទាំងស្រុងទេ។ (ទំនុកដំកើង ៣៨: ៥) ហើយអេក ១២:១-៨ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បិទរន្ទីកចាំដល់ព្រះដែលបង្កើតរបស់អ្នកក្នុងគ្រាដែលអ្នកនៅក្មេង™។ នេះសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើពាក្យថាបច្ចុប្បន្នកាលនៅក្នុងសម័យយុវវ័យគឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ វាងាយស្រួលដែលយុវជនគិតខុស។ នោះគឺ “យើងមានថ្ងៃរៀបចំឥឡូវនេះ។ វាមិនមែនជាពេលវេលាដើម្បីដោះស្រាយជីវិតរបស់យើងឱ្យបានទៀងទាត់នោះទេ។ បន្ទាប់ពីយើងសិក្សាអ្វីៗទាំងអស់ ហើយពេលយើងដោះស្រាយជីវិតធម្មតារបស់យើង យើងនឹងរស់នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿបានល្អ™។ ប៉ុន្តែវាជាកំនិតដែលខ្លួនឯងបញ្ឆោត។

យុវជនគួរតែដឹងពីការពិតដែលថានៅក្នុងពេលវេលារៀបចំរបស់គាត់ការរៀបចំគឺជាជីវិតធម្មតា។ ការរៀបចំគ្រាន់តែជាជីវិតប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏មិនគួររស់នៅដោយគ្មានព្រះដែរ។ ពាក្យថាជឿអណ្តូងក្រោយ ប្រៀបដូចជាទំនាយដែលគេមិនជឿក្នុងអណ្តូងក្រោយ។ ព្រះដាក់ទោសមនុស្សឱ្យប្រើពេលបច្ចុប្បន្ននេះខុស ហើយពេលនោះសុទ្ធតែមិនផ្តល់ឱកាសឱ្យគាត់។ ដោយសារគាត់រស់នៅក្នុងរឿង

លោកិយ បើគាត់បន់ស្រន់ច្រើន គួរតែទទួលព្រះគុណ តែបើពន្យារពេលពេលបន់ស្រន់ គឺមិនបន់ស្រន់ទៅអនាគត ក៏មិនបានទទួលព្រះគុណដែរ។

បុរសចំណាស់មានបច្ចុប្បន្នដើម្បីបង្ខំឱ្យប្រតិបត្តិបេសកកម្ម។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ក្នុងកាលបច្ចុប្បន្ននេះ។ ដោយសារតែបុរសចំណាស់ដឹងថាពេលវេលារស់របស់គាត់មិនយូរទេគាត់ស្នាក់នៅក្នុងស្ថានភាពដែលគាត់គួរតែសម្រេចចិត្តចុងក្រោយម្តង។ ដូចមនុស្សចាស់ មានបុរសជាច្រើនដែលទទួលបានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ ហើយទទួលបានជោគជ័យ។

លោក George Muller បានចាប់ផ្តើមការផ្សាយដំណឹងល្អតាមសៀគ្វីនៅអាយុ 70 ឆ្នាំរបស់គាត់ ហើយបានធ្វើការអស់រយៈពេល 17 ឆ្នាំ ហើយបានគូសរង្វង់ជុំវិញពិភពលោកចំនួន 8 ដង។ កាលគាត់នៅក្មេង គាត់មិនអាចចូលយោធាដោយសារជំងឺផ្លូវកាយរបស់គាត់បាន អ្នកផ្សេងទៀតបាននិយាយថា គាត់នឹងត្រូវស្លាប់មុនអាយុ។ ទុក្ខរបុគ្គល Cranmer យល់ការពិតយ៉ាងខ្លាំងនៅអាយុ 60 ឆ្នាំរបស់គាត់ហើយធ្វើទុក្ខរកម្មសម្រាប់ការពិត។

ដោយសារបុរសនៅក្មេង គាត់ចំណាយពេលដោយគ្មានពេល ហើយនៅក្មេង គាត់បរាជ័យដោយសារគាត់វាយប្រហារដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយក្នុងវ័យចំណាស់ គាត់មានការបរាជ័យជាច្រើនក្នុងវ័យពេញវ័យរបស់គាត់សម្រាប់ការប្រយុទ្ធជាច្រើន

ន។ ប៉ុន្តែពេលចាស់ គាត់អាចធ្វើបានល្អសូម្បីតែរឿងមួយតាមបទពិសោធន៍របស់
គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 12 ចូរមានជីវិតបរិបូរណ៍ពោះព្រះ (ឯកវិទ្យាស ៦:១០)

ជីវិតរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺដើម្បីបម្រើព្រះ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 2:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកគង្វាល់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិនចង់បានទេ។ “។ ជីវិតដែលទទួលបានខ្លឹមសារដោយព្រះតែមួយគត់ក៏ត្រូវបានបង្ហាញដូច្នេះដែរ។ នោះគឺប៉ុលបាននិយាយថា “សម្រាប់ខ្ញុំដែលរស់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ”។ (ភីលីព ១:២១) តើពាក្យ ឯព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវមានជីវិត™ មានន័យយ៉ាងណា? ព្រោះវាមានន័យថា ជីវិតរបស់ប៉ុលត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ វាមានអត្ថប្រយោជន៍ដែលគាត់បានស្លាប់សម្រាប់វាពិតជាប្រាកដណាស់។ ដោយសារគាត់យកការប្រកបជាមួយព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ គាត់ត្រេកអរក្នុងគុកមិនទៅឆ្ងាយសម្លឹងមើលពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់។

ដើម្បីឱ្យមានបរិបូរណ៍ខាងវិញ្ញាណដូច្នេះគឺជាជីវិតនៃភាពបរិបូរណ៍ពិតប្រាកដ។ តើម៉ូសេទទួលបានអ្វីជាបរិបូរណ៍ខាងវិញ្ញាណ? ឯ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ម៉ូសេធំពេញវ័យ គាត់បានបដិសេធមិនឱ្យហៅជាកូនរបស់ព្រះចៅផារ៉ោន ដោយជ្រើសរើសធ្វើបាបប្រជាជននៃព្រះ ជាជាងរីករាយនឹងភាពរីករាយនៃអំពើបាបមួយរំពេច។ គាត់បានចាត់ទុកការតិះដៀលរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងទ្រព្យ

សម្បត្តិរបស់ស្រុកអេស៊ីញទៅទៀត ដ្បិតគាត់កំពុងស្វែងរករង្វាន់។ (ហេព្រើរ ១១: ២៤-២៦)

ប៉ុលមានបរិបូរណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្ញុំទទួលបាន ខ្ញុំបានចាត់ទុកថាជាការខាតបង់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពិតណាស់ ខ្ញុំរាប់ថាអ្វីៗទាំងអស់ជាការបាត់បង់ដោយសារតម្លៃដ៏លើសលប់នៃការស្គាល់ព្រះ គ្រីស្ទយេស៊ូវជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ។ ដោយយល់ដឹងគាត់ ខ្ញុំបានរងនូវការបាត់បង់អ្វីៗ ទាំងអស់ ហើយចាត់ទុកវាជាសំរាម ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានរកឃើញ នៅក្នុងទ្រង់ មិនមែនមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំដែលមកពីក្រិត្យវិន័យទេ គឺបានមក ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ព្រះគ្រីស្ទ ជាសេចក្តីសុចរិតដែលមកពីព្រះដែលអាស្រ័យលើ សេចក្តីជំនឿ™ (ភីលីព ៣:៧-៩) ពាក្យនេះមានន័យថា សម្រាប់សេចក្តីសុចរិត ដែលទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿ នោះជាការល្អ ទោះជាបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 13 អំពីការប្រែចិត្ត (២កូរិនថូស ៧:១០-១១)

វត្ថុដ៏មានតម្លៃនៃការប្រែចិត្តមនុស្សគ្រប់គ្នាចូលចិត្តនិយាយថា "ខ្ញុំបានធ្វើវាបានល្អ" ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់និយាយថា "ខ្ញុំទៅកំហុសរបស់ខ្ញុំ" ។ យើងឃើញពេលដែលអ្នកដទៃនិយាយថា "ខ្ញុំមានកំហុស"។ ប៉ុន្តែរឿងភាគច្រើនកើតចេញពីការចង់បានកិត្តិយសរបស់គាត់។ ដូចជាប្រធានកិត្តិយស និងនាយកកិត្តិយសជាដើម។ ការប្រែចិត្តដោយកិត្តិយសគឺបានកើតឡើងច្រើន។ តាមពិតវាមិនមែនជាការប្រែចិត្តទេ។ ការប្រែចិត្តមិនគួរជារដ្ឋកិត្តិយសទេ។ ដូច្នេះវាជារឿងដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវ។ ដូច្នេះវាជារឿងមានតម្លៃ ហើយវាជាការងារដើម្បីបំបាត់អំពើបាបជាច្រើនក្នុងអតីតកាល។ ហើយវាក៏នាំមកនូវព្រះគុណខាងវិញ្ញាណយ៉ាងច្រើនផងដែរ។ ទោះបីជាក្រុមជំនុំរូបរបស់យើងពិបាកប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អក៏ដោយ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីចលនានៃការប្រែចិត្តនៅឆ្នាំ 1907 ព្រះវិហារបានចាប់ផ្តើមរស់ឡើងវិញ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ មនុស្សដែលធ្វើការយ៉ាងខ្លាំង គឺជាបុរសដែលបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបដ៏ធំរបស់ពួកគេ។ Augustine គឺជាបុរសដែលចង់បានប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែដោយការប្រែចិត្តរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាអ្នកធ្វើការខាងជំនឿដ៏អស្ចារ្យ។ នៅពេលដែល Torray ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាបយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយព្យាយាមធ្វើអត្តឃាត ត្បិតគាត់នឹកឃើញពាក្យរបស់ម្តាយរបស់គាត់ថា "ដូចជា

អ្នកពិបាក អ្នកគួរតែគិតថាព្រះនៃម្តាយរបស់អ្នក” គាត់បានចាប់ផ្តើមប្រែចិត្តតាំងពីពេលនោះមក។

1. ការប្រែចិត្តគឺជាអ្វីដែលមិនមានការសោកស្តាយឡើយ (ខ ១០)

ជីវិតយើងទុករឿងសោកស្តាយ ទោះគាត់ធ្វើអ្វីក៏ដោយ។ ទោះបីបុរសនោះនិយាយថាខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើល្អក៏មានផ្នែកខ្លី និងចំណុចខុស។ គឺ 64:6 បាននិយាយថា “យើងទាំងអស់គ្នាបានក្លាយទៅជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ

អំពើសុចរិតរបស់យើងទាំងអស់ប្រៀបដូចជាសម្លៀកបំពាក់ដែលកខ្វក់។ “។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមរឿងសោកស្តាយ និងសោកស្តាយទាំងអស់បែបនេះ ការប្រែចិត្តមិនមែនជារឿងសោកស្តាយនោះទេ។ ព្រោះការប្រែចិត្តជារឿងតែមួយគត់ដែលលុបបំបាត់ការសោកស្តាយបែបនេះចេញ។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ បុរសមិនធ្វើការប្រែចិត្តបានឡើយ។ ពួកគេដឹងថាការប្រែចិត្តធ្វើឱ្យសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ពួកគេចុះទាប ហើយការបញ្ចប់របស់វាប្រហែលជាមិនល្អ។ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ វាជាវិធីតែមួយគត់ដើម្បីលុបការសោកស្តាយដែលសោកស្តាយទាំងអស់។

គឺ 1:18 មានបន្ទូលថា៖ ឯមកឥឡូវនេះ ចូរយើងពិភាក្សាគ្នាចុះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ទោះបីអំពើបាបរបស់អ្នកប្រៀបដូចជាពណ៌ក្រហមឆ្មៅក៏ដោយ ក៏នឹងមានពណ៌សដូចព្រិល។ ទោះបីជាពណ៌ក្រហមដូចពណ៌ក្រហមឆ្មៅក៏ដោយ ក៏

នឹងក្លាយទៅជាអាមចៀមTM។ Repentance is to arrive to salvation.
(verse 10)

1) នៅពេលគាត់ប្រែចិត្ត គាត់បានទទួលការលើកលែងទោស ហើយមកដល់ការសង្គ្រោះ (កិច្ចការ 2:36) 2) នៅពេលគាត់ប្រែចិត្ត គាត់បានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយគាត់បានមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ (កិច្ចការ ២:៣៦)។ ឧក្រិដ្ឋជនដែលត្រូវផ្តាច់ឈឺឈើផ្តាច់បានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ភ្លាមៗ គាត់បានទទួលការសង្គ្រោះ។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យទទួលយកបុគ្គលដែលប្រែចិត្តយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យប្រៀបធៀបរបស់កូនប្រុសខ្លះខ្លាយ នៅពេលដែលកូនប្រុសខ្លះខ្លាយត្រូវបានត្រឡប់មកវិញ ឪពុករបស់គាត់មើលទៅគាត់នៅឆ្ងាយ ហើយចូលទៅជិតគាត់ហើយឱបកញ្ជឹងកហើយថើបគាត់។ ក្នុងនាមជាមនុស្សសុចរិតដែលមិនមានអំពើបាបត្រូវបានសង្គ្រោះ គាត់មិនមានការអវព្រះគុណទេ មានការដឹងគុណយ៉ាងបរិបូរណ៍នៅក្នុងវាសម្រាប់ការធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត។ ដំណឹងល្អគឺអាថ៌កំបាំងណាស់។ ធីម ១:១៥ មានប្រសាសន៍ថា បំពាក្យនេះគួរឱ្យទុកចិត្ត ហើយសក្តិសមនឹងការទទួលយកទាំងស្រុង គឺថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានយាងមកក្នុងលោកិយ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ដែលខ្ញុំជាអ្នកសំខាន់ជាងគេ។“.

2. បុរសដែលប្រែចិត្តគួរតែសុភាព។ (ខ ១១)

បើសិនជាវាជាការប្រែចិត្តដ៏មានតម្លៃដើម្បីមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ តើយើងនឹងធ្វេសប្រហែសនឹងការប្រែចិត្តឬ? យើងមិនអាចធ្វើវាបានទេ។ យើងគួរតែប្រែចិត្តដោយអស់ពីចិត្តបំផុត។ ការប្រព្រឹត្តទៅលើការប្រែចិត្តដោយមិនខ្វល់ខ្វាយ គឺជារឿងដែលបុរសនោះមិនដឹងពីសារៈសំខាន់នៃការប្រែចិត្ត។ គ្រិស្តបរិស័ទក្នុងកូរិនថូសបានចាត់ទុកការប្រែចិត្តយ៉ាងសំខាន់ ហើយបានប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់ លេសកំហឹង ការភ័យខ្លាច ការចង់បាន ចំណង់ចំណូលចិត្ត និងការដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯង។ (II Cor 7:11)

វាគឺជាការពិតដែលថាដូចដែលបទគម្ពីរចែងក្នុងអត្ថន័យដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បាននិយាយថាការប្រែចិត្តយ៉ាងងាយស្រួល។ ប៉ុន្តែ វាហាក់បីដូចជាត្រូវបានបើកសម្តែងយ៉ាងងាយស្រួលដើម្បីបង្រៀនថា នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត ពួកគេមិនគួរគិតថាពួកគេបង្កើតបុណ្យកុសលខ្លះនោះទេ។ កុសលដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺមានតែព្រះលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រែចិត្តមិនត្រូវការការបូជាដែលមិនបានប្រើដើម្បីសម្រេចនូវកុសលមួយចំនួនឡើយ។ គាត់គួរតែធ្វើតែរឿងសាមញ្ញ និងងាយស្រួលត្រឡប់ទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញដោយបន្ទាល់ទុកនូវអំពើបាប។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិត

ដែលថាគាត់បានប្រតិបត្តិរឿងនេះដោយស្មោះដូចដែលគាត់បានបង្ហាញពីជីវិតទាំង
ប្រាំពីរនៃ II Cor 7: 11 នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់គឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តដោយស្មោះ គាត់មានរបស់ទាំងប្រាំពីរដោយគ្មានការលំបាក
ដែលមិនមែនជាការស្លាប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 សាសនាចក្រ - ការបម្រើដើម្បីមានជីវិត (ឧក្ខន្ធចូស ៨:១-៥)

1. អំណរកើតឡើងដោយទុក្ខលំបាក ហើយបន្ទាប់មកគាត់បម្រើ (ខទី 2)

ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីវេទនាផ្តល់ឱ្យយើង? យើងស្អប់ទុក្ខវេទនា។ នោះហើយជាត្រឹមត្រូវ។ ទុក្ខវេទនាគឺគួរឱ្យរន្ធត់នៅចំពោះមុខដំបូង និងជួរចត់។ ប៉ុន្តែទុក្ខលំបាកជាអំណោយរបស់ព្រះដែលប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធគឺជាការរីករាយ។ តើអំណោយប្រភេទណាដែលត្រូវប្រើ? ១) វាធ្វើឱ្យខ្ញុំយល់ពីអំពើបាប ហើយធ្វើឱ្យយើងជឿលើព្រះអម្ចាស់បានល្អ។ ចូរយើងគិតឥឡូវនេះ។ ទ្រព្យសម្បត្តិនៃពិភពលោកទាំងមូលមិនអាចធ្វើឱ្យជំនឿរបស់ខ្ញុំពង្រឹងបានទេ។ ប៉ុន្តែទុក្ខលំបាកធ្វើដូច្នេះ។ ទុក្ខលំបាកមកលើយើងដោយចៃដន្យ។ ហេតុផលដែលវាមកយ៉ាងនេះ គឺដោយសារវាជាអំណោយ។ ២) ទុក្ខលំបាកកើតឡើងកាលដែលខ្ញុំរក្សាសតិសម្បជញ្ញៈនៃជំនឿរបស់ខ្ញុំឱ្យបានល្អ។ មើលមួយភ្លែត វាអាចជារឿងចម្លែក។ ក្នុងនាមជាអ្នកដែលរក្សាសតិសម្បជញ្ញៈនៃសេចក្តីជំនឿបានល្អ នោះព្រះហាក់ដូចជារក្សាទ្រង់យ៉ាងល្អ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ទទួលសេចក្តីវេទនា? វាកើតចេញពីហេតុផលពីរយ៉ាង។ [1] នៅពេលដែលមានទុក្ខលំបាកមកលើយើង នៅពេលដែលយើងស្និទ្ធជ្រាបានល្អ យើងនឹងទទួលបាននូវអំណោយដ៏អស្ចារ្យជាងនេះ។ [2] នៅពេលដែល

យើងស្ងៀមទុក្ខនឹងទុក្ខវេទនាដែលនឹងមកដល់ ដូច្នេះយើងទទួលបានរង្វាន់ពីស្ថានសួគ៌។ គាត់បានទទួលអំណាចក្នុងជីវិតក្រីក្រ ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានថ្វាយតង្វាយ និង បម្រើ។ (ខ២)

2. ដំបូងឡើយ គាត់ថ្វាយខ្លួនព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្វាយតង្វាយតាមព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខ៥)

យើងមិនចូលចិត្តភាពក្រីក្រទេ។ ដោយសារគ្រួសារគាត់គ្មានអាហារ តើអ្នកណា អាចទទួលបានអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ? ដូចដែលយើងគិតថា វិធីសាស្ត្រក្នុងការ ប្រើកម្មសិទ្ធិក្នុងការជួយអ្នកដទៃ បញ្ហានេះគួរត្រូវបានដោះស្រាយ។ កម្មសិទ្ធិនោះ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ។ ដូចដែលយើងមានវា យើងមិនគួរបំពេញតែបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំទេ។ ដូច្នេះបុរសក្រីក្រមិនមែនជាទុក្ខទេ បុរសអ្នកមានគួរអធិស្ឋានថា បំប្រទាននំប៉័ងដល់យើងរាល់ថ្ងៃ™ ក្នុងការអធិស្ឋាន របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្នកក្រក៏គួរអធិស្ឋានដែរ ដូច្នេះនៅត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកក្រ និងអ្នកមានជាទូទៅ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលជឿថាខ្លួនមិនគិតថាជីវិតក្រីក្រមិនសប្បាយ ចិត្តទេ មុននឹងព្រះអាចថ្វាយតង្វាយបន្ថែមទៀតដល់ព្រះ។ ចំពោះស្ត្រីមេម៉ាយក្រី ក្របានផ្តល់ប្រាក់ដែលនៅរស់នោះចេញមកពីគំនិតនៃជំនឿបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 នៃដង្វាយក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (2 Cor 8: 1-11)

តើអ្នកជឿក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអាចគិតអំពីបរិមាណ (មួយភាគក្នុងដប់ និងបរិមាណផ្សេងទៀត) តាមគោលបំណងរបស់គាត់ដោយខ្លួនគាត់ដែរឬទេ ហើយគាត់ក៏អាចមានសេរីភាពក្នុងការរៀបចំបរិមាណតាមគោលបំណងនីមួយៗដែរឬទេ? អំពីបញ្ហានេះ ខ្ញុំនិយាយតាមសៀវភៅការថ្វាយបង្គំសាធារណៈ មាត្រា១៨ ជំពូក៣ ដោយគោលការណ៍ទី២ កូរិនថូសទី៨៖ “ការថ្វាយត្រូវរៀបចំដោយផ្នែកជំនួសនៃព្រះវិហារ មជ្ឈមណ្ឌលអាហារផ្សេងទៀតនៅក្រោម អ្នកមើលការខុសត្រូវនៃសម័យប្រជុំទៅក្រសួងនៃព្រះគ្រីស្ទ ការរៀបចំច្រើន ឬតិច និងប្រព័ន្ធទាំងអស់គួរតែត្រូវបានពិភាក្សានៅពេលនោះ ឬក្នុងនាមជាអ្នកដែលផ្តល់ជូនវាមានបំណងប្រាថ្នាពិសេស គាត់គួរតែប្រតិបត្តិវាតាមការចង់បានរបស់គាត់។ ឯ សរុបមក ការថ្វាយក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មិនមែនកើតឡើងដោយបញ្ហានៃក្រឹត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែគួរតែធ្វើដោយបេះដូងដែលអ្នកជឿចង់បានដោយខ្លួនឯង។ (២កូរិនថូស ៨:១១) ចំពោះការថ្វាយបង្គំក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គួរតែថ្វាយនៅតែព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម ប៉ុណ្ណោះ (យ៉ូហាន ៤:១៩-២១) វាមានទំនោរទៅក្នុងការតុបតែងខាងក្រៅ។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនអឺរ៉ុបដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចខាងក្រៅ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់សាសនានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានលក្ខណៈខាងវិញ្ញាណជាង វាគោរពសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួន (២កូរិនថូស ៣:១៧) ហើយគាត់ដឹងថាខ្លួនគាត់ជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្នុងបទគម្ពីរ។ (កូរិនថូសទី១ ៣:១៦, ១៧, ៦:១៩, ២០ រ៉ូម ១២:១, ២) ដូច្នេះ ក្នុងន័យថាអ្នកជឿបម្រើព្រះ បម្រើសាច់ចៀមដល់មនុស្សខ្លះ (អ្នកក្រ) ក៏ជា

ការថ្វាយបែបដែរ។ ការបម្រើព្រះមិនត្រូវបានអនុវត្តដោយតែក្រុមជំនុំទេ។ ក្នុងនាមជាមេទ័ព កូនេលាសបានប្រគល់ជូនជនក្រីក្រដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ។ (កិច្ចការ ១០:១-៤) សុភាសិត ១៩:១៧ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំណុលដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកក្រ នោះគេឱ្យខ្ចីដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ហើយអ្នកនោះនឹងសងអ្នកនោះតាមអំពើដែលខ្លួនធ្វើ។ “។ សូមមើលសុភាសិត ១៧:៥។ Mt 10:42 មានប្រសាសន៍ថា “ហើយអ្នកណាដែលឱ្យកេងកងនេះសូម្បីតែមួយតែងទឹកត្រជាក់ ព្រោះគាត់ជាសិស្ស ខ្ញុំប្រាប់អ្នកតាមពិតថា អ្នកនោះនឹងមិនបាត់រង្វាន់ឡើយ”។

ព្រះយេស៊ូវបានបន្ថែមការពិតដែលពួកផារីស៊ីមិនបានបម្រើឪពុកម្តាយ ដោយសារពួកគេថ្វាយដល់ព្រះ ។ (Mt 15:4-6) យ៉ាកុប 1:27 បានមានប្រសាសន៍ថា បំណុលដែលបរិសុទ្ធ និងមិនសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះជាព្រះវរបិតា គឺដើម្បីទៅសួរសុខទុក្ខកុមារកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ហើយរក្សាខ្លួនឱ្យរួចពីលោកីយ៍។ “។ សូមមើល មថ ២៥:៣១-៣៧។ ដូច្នេះ អ្នកជឿអាចប្រើដង្វាយដែលអ្នកជឿផ្តល់ក្នុងគោលបំណងនៃការជូនទាន (គោលបំណងមានន័យថ្វាយព្រះ) ដោយគ្មានការណែនាំពីក្រុមជំនុំ។

ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរធ្វេសប្រហែសចំពោះតង្វាយដែលថ្វាយដល់ក្រុមជំនុំឡើយ។ ដោយសារព្រះវិហារជាសហគមន៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ចដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ហើយបន្តនៅលើវា វាត្រូវបានហៅឱ្យមានវិទ្យាស្ថានដែលគួរឱ្យទុកចិត្តបំផុត។

ព្រះវិហារគឺជាវិទ្យាស្ថានដ៏មានតម្លៃណាស់ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ និងបន្តនៅ លើវា។ ដូច្នេះវិទ្យាស្ថាននេះត្រូវការសម្ភារៈ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរតែផ្តល់សម្ភារៈ ជាជាងរបស់ល្អផ្សេងទៀត។ (លូកា ៨:១-៣ ភី. ៤:១៨) ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែរ អ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ជាការបម្រើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ថ្លៃជីវិតរបស់បូជាចារ្យ។ ដូចអ្នកជឿនៅសម័យនោះបានបម្រើដោយស្មោះអស់ពី ចិត្តចំពោះវត្ថុបរិសុទ្ធជារបស់ព្រះ។ រឿងនេះមិនប្រែប្រួលតាមគោលការណ៍ទាំង ពេលចាស់ និងពេលថ្មីទេ។ និក្ខមនំ ២៣:១៥ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកត្រូវធ្វើ បុណ្យនំប៉ងឥតមេ។ តាមខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនំប៉ងឥតមេអស់រយៈ ពេលប្រាំពីរថ្ងៃតាមពេលកំណត់ក្នុងខែអប៊ីប ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានចេញពីស្រុកអេស៊ី បមក។ គ្មាននរណាមកមុខខ្ញុំដោយដៃទទេឡើយ។ “។ យោងទៅលើ Duet 16:16 ហើយក៏នៅក្នុងថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្រៀនថា អ្នកជឿគួរតែត្រូវបាន ថ្វាយដល់ព្រះតាមរយៈក្រុមជំនុំ។ មានតែនៅក្នុងបរិមាណប៉ុណ្ណោះដែលវាមិនត្រូវ បានបង្កើតឡើងនូវស្តង់ដារមួយចំនួននៃលេខ។ (Casse's Concise Bible Dictionary, p 728: នៅក្រោមសេរីភាវូបនីយកម្មសេដ្ឋកិច្ចថ្មីដែលបានណែនាំ ដល់គ្រិស្តបរិស័ទ គ្មានសមាមាត្រជាក់លាក់នៃប្រាក់ចំណូលត្រូវបានលើកឡើង ទេ)។

ឥឡូវនេះមានបញ្ហាដែលត្រូវគិត។ តើអ្នកដែលថ្វាយដង្វាយក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នឹងដោះស្រាយចំនួនដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ជាស្តង់ដារតែមួយទេ? បរិមាណមួយ ភាគក្នុងដប់គឺមួយភាគដប់ដែលអំប្រាហាំថ្វាយដល់បូជាចារ្យ មិលគីសថេក (លោ

កុប្បត្តិ ១៤:២០) និងមួយដែលប្រជាជនអឺរ៉ុបអាស៊ីអាគ្នេយ៍បានថ្វាយដល់កុលសម្ព័ន្ធលេវី វាអាចជាបរិមាណដ៏សមរម្យ។ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយច្បាប់នៃទ្រឹស្តីទេ ប៉ុន្តែជាសហគមន៍ខាងវិញ្ញាណដែលឆ្លងកាត់ដែលត្រូវបាន គ្រប់គ្រងដោយការគ្រប់គ្រងឯកសារ និងសាសនាខាងក្រៅដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយចំនួនដង្វាយមួយភាគក្នុង ដប់ទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែបរិមាណនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់គឺជាបរិមាណដ៏ល្អ នោះ វាអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងជាស្តង់ដារដែលអ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាន ប្រតិបត្តិដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ប៉ុន្តែវាមិនគួរត្រូវបានបង្កើតឡើងជាគោលលទ្ធិ និងជា ប្រព័ន្ធនោះទេ។ វាជាការប្រសើរជាងដែលអ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីថ្វាយដ ង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ខាងលើដល់ព្រះផងដែរ។ (២កូរិនថូស ៨:១-១៥) ប៉ុន្តែ ក្រុមជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនគួរណែនាំថា ពួកគេគួរតែថ្វាយដង្វាយមួយភាគ ក្នុងដប់ និងដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ខាងលើ ជាស្តង់ដារនៃការថ្វាយដោយបង្ខំនោះ ទេ។ សៀវភៅកំណត់ហេតុនៃការថ្វាយបង្គំជាសាធារណៈរបស់ប្រេសប៊ីធើរៀន ជំពូកទី 18 អត្ថបទទី 4 បាននិយាយថា “គ្រូគង្វាលគ្រប់រូបគួរតែបង្ហាត់ទម្លាប់នៃ ការថ្វាយក្នុងដងចិត្តដ៏ផ្អែមល្អរបស់ពួកគេ ដែលអ្នកជឿគួរថ្វាយដល់ក្រុមជំនុំ នីមួយៗ ហើយគួរតែធ្វើឱ្យអ្នកជឿគ្រប់រូបថ្វាយច្រើន ឬតិចដោយចិត្តល្អបំផុត របស់ពួកគេ”។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 អំពីការថ្វាយដង្វាយដល់ព្រះ (ឯកវិន័យ ៩:៦-១៥)

1. ថវិតលក្ខណៈនៃសកម្មភាពផ្តល់ជូន។

1) សកម្មភាពតថ្វាយគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយបេះដូងផ្អែមនៅចំពោះព្រះ។ ខទី ៦ បំភ្លឺអ្នកណាដែលសាបព្រោះតិចក៏នឹងច្រូតបានតិចដែរ ហើយអ្នកណាដែលសាបដោយបរិបូរក៏នឹងច្រូតបានយ៉ាងបរិបូណ៌។ “មានន័យថា ដាំព្រះពរ។ បន្ទាប់មកការថ្វាយគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយស្មោះគួរតែត្រូវបានយកជាតួអង្គសំខាន់។

ខទី ៧ បានចែងថា “ម្នាក់ៗត្រូវតែឱ្យតាមចិត្តខ្លួន” នេះក៏មានន័យថាមិនសក្តិសមនឹងថ្វាយដោយរូបខាងក្រៅទេ ប៉ុន្តែដោយចិត្តផ្អែមល្អម។ ខទី ៩ បំភ្លឺបានចែកដោយឥតគិតថ្លៃ ទ្រង់បានប្រទានដល់ជនក្រីក្រ™។ មានន័យថាយកទានទៅឱ្យអ្នកដទៃដោយមិនសន្សំចិត្ត។

ជាគោលការណ៍នៃគម្ពីរដែលយើងឱ្យទានដល់អ្នកដទៃដោយចិត្តមិនសន្សំចិត្ត។

បុរសឈ្មោះ Norice ត្រូវបានគេនិយាយថាគ្មានអ្វីដែលគាត់មិនអាចផ្តល់ឱ្យបានទេ។ វិសុទ្ធម្នាក់ប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ខ្លួនទៅឱ្យជនក្រីក្រ ប្រពន្ធគាត់សួរថា “តើយើងរស់យ៉ាងណា? ” គាត់បានឆ្លើយថា "តោះយើងពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះ ហើយអធិស្ឋានទៅព្រះ"។

2) សកម្មភាពថ្វាយគឺការងារធ្វើឱ្យអ្នកដែលបានជូនពរ។ (1) ខទី 6 បាននិយាយថា “ក៏នឹងច្រូតបានច្រើនដែរ។ ហើយ ខទី ៧ បាននិយាយថា ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកដែលឱ្យដោយរីករាយ ។ ខទី 8 បាននិយាយថា “ហើយព្រះទ្រង់អាចធ្វើឱ្យព្រះគុណទាំងអស់មានបរិបូរណ៍ពោះអ្នក” ខទី 10 មានបន្ទូលថា “ព្រះទ្រង់អាចធ្វើឱ្យព្រះគុណទាំងអស់មានបរិបូរណ៍ដល់អ្នក ដូច្នេះការមានគ្រប់បែបយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់” ។

ជាពិសេសសកម្មភាពផ្តល់ជូនគឺធ្វើការងារដើម្បីដាំ អត្ថបទបង្រៀនយើង។ (ខ៦, ១០) សូមយោងទៅសុភាសិត ១១:១, លូកា ៦:៣៨។ ការពិតដែលថាអ្នកដែលថ្វាយរឿងដល់ព្រះបានទទួលពរនៃបញ្ហាកាន់តែបង្ហាញឱ្យឃើញច្រើននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ Wanamaker នៅអាមេរិកគឺជាពួកបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិបន្ថែមទៀតដោយផ្តល់បញ្ហាដោយស្មោះ។ គាត់បានសាងសង់អគារព្រះវិហារជាច្រើននៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ ម៉ាល 3:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងយកដង្វាយមួយភាគដប់ពេញទៅក្នុងឃ្លាំង ដើម្បីឱ្យមានអាហារនៅក្នុងផ្ទះខ្ញុំ។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា បើសិនជាខ្ញុំមិនបើកបង្អួចស្ថានសួគ៌ឱ្យអ្នក ហើយចាក់ព្រះពរដល់អ្នកទេ ដរាបណាខ្ញុំលែងត្រូវការ™។ ខ្ញុំបានស្តាប់ទីបន្ទាល់ដែលអ្នកជឿបានទទួលពរជ័យតបស្នងដោយការផ្តល់រឿងដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរគិតដល់ចំណុចមួយ។ វាមិនមែនជារឿងដ៏ទៃទេ

ប៉ុន្តែមានករណីឧទាហរណ៍ដែលបុរសថ្វាយរឿងដល់ព្រះដោយឧទ្ទិសមិនបាន ទទួលទ្រព្យសម្បត្តិ។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរគិតថាវាជារឿងចម្លែកនោះទេ។ [1]

ដូចដែលយើងដឹងថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរចនាប័ទ្ម មួយច្បាស់ណាស់បញ្ហានេះនឹងត្រូវបានដោះស្រាយ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានសន្យា ថាអ្នកដែលថ្វាយវត្ថុដោយស្មោះអស់ពីចិត្តគួរតែបានទទួលទ្រព្យសម្បត្តិនៅស្ថាន សួគ៌ (Mt 6:20) អ្នកដែលថ្វាយវត្ថុនោះមិនគួរទទួលរងនូវតែក្នុងលោកនេះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ [2] យើងគួរតែដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មានច្បាប់ម្តងទៀតក្នុង ការរក្សាកិច្ចព្រមព្រៀង។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់រក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ចំពោះតែមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។ (ដាន. ៦:៤) ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បើខ្ញុំលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្ញុំមាន ហើយ បើខ្ញុំប្រគល់ខ្លួនប្រាណទៅដុតចោល ប៉ុន្តែមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះខ្ញុំមិនបានអ្វី ឡើយ។ “។ ដូច្នេះហើយ យើងអាចដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ តាមរយៈ ការឃើញគំរូរបស់បុគ្គលដែលផ្តល់រឿងដោយស្មោះ និងតាមរយៈការឃើញគំរូមិន ក្លាយជាទ្រព្យសម្បត្តិ ទោះបីជាគាត់បានថ្វាយរឿងដល់ព្រះដោយលះបង់ក៏ដោយ។ ព្រះអង្គជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ ដែលព្រះអង្គមិនឃើញតែម្ខាងក្នុងអំពើរបស់ មនុស្សនោះទេ តែឃើញភាគីម្ខាងទៀតវិនិច្ឆ័យអំពើរបស់មនុស្សដូច្នេះ។

2. លទ្ធផលនៃសកម្មភាពផ្តល់ជូន។

1) អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់។ លទ្ធផលនៃតង្វាយគឺការអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ការអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាគោលបំណងនៃអត្ថិភាពរបស់មនុស្ស។ ថែស្សាទី 1 5:18 បាននិយាយថា “សូមអរព្រះគុណគ្រប់កាលៈទេសៈ។ នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងព្រះគ្រីស្តយេស៊ូវសម្រាប់អ្នក។ “។ (1) ព្រះទ្រង់ធ្វើការនៅក្នុងយើង ដើម្បីឱ្យយើងអាចអរព្រះគុណដល់ព្រះ ទោះបីជាយើងធ្លាប់មានរឿងអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ។ (២) ហើយអ្វីដែលគាត់ចង់បានមកលើយើងគឺមានតែការអរព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ។ ដូចដែលយើងឃើញថាទ្រង់ចង់ឱ្យយើងអរព្រះគុណ នោះច្បាស់ណាស់ថាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអរព្រះគុណរបស់យើងជាដំបូង (៣) អ្វីដែលយើងអរព្រះគុណដល់ព្រះ គឺជាវិធីសាស្ត្រដែលធ្វើឱ្យការងាររបស់យើងក្លាយជាការងារល្អបំផុត។

2) វាធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធប្រាថ្នាចង់បានគ្នាទៅវិញទៅមក។ មានន័យថានឹកដល់អ្នកដែលផ្តល់ជំនួយដោយការថ្វាយ។ (ខ១៤) ចិត្តដែលគេនឹកធ្វើឱ្យភាគីទាំងសងខាង (អ្នកជួយម្ខាងទៀតដោយតង្វាយ និងជំនួយដែលបានទទួលជាមួយនឹងតង្វាយ) ពង្រឹងសេចក្តីស្រឡាញ់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ៩:១១-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយនេះចេញមកក្រៅលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃខទី ១៥។ យើងបានទទួល ព្រះគុណដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាព្រះគុណនៃការសង្គ្រោះពីព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែយើងជាមនុស្សមានបាបដែលមិនអើពើនឹងការអរព្រះគុណ។

1. ការដឹងគុណមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានការលះបង់ណាមួយឡើយ។

នៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីអធិស្ឋាន ដូចជាយើងអាចអធិស្ឋានបាន ការអរព្រះគុណក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងផងដែរ នៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើង ដើម្បីធ្វើវា។ ដូច្នេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធខ្លះកាន់បាវចនារបស់គាត់ថា ចូរគិតចុះ ហើយអរព្រះគុណ។ ដូចយើងមិនគិត យើងមិនសិក្សា ហើយក៏មិនលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវាដែរ ជីវិតនៃការអរព្រះគុណមិនក្លាយជា។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿព្យាយាមធ្វើជីវិតនៃការអរព្រះគុណដោយគ្មានការបូជា។ ដូច្នេះហើយពួកគេមិនបង្កើតគោលបំណងទេ។ ហេតុផលដែលយើងអាចធ្វើជីវិតនៃការអរព្រះគុណបានគឺដោយសារបុរសនោះមានចរិតអាក្រក់មិនឱ្យអរព្រះគុណ។

1) ព្រោះមនុស្សខូចមិនភ្លេចអ្វីដែលគួរបំភ្លេច តែភ្លេចអ្វីដែលគួរចងចាំ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់មិនភ្លេចកំហុសអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែគាត់ភ្លេចព្រះគុណរបស់ព្រះយ៉ាងល្អ។

2) ព្រោះបុរសនោះមានចិត្តពុករលួយ ហើយមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍ ជាច្រើនមិនបានអរព្រះគុណឡើយ។

3) ព្រោះបុរសនោះខូចដោយសារទទួលបាននូវព្រះគុណតិចតួចដែលគាត់ប្រព្រឹត្ត មិនគ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែពេលគាត់ទទួលបានច្រើន គាត់មិនអរព្រះគុណទេ ព្រោះគាត់គិតថា វាជារឿងធម្មជាតិ។

4) ព្រោះមនុស្សពុករលួយ គាត់មានចិត្តចោទ។

2. តើការដឹងគុណជាអ្វី?

1) សូមអរព្រះគុណព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គដែលមិនអាចនិយាយបាន។ តើបំព្រះគុណដ៏លើសលប់នៃព្រះ™មានន័យយ៉ាងណា? ដូចដែលយើងឃើញវាជាទម្រង់អក្សរសាស្ត្រ (ភ្លាមៗនោះគាត់បានប្រើប្រភេទអក្សរសាស្ត្រដើម្បីអរព្រះគុណដល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ 8: 9 អេភេសូរ 5: 1 រ៉ូម 1: 25 9: 5 កូរិនថូស 15: 17 I Tim 1: ១៦) វាចង្អុលបង្ហាញថាព្រះបានប្រទានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអំណោយ។ (Hodge) Meyer បាននិយាយថា នេះចង្អុលបង្ហាញពីព្រះគុណនៃ

ការប្រោសលោះដីអស្ចារ្យ ពីព្រោះការប្រោសលោះនេះគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការប្រកបគ្នានៃពួកបរិសុទ្ធ។ ចុះតើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលអំណោយនេះជាព្រះគុណដែលមិនអាចនិយាយបាន? ដោយសារព្រះបានប្រទានកូនប្រុសជាអំណោយដល់យើង ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ទ្រង់បានប្រទានពរគ្រប់យ៉ាង។ (រ៉ូម ៨: ៣២) សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ជាពរដែលយើងមិនអាចរាប់ចំនួនពរនោះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះគុណនៃការប្រោសលោះផ្តល់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចដល់យើង។ តើមួយណាជាអ្វីដែលយើងមិនអាចបង្ហាញវាដោយពាក្យណាមួយ?

2) ចូរអរព្រះគុណដល់វត្ថុដទៃ។ ដូចដែលយើងគិតថាយើងបានទទួលព្រះគុណដែលមិនអាចនិយាយបាន (ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ) ជាលទ្ធផលការអរព្រះគុណគួរតែជារត្នដែលយើងគួរលះបង់ខ្លួនឯង។

យើងគួរតែអាចអរព្រះគុណដល់កិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិ។ ព្រះជាព្រះអម្ចាស់ដែលមានអធិបតេយ្យភាពដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី គោលបំណង និងសកម្មភាពរបស់គាត់មានទិដ្ឋភាពផ្សេងគ្នាជាច្រើនចំពោះគោលបំណងរបស់មនុស្សតូច និងសកម្មភាពរបស់គាត់។ គឺ 55:8-9 បាននិយាយថា “ដ្បិតគំនិតរបស់ខ្ញុំមិនមែនជាគំនិតរបស់អ្នកទេ ហើយក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អ្នកដែរ” នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

ព្រោះផ្ទៃមេឃខ្ពស់ជាងផែនដី ផ្លូវរបស់ខ្ញុំក៏ខ្ពស់ជាងផ្លូវរបស់អ្នក ហើយគំនិតខ្ញុំក៏
លើសពីគំនិតរបស់អ្នកដែរ។ “។ ដូច្នេះ រឿងដែលព្រះប្រតិបត្តិមានទិដ្ឋភាពមិន
អាចយល់បានដោយមនុស្សតូចរបស់យើងពេលខ្លះ។ យើងដឹងពីការពិតដែលថា
ព្រះបញ្ជូនទុក្ខនិងទុក្ខវេទនាដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់បុរសនោះបានល្អ។

3) ចូរយើងអរព្រះគុណចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបានបង្ហាញដោយអ្នកដទៃ។
ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បិត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង។ “។ ចិត្តនៃ
ពាក្យនេះមានន័យថា យើងគួរតែចង់ឱ្យអ្នកដទៃបានជាល្អដូចខ្ញុំបានជាល្អ ។ ការ
ដែលម្នាក់ទៀតប្រែជាល្អ គឺដូចជាការដែលយើងបានជាល្អដែរ។ អ្នកជិតខាងឡោម
ព័ទ្ធខ្ញុំជាមនុស្សវេទនាដោយសារអំពើហិង្សារបស់ពួកគេ តើយើងត្រូវរងទុក្ខប៉ុន្មាន
ក្នុងពួកគេ? ប្រសិនបើអ្នកផ្សេងទៀតទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយបានជា
ល្អ ខ្ញុំរីករាយ វាមានន័យថា ខ្ញុំមានហេតុផលច្រើនទៀតនៃការត្រេកអររបស់ខ្ញុំ។
នៅពេលដែលយើងជាប់គុកក្នុងទីធ្លាតូចចង្អៀត ទាំងខ្លួនឯង និងរស់នៅក្នុងនោះ
តែងតែមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការត្រួតត្រា និងការរងទុក្ខ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល
ខ្ញុំគិតពីមនុស្សប្រុសទាំងអស់ដូចជាខ្លួនខ្ញុំ ហើយស្រឡាញ់ពួកគេ នោះវិស័យនៃ
ជីវិតរបស់ខ្ញុំកាន់តែទូលំទូលាយ ហើយគំនិតនៃចំណេះដឹងក៏កាន់តែខ្ពស់ ហើយបន្ត
ជីវិតរីករាយ និងអរគុណជាបន្តបន្ទាប់។ ជីវិតគិតម្ខាងទៀតមានន័យថាខ្លួនឯងអ
ស្ចារ្យ ថ្លៃថ្នូរ ជ្រៅ ទូលាយ ភ្លឺ មានសុភមង្គល និងមានអំណាច។

3. ពេលដែលយើងអរព្រះគុណដល់ព្រះ តើយើងអាចអរព្រះគុណយ៉ាងដូចម្តេច?

ទោះបីជាយើងថ្លែងអំណរគុណ យើងប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូល ហើយតាមដែលយើងត្រូវការ យើងគួរតែអរព្រះគុណដោយលះបង់ជីវិតរបស់យើងចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែយើងសូមអរព្រះគុណចំពោះបញ្ហា។ បន្ទាប់មក យើងមានរបស់ដែលយើងធ្វើការអរព្រះគុណ។ ការថ្វាយដង្ហាយអរព្រះគុណមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយចលនាដើម្បីប្រមូលប្រាក់កាក់នោះទេ ប៉ុន្តែដោយចលនានៃការថ្វាយដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ការប្រមូលលុយកាក់គួរឱ្យឆ្កែ ប៉ុន្តែមិនអាចថ្វាយព្រះបានទេ។ បុរសនោះបាននិយាយថា៖ បំព្រោះជីវិតជួបបញ្ហា យើងមានតែលុយកាក់ប៉ុណ្ណោះ™។ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាដកជីវិតនៃការថ្វាយវាយនិងប្រណីតភាព អ្នកនោះមានវត្ថុថ្វាយព្រះ។

- 1) យើងគួរតែអាចឱ្យលុយក្នុងដៃដែលត្រូវគេផ្តាងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ អញ្ជឹងតើយើងអាចធ្វេសប្រហែសបានដោយរបៀបណា?
- 2) កាលដែលយើងឱ្យទៅអ្នកដទៃ វាជាផ្លូវរស់។ មូលហេតុដែលបុរសនោះធ្លាក់ខ្លួនក្រក៏ព្រោះតែគាត់មិនថ្វាយអ្វីដែលខ្លួនគួរថ្វាយតាមធម្មជាតិ។
- 3) បុរសដែលថ្វាយដង្ហាយដល់ព្រះ មិនចំណាយប្រាក់ឥតប្រយោជន៍ឡើយ។ ពួកគេគួរសម្រេចចិត្តដោយការថ្វាយរឿងនោះ ហើយទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យពីស្ថានសួគ៌។

ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ឯ កុំទុកទ្រព្យសម្បត្តិទុកសម្រាប់ខ្លួនឯងនៅលើផែនដី ជាកន្លែងដែលកន្ត្រាក់ និងច្រែះបំផ្លាញ ហើយជាកន្លែងដែលចោរទម្លាយចូលលួច ប៉ុន្តែត្រូវប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនឯងនៅស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលកន្ត្រាក់ ឬ ច្រែះបំផ្លាញ ហើយចោរមិនទម្លាយឡើយ នៅក្នុងនិងលួច។ ព្រោះទ្រព្យសម្បត្តិ របស់អ្នកនៅទីណា ចិត្តអ្នកក៏នៅទីនោះដែរ។ (ម៉ាថាយ ៦:១៩-២១) កាលដែល យើងដំឡើងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងនៅស្ថានសួគ៌ យើងទទួលបានប្រយោជន៍ទាំង ពីរដោយតង្វាយមួយ មួយគឺកំណប់របស់យើងដំឡើងនៅស្ថានសួគ៌ ហើយមួយ ទៀតគឺចិត្តយើងនៅស្ថានសួគ៌។ (ម៉ាថ. ៦:១៩-២១) ការដែលចិត្តយើងនៅស្ថាន សួគ៌ក៏ជាពរដ៏អស្ចារ្យដែរ។ ទុក្ខវេទនា និងពរជ័យរបស់យើងត្រូវបានដោះស្រាយ ដោយកន្លែងដែលយើងស្នាក់នៅ។ ចិត្តមនុស្សជាប់នឹងកន្លែងឈោរឈៅក៏ទទួល សេចក្តីវេទនា។ ដូច្នេះ យើងគួរតែផ្តល់នូវបញ្ហាដែលចិត្តរបស់យើងអាចនឹងត្រូវ បានភ្ជាប់នៅនឹងកន្លែងដែលត្រឹមត្រូវ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ការវាស់វែងមិនពិតចំពោះខ្លួន (ឯកវិនិច្ឆ័យ ១០:១២-១៨)

1. ដូចដែលគាត់ប្រៀបធៀបជាមួយខ្លួនគាត់វាគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅ។ (ខ១២)

បុរសគួរតែដឹងថាខ្លួនគាត់តូច ហើយគាត់គួរតែដឹងថា នៅពេលដែលចំណុចល្អរបស់គាត់ទុកព្រះ ហើយគាត់នៅជាប់នឹងខ្លួន វាគឺជារឿងមួយដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន។ អេសាយបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ យើងទាំងអស់គ្នាបានក្លាយទៅដូចជាអ្នកដែលមិនបរិសុទ្ធ ហើយអំពើសុចរិតរបស់យើងទាំងអស់គឺដូចជាសម្លៀកបំពាក់ដែលកខ្វក់។ យើងទាំងអស់គ្នាសាត់ដូចស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដូចជាខ្យល់បក់បោកយើងទៅ។ (គឺ ៦៤:៦)។ មនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប។

1) ទំនុកតម្កើង ១:៤ មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯមនុស្សអាក្រក់មិនដូច្នោះទេ ប៉ុន្តែប្រៀបដូចជាអង្កាមដែលខ្យល់បក់ចេញ។ “។ ពួកគេមិនស្វិតទាំងការជំនុំជំរះទេ (ទំនុកដំកើង ១:៥) ដ្បិតអង្កាមគ្មានគ្រាប់ទេ វាមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវឆេះក្នុងភ្លើង។

2) Jm 4: 14 បាននិយាយថា "អ្នកគឺជាអ័ព្ទដែលលេចឡើងមួយរយៈពេលបន្ទាប់មកបាត់ទៅវិញ" ។ នេះក៏មានន័យដែរថា សម្រាប់បុរសគ្មានទម្ងន់ នោះគាត់នឹង

ត្រូវកាត់បន្ថយយ៉ាងងាយ។ នេះបញ្ជាក់ថា បុរសនោះមិនអាចរើសអើងបានទេ ហើយក៏មិនអាចអួតខ្លួនឯងបានដែរ។

3) ទំនុកតម្កើង ៣៩:៥ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ារ៉ូស៍ អ្នកបានបង្កើតថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ បានប៉ុន្មានដៃហើយ ហើយជីវិតរបស់ខ្ញុំក៏ដូចជាគ្មានអ្វីនៅពីមុខអ្នកដែរ។ ប្រាកដណាស់ មនុស្សទាំងអស់ឈរត្រឹមដង្ហើម! សេឡា” ។

4) ទំនុកតម្កើង ៣៩:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ារ៉ូស៍ អ្នកដែលពួកគេនៅក្នុងភាពចលាចលឡើយ។ បុរសម្នាក់ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ មិនដឹងអ្នកណាប្រមូលបាន! “។

5) គឺ 1:31 បាននិយាយថា "ហើយអ្នកខ្លាំងនឹងក្លាយទៅជាទន់ខ្សោយហើយ ការងាររបស់គាត់នឹងឆេះហើយពួកគេទាំងពីរនឹងឆេះជាមួយគ្នាដោយគ្មាននរណាអាចពន្លត់ពួកគេ។ ប៉ារ៉ូស៍ នេះក៏ជាពាក្យដែលជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃពន្លឺស្លឹក ដែលមនុស្សត្រូវឆេះយ៉ាងងាយ។

6) ទំនុកតម្កើង ៦២:៩ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ារ៉ូស៍ អ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិទាបគឺមានតែដង្ហើម។ ទ្រព្យសម្បត្តិខ្ពស់គឺជាការបំភាន់; នៅក្នុងសមតុល្យពួកគេកើនឡើង; ពួកគេនៅជាមួយគ្នាស្រាលជាងដង្ហើម។ “។

ដូចដែលយើងឃើញខគម្ពីរខាងលើទាំងអស់។ ប្រសិនបើបុរសដែលមិនអាចកាត់ ថ្លៃបានដោយខ្លួនគាត់ពិតជាយកខ្លួនឯងជាស្តង់ដាររបស់គាត់ហើយធ្វើអ្វីក៏ដោយ គាត់គួរតែត្រូវបានគេប្រហារជីវិតដោយល្ងង់ខ្លៅ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបាននិយាយថា កិច្ច ការដែលត្រូវធ្វើគឺគាត់គ្មានប្រាជ្ញាទេ™។ ពីព្រោះមនុស្សបែបនេះមិនដឹងថាស្តង់ ដាររបស់ខ្លួនគឺគ្រាន់តែជាព្រះរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះដែលជាមនុស្សល្ងង់។ គាត់គឺដូច ដែលមនុស្សខ្វាក់អះអាងថាអាចមើលឃើញដោយខ្លួនគាត់។ ភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ ហូរចូលទៅក្នុងភាពក្រអឺតក្រទមនៅទីបំផុត។

2. ដូចដែលគាត់ប្រៀបធៀបជាមួយខ្លួនគាត់គឺជាភាពក្រអឺតក្រទម។ បុរសបែប នេះមានអំនួតខ្លាំង។ (១៣-១៦)

ពាក្យថា "អ្នកហួសដែនកំណត់"

1) ដោយមិនមានមនសិការដើម្បីយកព្រះជាស្តង់ដាររបស់គាត់គាត់ប្រតិបត្តិដូចជា មិនមែនជាគាត់។ (ខ១៣) បើអ្នកណាដែលមានស្មារតីប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះជាខ្នាត តម្រារបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងគិតថាខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាប ហើយនឹងមានចិត្តរាប ទាប។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់គ្មានមនសិការបែបនេះដើម្បីចាត់ទុកព្រះជាខ្នាតតម្រា របស់គាត់ គាត់នឹងអួតខ្លួនថាគាត់យកការបូជារបស់អ្នកដទៃជាស្នាដៃរបស់គាត់។ (ខ ១៥) ។

3. សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ ចូរយើងបោះចោលនូវភាពល្ងង់ខ្លៅ និងភាពក្រអឺតក្រទម ដើម្បីវាស់វែងខ្លួនឯងជាមួយនឹងគំនិតរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងអួតតែក្នុងព្រះ អម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១៧, ១៨)

1) ពាក្យ បំភ្លឺក្នុងព្រះអម្ចាស់™ ជាជីវិតដែលគាត់មិនអួតខ្លួនឯងនោះទេ គឺដើម្បី ទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ ដោយសារការសរសើរពីព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ជីវិតបែប នេះគឺជាការបន្ទាបខ្លួនដែលគាត់ព្យាយាមរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ អម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់មិនដែលមានបេះដូង បំភ្លឺ™ (ហៅដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់) ។ គ្រិស្ត សាសនាសង្កត់ធ្ងន់លើភាពរាបទាបគ្មានទីបញ្ចប់។ ការពិតដែលធ្វើឱ្យគាត់តឹង ដូច្នេះ គឺជាគុណវុឌ្ឍិដ៏ចាំបាច់របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលគោរពព្រះ អ្នកណាជាអ្នកជឿ ពិតប្រាកដ គួរតែប្រកាន់យកធាតុចាំបាច់ទាំងស្រុងនោះ។ ដោយសារម៉ូសេមានចិត្ត រាបទាប គាត់បានក្លាយទៅជាម៉ូសេ (ជនគណនា ១២:៣) យ៉ូហានបាទីស្ដបាន មានប្រសាសន៍ថា ព្រះគ្រីស្ទគួរតែបានរស់ឡើងវិញ ប៉ុន្តែគាត់ផ្ទាល់គួរតែត្រូវបាន កាត់បន្ថយ។ (យ៉ូហាន ៣:៣០) ទោះជាលោកយេស៊ូគ្មានអំពើបាបក៏ដោយ ទ្រង់ មានចិត្តរាបទាបជាប់លាប់។ គាត់ថា គាត់មិនដាច់ដើមត្រែងដែលមានស្នាមជាំ នោះទេ។ សំឡេងដំបូងនៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំគឺ បំភ្លឺមានពរហើយ អស់អ្នកក្រខាងវិញ្ញាណ ដ្បិតពួកគេជានគរស្ថានសួគ៌។ “។ ដូចដែលយើងឃើញ

ម្នាក់នេះពីអាថ៌កំបាំងដល់ការបន្ទាបខ្លួនសូម្បីតែកូនប្រុសរបស់ព្រះក៏ស្តាប់បង្គាប់ដែរ។

Bunyan បាននិយាយថា "មនុស្សរាបទាបមិនយកការថប់បារម្ភដើម្បីរំលឹក" ការអនុវត្តនៃការបន្ទាបខ្លួនមិនត្រឹមតែយល់ពីភាពខ្លីរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែគាត់ក៏ព្យាយាមកែតម្រូវចំណុចខ្សោយដោយចំណង់ចំណូលចិត្តផងដែរ។ ហើយមនុស្សដែលមានចិត្តរាបទាបទទួលយកភាពអយុត្តិធម៌ក្នុងរឿងមិនយុត្តិធម៌។

2) កាលដែលយើងលះបង់គាត់ដើម្បីបន្ទាបខ្លួន គាត់ត្រូវបានគេយកសកម្មភាពជាក់ស្តែង។ យើងគួរធ្វើជាមនុស្សរាបទាបដូចតទៅ។

3) កាលខ្លួនដឹងថាខ្លួនល្ងង់ គេទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះ

4) កាលដែលគាត់ដឹងថាគាត់ខ្សោយ នោះគាត់ទទួលអំណាចនៃព្រះ។

5) កាលដែលគាត់ដឹងថាគាត់វេទនា នោះគាត់ទទួលថាព្រះធ្វើឱ្យគាត់លើកឡើង។

6) កាលគេត្រូវគេមើលងាយ នោះគាត់នៅក្រោមជើងព្រះ។

7) កាលដែលគាត់ក្លាយទៅជាគ្មានអ្វីសោះ នោះគាត់ក្លាយទៅជាអ្វីៗទាំងអស់ចំពោះព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 អ្នកដែលត្រូវទទួលថាជាមនុស្សត្រឹមត្រូវ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ១០: ១៣-១៨)

1. វាជាការសំខាន់ណាស់ដែលគាត់ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាវៀងត្រឹមត្រូវ។

មនុស្សគ្រប់រូបរស់នៅពីមុខក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះនៃពិភពលោកនេះ។ ភាគច្រើននៃពួកគេចង់ឆ្លងកាត់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនិងទំព័រនៃប្រវត្តិសាស្ត្រចង់និយាយពាក្យល្អនៅលើទំព័រនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។ នេះជាការខុសព្រោះគាត់បម្រើពិភពលោកជាងព្រះ។ ហើយមានបុរសខ្លះអះអាងថាខ្លួនឯងត្រឹមត្រូវ ទោះជាប្រវត្តិនេះមិនទទួលស្គាល់ពួកគេក៏ដោយ។ ពួកគេចាត់ទុកខ្លួនឯងជាអ្នកវិនិច្ឆ័យខ្លួនឯង។ វាក៏ខុសដែរ។ អ្នកណាគ្មានប្រយោជន៍ បើព្រះជាម្ចាស់មិនទទួលស្គាល់ថាត្រឹមត្រូវ ទោះបីពិភពលោកទទួលស្គាល់គាត់ ហើយទោះបីខ្លួនទទួលស្គាល់ត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏គ្មានន័យដែរ។

2. វិធីសាស្ត្រក្នុងការទទួលជារបស់ត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ។

តើបុរសនោះអាចទទួលបានត្រឹមត្រូវដោយរបៀបណា? ១) តើគាត់អាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ដោយស្នាដៃល្អរបស់គាត់ពីអតីតកាលនៅចំពោះព្រះឬទេ? អែសកា 3:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ម្តងទៀត បើមនុស្សសុចរិតបែរចេញពីសេចក្តីសុចរិត ហើយប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ ហើយខ្ញុំដាក់ឧបសគ្គនៅចំពោះមុខគាត់ អ្នកនោះនឹង

ត្រូវស្លាប់។ ដោយសារអ្នកមិនបានព្រមានគាត់ គាត់នឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើ
 បាបរបស់គាត់ ហើយអំពើសុចរិតរបស់គាត់ដែលគាត់បានធ្វើនឹងមិនត្រូវបានចង
 ចាំឡើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងទាមទារឈាមគាត់នៅដែអ្នក។ “។ ហើយបុរសដោយអំពើ
 ដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តខុសក្នុងអតីតកាល មិនគួរទទួលស្គាល់ច្បាស់ឡើយ។
 ដូច្នេះ យើងមិនគួរតែត្រឡប់ទៅមើលអ្នកពីក្រោយ ហើយចាប់ពីមុខ ហើយបន្តការ
 យកគោលដៅខាងមុខក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ (ភីលីព ៣:១៣) ក្នុងនាមជាជីវិត
 ដែលត្រូវបន្ត™ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យើងទទួលស្គាល់ព្រះ។ សម្រាប់ការស្នាក់នៅគឺនៅ
 លើផ្នែកមួយក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលវាខុស។ ជីវិតយើងមិនមានចំណែក
 ណាដែលពេញចិត្តក្នុងជីវិតយើងទេ។ ២) តើគាត់នឹងអួតពីរឿងអនាគត ឬគាត់
 នឹងទទួលស្គាល់ថាត្រូវ? គាត់មិនដឹងរឿងបន្ទាប់ទេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនយក
 ផែនការនៃអនាគតរបស់ពួកគេហើយអួតពួកគេ។ ប៉ុន្តែអនាគតគឺដឹងតែ។ តើអ្នក
 ណាដឹងថាអនាគតអាក្រក់ជាងបច្ចុប្បន្ន ហើយបច្ចុប្បន្នកាលនោះ? ដូច្នេះ គាត់មិន
 អាចជួយអ្វីបានក្រៅពីប្រគល់អនាគតដល់ព្រះផង ហើយគួរតែគិតពីរឿងនោះ។ យ៉ូ
 ហាន ៤:១៤-១៦ មានប្រសាសន៍ថា “” .

សេចក្តីអធិប្បាយទី 20 អំពីសេចក្តីស្មោះត្រង់ និងការសម្អាត (ឯកវិទ្យាសាស្ត្រ ១១:១-៣)

ហេតុផលដែលទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងអ្នកជឿត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយ នឹងទំនាក់ទំនងរវាងកូនកំណេះនិងកូនក្រមុំគឺសម្រាប់គុណធម៌នៃការញែកជា បរិសុទ្ធគឺចាំបាច់ដល់មនុស្សក្រោយ។ អ្នកជឿគ្មានកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ខ្លួនលើសជាងព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ តាមពិត នេះមានន័យថា គាត់មិនមានបុគ្គលិក លក្ខណៈពីរនៅចំពោះព្រះទេ ហើយគាត់រស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃមនុស្សតែមួយ។ ដូច្នេះ ខទី ៣ បាននិយាយអំពីគុណធម៌នៃការញែកជាបរិសុទ្ធជាមួយនឹងរចនាប័ទ្ម នៃការពន្យល់ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរទៅជា $\hat{\mu}$ ភាពស្មោះត្រង់ ($\alpha\lambda\acute{o}\tau\eta\varsigma$) និងភាពស្អាតស្អំ $\hat{\mu}$ (ភាពស្មោះត្រង់ដែលជាការសម្អាត) TM ។

ប៉ុលនិយាយថា គំរូខុសរបស់នាងអេវ៉ា (ភរិយារបស់អ័ដាម) គួរតែជាគំរូនៅខាងមុខ ខ។ អេវ៉ា (ឬ ហាវ៉ា) ត្រូវបានល្អងដោយអារក្សតំណាងដោយសត្វពស់ ហើយ បន្ទាប់ពីនាងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នាងបានចាកចេញពីភាពស្មោះត្រង់។ សូម្បីតែ ត្រូវបានគេលាក់នៅក្នុងសួនអេដែនជាមួយនឹងប្តីរបស់នាង (លោកុប្បត្តិ ៣:៨) វា ជារឿងមិនពិត។

1. ឥឡូវនេះ ចូរយើងគិតថា អេវ៉ា និងអ័ដាមត្រូវបានបញ្ឆោត បន្ទាប់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។

1) អ័ដាមនិងប្រពន្ធរបស់គាត់ត្រូវបានលាក់។ ពួកគេគឺជាបុរសដែលគួររីករាយនឹងព្រះដោយធម្មជាតិ។ តាមពិតទៅ ការប្រកបជាមួយនឹងព្រះគឺការរីករាយនឹងរឿង។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ ពួកគេស្អប់ការជួបព្រះ។ អំពើបាបធ្វើឱ្យជីវិតផ្លាស់ប្តូរដូចនោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អំពើបាបធ្វើឱ្យមនុស្សងងឹតមុខ។ វាគឺជាគំនិតដ៏ខ្មៅងងឹត ដើម្បីគេចចេញពីព្រះដែលមានវត្តមាន។

2) ពេលព្រះយាងទៅសួរសុខទុក្ខពួកគេ ហើយសួរថា “តើអ្នកនៅឯណា?”។ គាត់មិនបានឆ្លើយត្រឹមត្រូវ ហើយឆ្លើយមិនពិត។ សំណួរ "តើអ្នកនៅឯណា?" សំណួរដែលព្រះជាម្ចាស់សួរ មិនមែនជាសំណួរដែលគេចោទថា មិនស្គាល់កន្លែងរបស់គាត់ទេ តែជាសំណួរដើម្បីពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់គាត់។ ព្រះបន្ទូលនេះគឺជាការដាស់តឿនឱ្យឃើញអ្នកត្រឹមត្រូវ។ ចំពោះសំណួរដែលព្រះបានសួរគាត់គួរតែវាយស្មុំដល់គាត់ហើយយំ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានអះអាងថា បញ្ហាលាក់កំបាំងរបស់គាត់ចេញមកពីសំឡេងរបស់ព្រះ ហើយបានទំនួលខុសត្រូវចំពោះសំឡេងរបស់ព្រះ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យដើមនៃភាសាហេប្រើរ សម្រាប់ពាក្យថា បំបែករបស់អ្នក™ (77-78) មកនៅផ្នែកដំបូងនៃឃ្លា (លោកុប្បត្តិ 3:10) ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់

វាច្បាស់ណាស់ថា មូលហេតុដែលអ័ដាមត្រូវបានលាក់គឺត្រូវបានសន្មតថា ដល់សំឡេងរបស់ព្រះ។ ការដែលអ័ដាមបាននិយាយដូច្នេះចេញមកពីការគ្របដណ្តប់ដោយការពិតកម្រិតណាមួយ។ ទោះបីគាត់ត្រូវបានលាក់ទុកសម្រាប់សំឡេងរបស់ព្រះក៏ដោយ វាមិនមែនជាហេតុផលសំខាន់នោះទេ។ មូលហេតុសំខាន់គឺអំពើបាបរបស់គាត់។ គាត់គ្រាន់តែមិនបានមករកពន្លឺសម្រាប់ទង្វើរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញ។ (យ៉ូហាន ៣:២០)

3) ព្រះបានតម្រូវឱ្យអ័ដាមអាចមើលអត្តសញ្ញាណរបស់គាត់យ៉ាងច្បាស់ ដោយមានការបញ្ជាក់ពីយ៉ាងជាក់ស្តែងនៅក្នុងខទី 11។ បន្ទាប់មកអ័ដាមបានផ្ទេរភ្លយរបស់គាត់ទៅប្រពន្ធរបស់គាត់ ក្រោយមកគាត់បានផ្ទេរវាទៅព្រះ។ (ខ១២) យោងទៅតាមជំនាញគេចមិនពិត អេវ៉ាក៏បានធ្វើតាមដែរ។

4) កាលព្រះបានបន្ទោសនាងអេវ៉ា នាងបានឆ្លើយថា៖ បំពេញបានបញ្ជាតម្កល់ ហើយខ្ញុំក៏ស៊ី។ “។ មានតែផ្នែកពាក់កណ្តាលនៃផ្នែកនេះប៉ុណ្ណោះដែលជាការពិត ហើយក៏មិនពិតផងដែរ។ មានករណីជាច្រើនដែលបន្ទាប់ពីបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់បានបន្ទោសអារក្សទាំងស្រុង ប៉ុន្តែគាត់គេចចេញពីវា។ ថ្ងៃនេះ អ្នកជឿគួររក្សាភាពស្មោះត្រង់ (ភាពសាមញ្ញដែលជាការប្រឆាំងនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈទ្វេ)

2. អ្នកជឿសម័យនេះក្លាយជាមនុស្សមិនពិត ព្រោះពួកគេបន្តនៅលើសេចក្តីពិត។

- 1) គេទទួលបានការល្អដោយបំភ្លេចវាមិនឱ្យគិត។
 - 2) ពួកគេទទួលបានការល្អដោយនិយាយថាអ្នកផ្សេងទៀតមានអំពើបាបបែបនេះដោយខ្លួនឯង។
 - 3) ពួកគេទទួលបានការល្អដោយនិយាយថាពួកគេជាជីវិតទន់ខ្សោយដែលពួកគេមិនអាចធ្វើបាន។
 - 4) ព្រោះគេមើលរូបខាងក្រៅជាងមនុស្សខាងក្នុង គេមិនឃើញការខូចខាតខាងក្នុងរបស់ខ្លួនឡើយ។
 - 5) ព្រោះគេវាយតម្លៃខ្លួនឯងតាមគោលជំហររបស់គាត់ ហើយការអបអរសាទរពីមនុស្ស ពួកគេមិនពិនិត្យមើលទង្វើរបស់គាត់ និងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ទេ ការពិតរបស់គាត់ត្រូវបានលាក់។
- ដូចជាពួកគេមិនបានដឹងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនពិតប្រាកដ ទីបំផុតពួកគេប្រហារជីវិតមិនពិតដើម្បីស្វែងរកអ្នកធ្វើបាបដោយស្មោះ។
- វាជាជីវិតដែលពួកគេមិនប្រតិបត្តិតាមការពិត។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 2:22 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើអ្នកណាជាអ្នកកុហក តែអ្នកដែលបដិសេធថាព្រះយេស៊ូវមិន

មែនជាព្រះគ្រីស្ទ? នេះហើយជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកដែលបដិសេធព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា™។

ព្រោះមនុស្សមិនពិតត្រូវបំផ្លាញចោល។ បើគ្មានការមិនពិត ដូចដែលគាត់បានប្រែ ចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ នោះមានផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

គឺ 59:1 មានបន្ទូលថា៖ ប៉មើលចុះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបានខ្ចីទេ ដែល វាមិនអាចសង្គ្រោះបាន ឬត្រចៀករបស់ទ្រង់ទ្រុឌទ្រោម ដែលវាមិនអាចស្តាប់បាន។ “

ទំនុកតម្កើង 32:5 មានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉មមានពរហើយអ្នកណាដែលព្រះយេស៊ូវ មិនរាប់ជាអំពើទុច្ចរិត ហើយគ្មានការបោកបញ្ឆោតដោយវិញ្ញាណឡើយ។ “។

សូភាសិត 28:13 ចែងថា៖ ប៉អ្នកណាដែលលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹង មិនចម្រើនឡើងឡើយ

ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសារភាព ហើយបោះបង់ចោល អ្នកនោះនឹងបានសេចក្តីមេត្តា ករុណា™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 នៃស្ថានសួគ៌ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ១២:១-៤)

យើងអាចឃើញភស្តុតាងដែលថាស្ថានសួគ៌មាននៅខាងក្រៅព្រះគម្ពីរ។ រឿងជាច្រើនមានដូចខាងក្រោម។

1. ដោយសារតែភាពគ្រប់គ្រាន់នៃសេចក្តីសុចរិតមិនត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នទាំងស្រុងនោះទេ ពិភពលោកក្រោយដើម្បីអាចគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់វាត្រូវការពិភពលោកក្រោយ។
2. ដោយសារមនុស្សមិនអាចគ្រប់គ្រងគោលបំណងនៃជីវិតដោយជីវិតនៃពិភពលោកនេះ យើងអាចដឹងពីអត្ថិភាពនៃពិភពលោកខាងមុខយ៉ាងប្រាកដ។

សកលលោកមានប្រភពបញ្ញាគ្មានកំណត់ និងប្រភពខាងវិញ្ញាណដែលបានដំឡើងសម្រាប់បុរស។ បុរសនោះមិនសប្បាយចិត្តមួយចំណែកតូចទេ ហើយចាកចេញពីពិភពលោកនេះ។ ថ្វីត្បិតតែញូវតុនជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ក៏ដោយ គាត់បាននិយាយថាគាត់ដូចជាកូនក្មេងលេងជាមួយអុំទូកតូចៗនៅលើច្រាំងសមុទ្រ។ កវីមួយចំនួនបាននិយាយថា៖ បំណុលខ្លីហើយសិល្បៈក៏វែងដែរ™។ ដ្បិតព្រះជាព្រះពិតដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញា តើទ្រង់បង្កើតប្រភពខាងវិញ្ញាណដែលគ្មានដែនកំណត់ ហើយបោះបង់ចោលដើម្បីមិនសប្បាយចិត្តឬ? ប្រាកដណាស់ថាបន្ទាប់ពីបុរសនោះចាកចេញពីពិភពលោកនេះហើយ គាត់នឹងធ្វើឲ្យគេរីករាយនឹងអ្វីដែល

បុរសនោះចង់បាន។ ទោះបីយើងគិតពីឃ្លាមួយនៃបទគម្ពីរក៏ដោយ តើមានអាថ៌កំបាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងគម្ពីរនោះ? សាវកយ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះ មានរឿងជាច្រើនទៀតដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ។ កន្លែងដែលត្រូវសរសេររៀងៗខ្លួន ខ្ញុំគិតថាពិភពលោកខ្លួនឯងមិនអាចមានសៀវភៅដែលនឹងត្រូវបានសរសេរនោះទេ។ ឯ (យ៉ូហាន ២១:២៥) តើព្រះបង្កើតប្រភពខាងវិញ្ញាណដោយគ្មានន័យឬ?

3. បុរសមានចរិតសំខាន់ក្នុងការចង់បានជីវិតនៃពិភពលោកខាងមុខ។ តែងតែជាតួអង្គសំខាន់មិនមែនដោយគ្មានគោលបំណងទេ ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់មានគោលបំណង។ ព្រោះបុរសមានចរិតសំខាន់ក្នុងការស្វែងយល់ទឹកខណៈដែលខ្លួនស្រេក ទឹកនៃវត្ថុដែលយកវត្ថុនោះមានក្នុងលោក។

យើងជឿលើទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរជាងទីបន្ទាល់ខាងលើទាំងអស់។ នោះគឺសម្រាប់សាវកប៉ូលបាននិយាយថាគាត់បានចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌ (ស្ថានសួគ៌) ដូចដែល II Cor 12: 1-4 បាននិយាយថាយើងមិនចាំបាច់ស្វែងរកទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតទេលើកលែងតែវា។ ព្រះគម្ពីរមានភស្តុតាងជាច្រើនអំពីស្ថានសួគ៌ លើកលែងតែវាប៉ុណ្ណោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 ចូរពិនិត្យមើលខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលអ្នកឈរលើសេចក្តីជំនឿ (ឯកវិទ្យាស ១៣:៥)

បុរសចង់ដឹងថាធ្វើអ្វីក៏សម្រេចបានទាំងស្រុង។ បន្ទាប់ពីផ្លូវរថភ្លើងត្រូវបានបញ្ចប់ គាត់បានដាក់រថភ្លើងលើវា។ កាលដែលគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវយ៉ាងពិតប្រាកដ គាត់គួរពិនិត្យមើលខ្លួនគាត់ថាគាត់ជឿឬមិនជឿដោយខ្លួនគាត់។ ដើម្បីពិនិត្យវា។

1. គាត់គួរតែសួរ និងឆ្លើយដោយខ្លួនឯងដោយស្មោះត្រង់។

អ្វីដែលគាត់សួរនិងឆ្លើយដោយខ្លួនគាត់គឺគ្រាន់តែមួយនេះ។ នោះគឺគាត់គួរតែជឿលើបេះដូងរបស់គាត់ហើយសារភាពនៅក្នុងមាត់របស់គាត់។ ដោយសារគាត់មានជំនឿបែបនេះ ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ដូចដែលខ្ញុំជឿ គាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីក្លាយជារតន្ត្រីនៃសេចក្តីជំនឿ។ ដោយសារគាត់ស្មោះត្រង់ និងសុចរិត គាត់បានក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់។ គាត់និយាយក្នុងចិត្តរួចហើយ។ ដ្បិតគាត់ជាវិញ្ញាណដែលគាត់បានមកលើមនុស្សម្នាក់ដើម្បីមានជំនឿដោយគ្មានការរំខានពីចម្ងាយ។ ប្រសិនបើបញ្ហានោះមិនត្រូវបានរំខាន និងទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក (ឧទាហរណ៍សំឡេងនៃពាក្យតាមរយៈវិទ្យុ) លើសពីនេះទៀត តើយើងអាចនិយាយអំពីវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់គិតដោយខ្លួនឯង តើគាត់មានការសង្ស័យទេ? ឯ ប៉ុន្តែត្រូវឱ្យអ្នកនោះសួរដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយមិន

សង្ស័យឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ ប្រៀបដូចជាវលកសមុទ្រដែលបក់បោក ដោយខ្យល់។ ដ្បិតអ្នកនោះមិននឹកស្មានថាអ្នកនោះនឹងទទួលអ្វីពីព្រះយេស៊ូវឡើយ។ គាត់ជាមនុស្សមានចិត្តរឹង មិនស្ថិតស្ថេរក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយរបស់ខ្លួន។ (យ៉ូហាន ១:៦-៨)

តើអ្នកមិនជឿនឹងធ្វើអ្វី? គាត់គួរតែជឿលើវាសូម្បីតែឥឡូវនេះ។ ការសង្ស័យកើតចេញពីចិត្តដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាជំនឿដោយបញ្ហា។ ជំនឿគឺមានតែបញ្ហាប៉ុណ្ណោះ។ វាមានវត្ថុដែលជាព្រះដ៏ជ្រៅ និងអាថ៌កំបាំងដែលយើងមិនអាចដឹងគ្រប់រឿងទាំងអស់។ លោកយេស៊ូវមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកុំឱ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាព្រួយឡើយ។ ជឿលើព្រះ; ជឿលើខ្ញុំផងដែរ។ “។ (យ៉ូហាន ១៤:១) ប្រសិនបើបុរសដោះស្រាយវាដោយបញ្ហា នោះជាកម្រិតរបស់មនុស្ស ហើយប្រសិនបើវាជាកម្រិតរបស់មនុស្ស យើងមិនអាចជឿលើវាបានទេ។

2. ហើយជំនឿមិនត្រូវបានកាន់កាប់ទេ ខណៈពេលដែលគាត់មានសន្តិភាពដោយគ្មានការល្អរុងរឿងដូចគាត់មានសន្តិភាព ទោះបីជាគាត់និយាយថាការជឿលើវាមានភាពមិនច្បាស់លាស់ក៏ដោយ។ ជំនឿដែលត្រូវមានពេលគាត់រងទុក្ខលំបាកគឺស្មោះត្រង់និងជាក់ស្តែង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 យើងមិនប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងសេចក្តីពិតទេ (ឯកវិនិច្ឆ័យ ១៣:៥)

1. តើអ្វីទៅជាការពិត?

សេចក្តីពិតគឺជាច្បាប់ដ៏សំខាន់ ដែលមានតែនៅក្នុងពិភពនៃការបង្កើតប៉ុណ្ណោះ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងម្តងទៀតដោយចលនានៃការប្រោសណោះ ចលនានៃការរៀបចំឡើងវិញផងដែរ (ចលនានៃដំណឹងល្អ) គឺជាសេចក្តីពិត ហើយលទ្ធផលក៏ជាសេចក្តីពិតផងដែរ។ ដូច្នេះ សេចក្តីពិតអាចត្រូវបានហៅសម្រាប់ដំណឹងល្អ ។ ដើម្បីស្តារអ្វីៗទាំងអស់ឱ្យទៅជាសភាពដើមវិញ ក៏ដូចជាការធ្វើឱ្យវាបានបំពេញបន្ថែមទៀត គឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ។

2. នៅពេលដែលបុរសនោះប្រឆាំងទៅនឹងចលនានៃសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ គាត់មិនអាចបង្កើតផលពិតបានទេ។

មានសកម្មភាពដែលបុរសផ្ទុយពីដំណឹងល្អប្រតិបត្តិ។ សកម្មភាពបែបនេះកើតឡើងច្រើន។ ប៉ុន្តែពួកគេគឺជាមនុស្សដែលមានពុតត្បូតឥតប្រយោជន៍។ ផ្ទាំងទឹកកកធំៗក្នុងមហាសមុទ្រអាត្លង់ទិក ទោះបីជាខ្យល់បក់ទៅទិសផ្ទុយក៏ដោយ ក៏វាហូរទៅទិសដើម។ ចលនានៃដំណឹងល្អគឺជារបស់ដែលព្រះបានប្រទានការបូជា

កូនប្រុសបង្កើតនិងចលនានៃសេចក្តីពិតដោយគ្មានសត្រូវដើម្បីរៀបចំម្តងទៀតនូវ
អ្វីៗទាំងអស់ដែលអាចប្រឆាំងនឹងវាដើម្បីរក្សាអត្ថិភាពរបស់គាត់?

វាមិនអាចធ្វើវាបានទេ។ ពេលកែងជើងទាត់ តើកែងជើងនឹងទៅយ៉ាងណា?
ក្នុងន័យនេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំណុលដែលធ្លាក់លើថ្មនេះនឹងបាក់ជា
បំណែកៗ។ ហើយនៅពេលដែលវាធ្លាក់មកលើអ្នកណាម្នាក់ វានឹងបុកអ្នកនោះ។”
(Mt 21: 44) ពិភពលោកវិលជុំវិញមួយពេលជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ យោងទៅតាម
ចលនារបស់ទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកបានប្រែក្លាយ។ សកលដែលមិនរំខានដល់
ការបង្វិលពិភពលោក របស់ដែលនៅលើសកលលោកមិនវិលវិញទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញ
ឱ្យឃើញនូវតួរលេខដើម្បីកាន់កៅអីក្នុងភាពរឹងមាំ ប៉ុន្តែចំពោះការងាកនៃសកល
ពួកគេក៏វិលជុំវិញដោយគ្មានមនសិការនៅក្នុងខ្លួន គ្មានសំឡេងអ្វីទេ អំណាចនៃការ
បង្វិលគឺខ្លាំងដូចដែលមនុស្សនៅលើផែនដីមើលឃើញថាជាស្ថានសួគ៌និងផែនដី
របស់ពួកគេដោយប្រតិបត្តិបែបនេះហើយប៉ុន្តែពួកគេក៏អាចគេចផុតពីការគ្រប់គ្រង
នៃការពិតដោយស្ងប់ស្ងាត់ សង្ខេបដោយសំឡេងនៃសង្ខេបស្ងាត់ សំឡេងនៃសង្ខេបស្ងាត់
ព្រោះសេចក្តីពិតប្រព្រឹត្តទៅក្នុងលោកីយ៍ដែលមើលមិនឃើញក៏ដូចជាខាងវិញ្ញាណ
ដែរ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងឡាយមើលងាយសេចក្តីពិតដោយសេចក្តីពិត។ ហេតុនេះ
ហើយបានជាអេសាយស្តីបន្ទោសជនជាតិយូដាថា៖ បំណោយសារប្រជាជននេះបាន
បដិសេធទឹកស៊ីឡូអាដែលហូរយ៉ាងស្រទន់ ហើយអរសប្បាយចំពោះអេស៊ីន និងកូន

របស់វេម៉ាលា ដូច្នេះ មើល ព្រះអម្ចាស់កំពុងលើកទឹករបស់ពួកគេ។ ទន្លេ ជាស្តេច
នៃស្រុកអាស៊ីរី និងសិរីល្អទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់។ ហើយវានឹងឡើងលើគ្រប់ច្រក
ទាំងអស់ ហើយឆ្លងកាត់ច្រាំងទន្លេទាំងអស់™ (អេសាយ ៨:៦, ៧)។

3. ដូច្នេះ ចូរយើងរស់នៅចំពោះសេចក្តីពិត ហើយយើងឈរនៅខាងសេចក្តីពិត។

កុំយកការពិតមកខាងខ្ញុំ! វាមិនអាចទៅរួចទេ។ ប៉ុន្តែវាងាយស្រួលក្នុងការក្រោក
ឈរឡើងនៅម្ខាងនៃការពិត។ ពិភពនៃសេចក្តីពិត មិនត្រឹមតែជាពិភពពិតប៉ុណ្ណោះ
ទេ ប៉ុន្តែក៏ជាពិភពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ វាមិនពិបាកទេដែលខ្ញុំក្រោកឈរ
ឡើងនៅផ្នែកម្ខាងនៃសេចក្តីពិតដោយការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះវា។ ព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តី
ពិតបានសុគតជំនួសខ្ញុំ ជាកូនប្រុសបង្កើតរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់
ឡើងវិញ ធ្វើម្តេចយើងមិនក្រោកឈរនៅខាងទ្រង់ ប៉ុន្តែនៅម្ខាងទៀត? គ្មានអ្វី
ដែលខ្ញុំគួរធ្វើដូចជារឿងដែលខ្ញុំមិនអាចធ្វើបានពីឥឡូវនេះទេ។ សម្រាប់ការងារ
របស់ខ្ញុំគឺជាកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់ប្រតិបត្តិ ហើយកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្ញុំគឺគ្រាន់តែ
ឈរនៅខាងព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ វាមិនមែនជារឿងលំបាកនោះទេ។ ការងាររបស់
ខ្ញុំគឺគ្រាន់តែជឿលើវា។ ពេលខ្ញុំឈរនៅខាងគាត់ ខ្ញុំអាចយកឈ្នះសាតាំង។ វិវរ
ណៈ 17:14 មានបន្ទូលថា៖ ឯគេនឹងច្បាំងនឹងកូនចៀម ហើយកូនចៀមនឹងយក

ឈ្នះពួកគេ ត្បិតទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងស្តេច ហើយអ្នកដែលនៅជាមួយ
នឹងត្រូវហៅ ហើយរើសតាំង ហើយស្មោះត្រង់™។

4. ពិតមែនហើយ បុគ្គលដែលក្រោកឈរនៅខាងសច្ចៈ ទទួលនូវទុក្ខ។

ព្រោះមានភាពមិនពិតជាច្រើនក្នុងលោកនេះ ហើយវាមានអំណាច។ ក្នុងន័យនេះ
ផ្លូវនៃសេចក្តីពិត គឺពិតជាផ្លូវតូចចង្អៀត។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ០
ចូលតាមទ្វារចង្អៀត។ ដ្បិតទ្វារនោះធំទូលាយ ហើយផ្លូវងាយនាំទៅរកសេចក្តី
វិនាស ហើយអ្នកដែលចូលតាមនោះមានច្រើន™។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងចង
ចាំនូវរឿងទាំង ៦ ហើយទទួលបានអំណាច នោះយើងអាចក្រោកឈរឡើងនៅ
ផ្នែកនៃសេចក្តីពិត។ ១) ថ្វីត្បិតតែផ្លូវនៃសេចក្តីពិតតូចចង្អៀតក៏ដោយ ក៏មិនមែន
ថាយើងមិនអាចមានការធានានោះទេ។ ផ្លូវគឺធំជាងមហាសមុទ្រ ហើយបន្ទាប់
មកវាផ្តល់ឱ្យយើងនូវអារម្មណ៍ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានៃជីវិត។ មធ្យោបាយនេះ
បង្ហាញពីទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលអាចទុកចិត្តបានដែលមិនអាចរាប់បាន។ នៅពេល
យើងដើរតាមផ្លូវ លេខដែលត្រូវចូលទៅក្នុង Go គឺមានមនុស្សច្រើនដូចពពក។
(ហេ. ១២:១) ដ្បិតសេចក្តីពិតគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាគួរតែបង្កើតផលយ៉ាង
ប្រាកដ។ គឺ 55:10, 11 បាននិយាយថា “ដ្បិតភ្លៀង និងព្រិលធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌
ហើយមិនត្រលប់មកទីនោះវិញទេ គឺត្រូវស្រោចទឹកផែនដី ធ្វើឱ្យរាដុះពន្លក ផ្តល់

គ្រាប់ពូជដល់អ្នកសាបព្រោះ និងនំប៉័ងដល់អ្នកបរិភោគ ដូច្នេះ។ តើពាក្យរបស់ខ្ញុំ
នឹងចេញពីមាត់របស់ខ្ញុំ។ វានឹងមិនត្រឡប់មកខ្ញុំវិញដោយទទេឡើយ ប៉ុន្តែវានឹង
សម្រេចបាននូវអ្វីដែលខ្ញុំមានគោលបំណង ហើយនឹងទទួលបានជោគជ័យក្នុងកិច្ច
ការដែលខ្ញុំចាត់ឱ្យមក។ “។ 3) សម្រាប់ការពិតគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ការពិត
គួរតែត្រូវបានអមជាមួយ។ ការពិត នោះគឺជាការពិត។ បន្ទាប់ពីអ្នកមិនគោរព
សាសនានៅទីបំប្រុងមើលមុខគាត់នៅក្នុងកញ្ចក់ ពួកគេបានទម្លាយវាចេញ។
ប៉ុន្តែមុខរបស់ពួកគេនៅតែស្ថិតនៅក្នុងនោះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាការពិត
ដោយខ្លួនវា វាមិនអាចត្រឡប់ទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍បានទេ។ សម្រាប់ពាក្យ
នេះគឺជាការពិតជានិច្ច វានៅតែមាន។ (ទំនុកដំកើង ១២:៦) ដូច្នេះ វាជាការ
រីករាយនិងងាយស្រួលដែលបុរសនោះបានចូលរួមជាមួយផ្នែកនៃសេចក្តីពិតគឺ
រីករាយនិងងាយស្រួល។

[ការបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ I, II សំបុត្ររបស់កូរិនថូស

ដោយ បណ្ឌិត Dr. Yune Sun Park]

Soli Gloria Dei